

Kasr-1 Arifan®

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

MEVLİD-İ ŞERİF

محمد عليهما السلام

Ey Müslümanlar!

Gelin Şu Mevlid-i Şerif Ayında Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i Yanlış Yapmakla Suçlayanların İnadına O'nun Nezîh Sahasını Temiz Tutanlardan Olalım!

Ahmet Mahmut ÜNLÜ (Cübbeli Ahmet Hoca)

8

**"İFK" yani Âişe (Radiyallahü Anha) validemize
iftira hadisesi**

Mehmet TALÜ 14

**Karaman'ın Koyunu,
Ortadadır Oyunu**

Ali EREN

18

icrî aylardan Rebû'l-Evvel ayının on ikinci gecesine tevafuk eden 14 Şubat Pazartesi Gününü, 15 Şubat Salı gününe bağlayan gece Mevlid gecesidir.

O gece insanlığın iftihar tablosu, biricik örneğimiz sevgili peygamberimiz Muhammed Mustafa (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) dünyaya teşrif etmişlerdir. Nitekim Süleyman Çelebi merhum "Mevlid-i Şerif"inde:

Hem Muhammed gelmesi oldu yakın

Çok alametler belirdi gelmeden.

Ol Rebû'l-Evvel ayın nicesi,

On ikinci gece isneyn gecesini, buyurarak buna işaret etmiştir.

Osman b. As'ı Sakaffî'nin annesi Fatıma binti Abdillâh diyor ki "Ben Resûlullah'ın doğumunda oradaydım. O gece evde neye baksam onun nurlandığını ve evin nurla dolduğunu görüyordum. Ve yıldızların yaklaştığını yerlere sarktığını gördüm sanki düşeceklerdi." diyor. Yıldızlar dahi Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in dünyaya teşrif edişine, hoş geldin dercesine reverans yapıyorlar ve saygıyla eğiliyorlardı.

Annesi Amine hatun: "Onun doğumundan dolayı hiç sancı görmedim ve doğduğunda bir nur çıktı ki, ta Busra mevkiindeki develerin boyunlarını gördüm diyor.

Doğdu ol saatte ol Sultan-ı Dîn

Nûra Gark oldu semâvâtu zemin

Efendimizin doğumuyla, Kâinat nûra; âlem, elem ve mâtemini unutarak sürûra gark oldu. Dünyanın batınını aydınlattığı gibi zahirini de aydınlattı.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in doğduğu gece dedesi Abdulmuttalip diyor ki: "Ben o sırada Kâbe'de idim. Beyt-i Şerif'in, bütün direkleri ve sütunlarıyla Makam-ı İbrahim'e doğru eğildiğini gördüm. Ve Onun fasih bir şekilde tekbir ve tehlilini duydum. Kabe eğildi kalktı tek taşı düşmedi. Kalkınca şöyle dedi: "Habibi Muhammed Mustafa hürmetine beni sâir mekanlar üzerine faziletli kılan Allah'a hamdolsun."

Ve o gece bir takım acaip haller meydana geldiği çeşitli Siyer kitaplarında geçmektedir.

Zamanın süper gücü Kisra'nın sarayı beşik gibi sallanmaya başladı. Sarayın on dört tane kulesi, şerefesi çatırdayarak patır kütür yıkıldı ki, burası çeşitli mücevherler de harcanarak doksan senede inşa edilmişti. Bu tahribattan sonra bu burçlar bir daha inşa edilemez oldu. Bunlar saltanatın alameti idi. Demek **saltanat artık yıkılacaktı.**

Mecusilerin bin yıldır hiç sönmeden yanan ateşleri sönmüştü. Bu ateş bin yıldır sönmemiş, söndürmemişler, ona taptıkları için onu diri tutmaya çalışmışlardı. Bir sobayı bile akşamdan yaksan sabaha kadar sönüyor iken, bin sene hiç sönmeyen ateşe ne oldu da sebepsiz olarak söndü? **Demek artık dinsizlik ateşi sönecekti.**

Save gölünün suyu çekildi. Bu büyük bir göl idi. Etrafında pek çok kilise ve tapınak vardı. Putperestler orada putlarına tapınırlardı. Suyun çekilmesi bu puthanelerin de harap olmasına sebep oldu. Bu ne demektir? **Putperestlik ve batıl sistemlerin suyu çekilecekti.**

Daha bir çok hadiseler oldu. Semave vadisini su bastı. Mubezan denen zâlim, korkunç kâbuslar görerek sabahı zor etti. Artık Dünyada dengeler değişiyordu. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ehli küfür, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in doğumuyla büyük bir şamar yiyor-du.

Artık ilim geliyordu, cehalet gidecekti

Adalet geliyordu, zulüm bitecekti

Medeniyet geliyordu, vahşet bitecekti.

Dostluk geliyordu, adâvet bitecekti

Hak geliyordu, bâtil zâil olacaktı!

Mevla Teala Hazretleri, Mevlid gecesini hürmetine, ehli küfre bir daha okkalı bir şamar indirsin. Dünyadaki güç dengelerini, bu mübarek gece hürmetine müslümanlar lehine deyiştirsin. Amin!

Şimdiden tüm okurlarımızın Mevlid Kandilini tebrik ediyor, hakkımızda hayırlara vesile olmasını Rabbimden niyaz ediyorum...

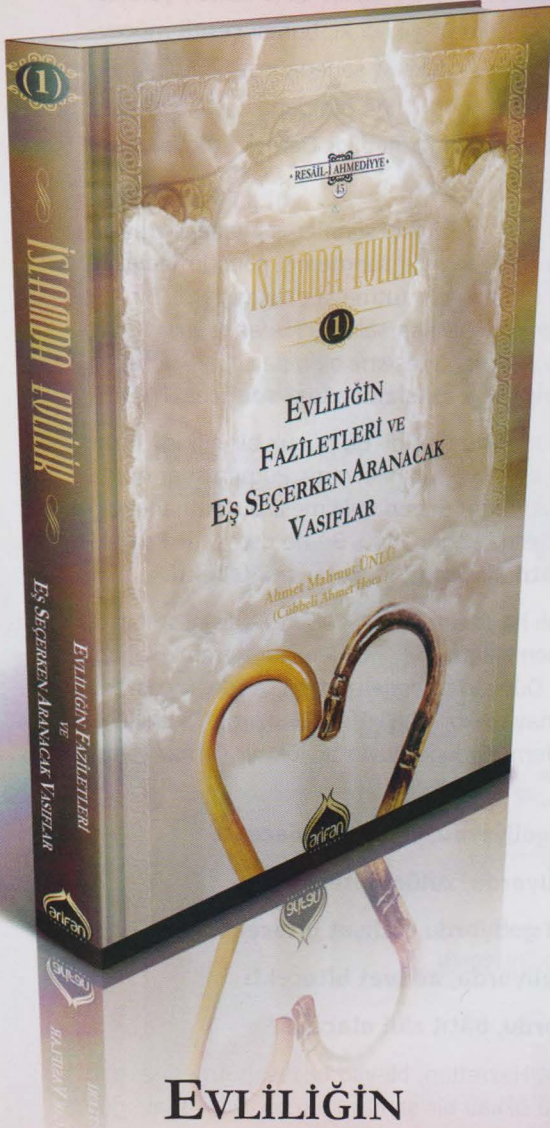
Fî Emanillah!

YENİ

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

İSLAMDA EVLİLİK

(1)

EVLİLİĞİN
FAZİLETLERİ VE
EŞ SEÇERKEN ARANACAK
VASIFLAR

Sipariş Hattı

444 18 10

04

EFENDİ HAZRETLERİ İLE BİR CUMA NAMAZI

08

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

EY MÜSLÜMANLAR!

GELİN ŞU MEVLİD-İ ŞERİF AYINDA RASÜLÜLLÂH (SALLÂLLÂHU ALEYHİ VE SELLEM)İ YANLIŞ YAPMAK İLE SUÇLAYANLARIN İNADINA O'NUN NEZİH SAHASINI TEMİZ TUTANLARDAN OLALIM!

14

MEHMET TALÜ

"İFK" YANI ÂİŞE (RADİYALLAHÜ ANHA) VALİDEMİZE İFTİRA HADİSESİ

18

ALİ EREN

KARAMAN'IN KOYUNU,
ORTADADIR OYUNU...

24

ALİ KARA

EHLİ SÜNNETTE
EHLİ BEYT VE ASHAB SEVGİSİ

Şubat 2011

Yıl 4 Sayı 41

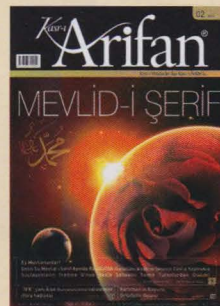
ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi

Barış SEZEK

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Genel Koordinatör
Fatih ARAZ

28

MEHMET PAKSU
PEYGAMBERİMİZİN
ŞECAAT VE CESARETİ

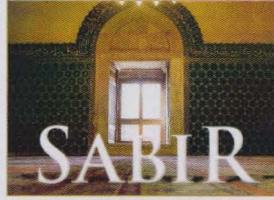
32

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
NAMAZ KILMIYORUM AMA
KALBİM TEMİZ (!)

36

ADEM ŞENER
KANAAT

40

ALİ ULVİ UZUNLAR
SABIR

44

YAVUZ BAHADIROĞLU
İŞTE HAK, İŞTE SALÂHIYET

48

SALİH MEMİŞOĞLU
BÜYÜ VE CİN

52

**AHMET MAHMUT
ÜNLÜ**

DUALAR VE ZİKİRLER

Görsel Tasarım

Fatih ARAZ

Muhasebe Müdürü

Mustafa YARTAŞI

Temsilci Sorumlusu

Şahap GÜLKAN

Abone Dağıtım

444 18 10

Adres

Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8
(Halk Ekmek Fabrikası Yanı) Eyüp/İST.

Tel: 0212 444 18 10

Faks: 0212 534 43 75

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

Turmatsan 2011

*Dergimizde yayınlanan yazıların,
reklamların sorumluluğu yazarına ve
reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)

72,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)

72,- Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları

Bank Asya (Fatih Şb.)

TL IBAN: TR830020800022023097800001

EUR IBAN: TR290020800022023097800003

USD IBAN: TR560020800022023097800002

Posta Çeki

Bütün PTT şubelerinden 22-2309780-1 Nolu
Bank Asya hesabına hiç bir kesinti olmadan
abonelik ücretlerinizi yatırabilirsiniz

EFENDİ HAZRETLERİ İLE BİR CUMA NAMAZI

E

vliyâullahın reisi Mahmud Efendi Hazretleriyle Cuma namazını eda etmeyi bizlere nasib eden Allah-u Teâlâ'ya hamd-ü senalar olsun.

Kendisine ittiba ile Allah-u Teâlâ'nın sevgisi hasil olan Rasûlüllâh (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimize ve onun pak al-u ashabına sonsuz salat-u selam olsun.

Allah-u Teâlâ âyet-i kerimesinde;

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَ كُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ

“Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve sadık kullarla beraber olun.” buyurarak iman, takva ve sadık kimseler olan Allah dostlarıyla beraber olmayı birlikte zikretmiş ve Müslümanları bu hususta teşvik etmiştir.

Âyet-i kerimede zikredilen beraberlik iki şekilde olur. Birincisi cismânî beraberlik, ikincisi de ruhanî beraberliktir. Cismânî beraberlik evliyâullah ile aynı mecliste bulunmakla, sohbetlerini dinlemekle, yüzlerine bakmakla kısacası onlarla aynı havayı teneffüs etmekle olur.

Ruhanî beraberlik ise rabita ile yani gönül beraberliği olan sevgi ile olur. Bedenî beraberlik mesafeleri aşmakla, ruhanî beraberlik ise kalbin sevilene teveccühüyle (yönelmesiyle) olur. Her iki durumda da istifade hasil'dır. Fakat İmam-ı Rabbanî, "cismanî beraberliğin ruhanî beraberlikte kuvvetli tesiri vardır" buyurmuş ve buna nimet-i uzma (en büyük nimet) demiştir.

Ayrıca İmam-ı Rabbanî Hazretleri;

لَا تَغْدِلُ بِالصُّخْبَةِ سُدِّيَةً

"Sohbete (Allah dostlarıyla beraber olmaya) hiçbir şeyi denk tutma." buyurmuş ve bundan geri kalmanın insanı nelerden mahrum edeceğine misal olarak da Peygamber Efendimizi göremeyen Üveys el-Karanî (Veysel Karanî) Hazretlerinin sahabî olmak makamından mahrum kalışını zikretmiştir.

İşte, hicrî on beşinci asrın müceddidi Mahmud Efendi Hazretleriyle Cuma Namazını edâ eden Müslümanlar da bu beraberlik şerefine nail olmaktadır. Özellikle namaz çıkışı Efendi Hazretlerini görenlerin gözlerinden dökülen yaşlar ortamın ne kadar maneviyat yüklü olduğunu anlatmaktadır.

Efendi Hazretlerimizin "hatm-i şerif, iki saatlik yolda yapılıyorsa gidin" sözü düşünüldüğünde hatm-i şerif için bu mesafe katediliyorsa, bu yolun sahibi olan sultanı-

mızla kılınacak Cuma namazı için en uzak yerlerden bile gelmenin ne kadar büyük bir iş olduğu anlaşılmaktadır.

Yine Efendi Hazretlerimizden çok defa dinlediğimiz ve evliyadan bir zatın rüyasında Rasûlüllâh (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimizden işittiği şu söz bu noktada iyi değerlendirilmelidir; "Allah dostlarıyla bir an beraber olmak yüz senelik ibadetten hayırlıdır."

Dünyanın kırk küsur ülkesinden gelen ehli sünnet alimleri de "Bizler Mahmud Efendi Hazretlerini duyar ve çok merak ederdik. İstanbul'a gelip O'nunla beraber olmakla O'nu daha iyi tanıma fırsatı bulduk. O, gerçekten ilmiyle amel eden, insanlara anlattıklarını bizzat yaşayan, Şeriatı, Tarikatı, Hakikatı ve Marifeti cemetmiş büyük velî ve alim bir zattır" demişlerdir.

Berberlik tanımaya, tanımak sevmeye, sevmek de sevmeye götürür.

Mevlâ Teâlâ, evliyâullâhın sevdiği ve razı olduğu bir Müslüman olmayı ve o hal üzere ölmeyi cümlemize nasib eylesin. Amîn...

Bu yazı, Marifet Derneği Neşir Heyeti tarafından hazırlanmıştır.

HER DAİM BİRLİK OLMA RUHUyla... BİNLERCE MÜSLÜMAN KUTSAL YOLCULUĞA HAZIRLANIYOR.

HUZUR İKLİMİNDE İRŞAD UMRESİ

Önceki yıllarda Mahmud Efendi Hazretleri'nin manevi ikliminde gerçekleşen ve binlerce müslümanın katıldığı umre ziyareti, bu yıl daha büyük katılımıyla 10 Mart -5 Nisan 2011 tarihleri arasında gerçekleşecek...

Marifet Derneği'nin proje ve tanıtımını üstlendiği, turizm acentalarının ortaklaşa organize ettiği Huzur İkliminde İrşad Umresi'ne bu seneki katılımın çok yüksek olması bekleniyor.

'Müslümanlara her daim birlik ruhunu yaşatmak' amacından hareket eden Marifet Derneği ihvanlarının ve sevenlerinin aynı zaman diliminde umre yapmalarını sağlamak için bütün tanıtım çalışmalarını birlik ve beraberlik konseptinde yürütmeye çalışıyor.

Marifet Derneği ve Huzur İkliminde İrşad Umresi üyesi turizm acentalarının dayanışmasıyla umreye gidecek vatandaşlarımıza özel programlar ve hediye paketi...

Marifet Derneği bu kutlu yolculuğa hazırlanan Müslüman kardeşlerimizi unutmadı!..

Marifet Derneği umreye gidecek vatandaşlara yönelik özel bilgilendirme seminerleri düzenleyecek. Başta İstanbul olmak üzere Anadolu'nun farklı bölgelerinde yapılacak olan seminerlerle umreye gitmeye hazırlanan vatandaşlarımıza kutsal yolculuk öncesi organizasyon çalışmaları ve umre ibadeti hakkında bilgilendirmeler yapılacak.

'HUZUR İKLİMİNDE İRŞAD UMRESİ' hediye paketi...

Ahıska Yayınevi, okurlarının beklenti ve taleplerini de dikkate alarak umrecilere özel '**Huzur İkliminde İrşad Umresi**' hediye paketi hazırladı. Hediye kutusunda Mahmud Efendi Hazretleri (k.s.)'nin hayatının anlatıldığı DVD ve eserleri yer alıyor. Bu hediye paketi **Huzur İkliminde İrşad Umresi** üyesi acentaların sponsorluğunda vatandaşlarımıza takdim edilecek.

Aşağıda acentalar vasıtasıyla kayıt yaptıran umrecilerimize bu kıymetli paket hediye edilecektir. Hediye paketi Ahıska Yayınevi tarafından vatandaşlarımızın adreslerine kargoyla gönderilecektir.

فرصتك يا
الله و
عليه
وسلام

EY MÜSLÜMANLAR! GELİN ŞU MEVLİD-İ ŞERİF AYINDA RASÛLÜLLÂH (SALLÂLLÂHU ALEYHI VE SELLEM)İ YANLIŞ YAPMAKLA SUÇLAYANLARIN İNADINA O'NUN NEZİH SAHASINI TEMİZ TUTANLARDAN OLALIM!

Bütün hamdler: “O kimseler ki Allâh’a ve Rasûlü’ne eziyet etmektedirler, muhakkak Allâh onlara dünyâda da, âhirette de lânet (etmiş ve rahmetinden uzak) etmiştir. Bir de onlar için hor ve hakir eden büyük bir azap hazırlamıştır” (Ahzab Sûresi:57) buyuran Allâh-u Te’âlâ’ya mahsustur.

Sonsuz salât-ü selamlar: “Rabbim beni edeplendirdi, O benim terbiyemi çok güzel yaptı” (Süyûtî, Cem’u’l-cevâmi’, no:922, 1/1249) buyuran Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in ve O’nu mâsum kabul eden âl-i eshâbının üzerine olsun. Âmîn!

Mevlid-i şerif ayına dâhil bulunduğumuz şu günlerde yine Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in mâsum sahasını iftiracıların tenkislerinden temiz tutma gayesiyle kaleme alınmış bulunan bir yazıyla karşınızdayız. Allâh-u Te’âlâ bizi Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in şanını alçaltmayı vazife edinenlerden değil de, O’nun nezih sahasını temiz tutmaya çalışanlardan, O’nun yüceliğini ispata uğraşanlardan ve onları destekleyenlerden kıldığı için Yüce Zâtına ne kadar hamd etsek azdır.

Bu şerefli vazifeyi îfa etmek üzere nice büyük âlim müstakil eserler kaleme almıştır ki, bunların başında

“Şifâ-i Şerîf” sahibi Kâdî ‘Iyaz (Rahimehullâh) gelmektedir. Tabî ki İmâm-ı Süyûtî gibi niceleri de “Hasâis” ve “Delâil” kitaplarında bu konuları ayrıntılı bir şekilde ele almış ve münkirlerin itirazlarına uzun uzun cevap vermişlerdir. Allâh-u Te’âlâ kendilerini bütün ümmet tarafından hayırla mükâfatlandırırsın. Âmîn!

Bugün bu fakir ve siz okurları Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in yüceliğini anlamaya ve anlatmaya çalışan bahtiyarlar arasında bulunuyorken, Mustafa İslamoğlu gibiler ise bizi aşırı yüceltmeci kabul ederek aslında bize iftihâr edeceğimiz bir vasıf yüklemişlerdir. Keşke bu vasfı lâyıkyı vechile taşıyabilseydik!

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in büyütüldüğü kadar yüce vasıflara sahip olmadığını ispat sadedinde “Üç Muhammed” namında bir kitap müsveddesi yazabilme şekâvet ve şeâmeti -bilmem hangi günahı sebebiyle- kendisine takdir edilmiş bulunan İslamoğlu bu meşûm kitabında Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in yanlışı yaptığı konulara örnek olarak; Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in Tebûk seferine çıkmamak için izin isteyen münâfıklara izin vermesini konu eden Tevbe Sûresi’nin 43. âyet-i kerîmesini zikretmiştir.

Gelin şimdi onun bu konudaki hezeyanlarını ve **Fahrurrâzî**, **Kurtubî** ve **Âlûsî** gibi büyük müfessirlerin, dahası **Kâzî 'Iyaz**, **Zürkânî** ve **Süyûtî** gibi müktedir ulemânın, dahası Hanefî mezhebinde ictihad derecesine ulaşmış **Semerkandî Hazretleri** gibi zatların **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in sahasını tenzih maksatlı kıymetli beyanlarına karşı nasıl ucuz ve mesnetsiz karşılıklar verdiği- ni birlikte okuyalım.

"Fakat "Allah seni affetsin" (9.43) ibaresine getirilen yüceltme yorum, hiç de tefsir, hatta tevil sınırları içerisinde değildir. Şifâ sahibi, kalıp içerisinde "affetsin" ya da tek başına "affetti" anlamına gelen afâ'yı "bahşetti, bağışladı" anlamında alıyor ve diyor ki: "Allah, vermeniz kesinlikle vacip olan at ve kölelerinizi size bağışladı. Yani, bundan dolayı sorumlu değilsiniz."

Dahası da var; Semerkandî'den hikaye edilen şu yorum, hiç bir kural tanımıyor: "Bu, 'Allah sana afiyet versin!' عافاك anlamına gelir." (Şifa, 2/158-159) Tabiki, ayetin maksadının hilâfına bir yorum olduğunu ve bu yorumu ayetin bağlamının, hâl karnelerinin, nüzul sebebinin, vakianın ve dilsel göstergelerin hiç birinin doğrulamadığını söylemeye bile gerek yok.

"Kıran kırana gerçekleşmiş sıcak bir savaş sonucu olmadıkça, bir peygambere esir almak yakışmaz." (8.67) Rasulullah'ı bir konuda uyarın bu ayetin bilinen makul anlamı Kadı 'Iyaz'ı tatmin etmemiş olmalı ki, şöylesine hayli farklı bir yorum denemesine girişir: "Bu ayette Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemi hata ile suçlayıcı bir beyan yoktur; aksine bu ayet tüm peygamberler içerisinde onun ayrıcalıklı yerini ve üstünlüğünü açıklamakta ve sanki O demektedir ki: "Bu (ayrıcalık), senin dışındaki hiçbir peygambere yaraşmaz!" فكأنه قال ما كان هذا لنبي غيرك (Şifa, 2/158-159)

Bunlar, metne anlam idhalinin vahim örnekleridir. Metnin söylemediği bir şeyi zorla metne söyletmek bu olsa gerek. Bunun "Hz. Peygamber'i yüceltmek" gibi tumturaklı bir gerekçeyle yapılıyor olması, bu tür bir müdahaleyi meşru kılmayacaktır."

Görüldüğü üzere; İslamoğlu **Kâdî 'Iyaz Hazretleri**'nin: "Bu âyette **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'i hatâ ile suçlayıcı bir beyan yoktur" sözüne çok bozularak, burada **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'i suçlayıcı bir beyan bulunduğu tezini savunmuştur.

Oysa bu görüş sadece **Kâdî 'Iyaz Hazretleri**'nin değil, Ehl-i Sünnet müfessirlerinin ve ulemâsının ittifaklı görüşüdür. Şimdi de kıymetli ulemâmızın bu konudaki izahlarına bir bakalım;

"**Semerkandî**, **Fahrurrâzî**, **Hâzin**, **Nesefî**, **Kurtubî** ve **Âlûsî Tefsirleri**"nde **Katâde** ve **'Amr ibni Meymûn** (*Radiyallâhu Anhümâ*)dan naklen zikredildiğine göre: "**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) kendisine bir emir gelmeden iki şey yapmıştır ki bunlardan biri münâfıklardan bir tâifeye Tebûk gazvesinden geri kalmaları için izin vermesi, diğeri ise Bedir'de fidye mukâbilî esirleri salmasıdır. Görüldüğü üzere **Allâh-u Te'âlâ** bu iki konuda kendisine naz ve tâzim içeren bir beyanda bulunmuştur." (*Abdürrezzâk, el-Musannef, no:9403; İbnü Cerîr et-Taberî, Câmi'u'l-beyân:11/479; Kurtubî, el-Câmi'u li-ahkâmî'l-Kur'ân:10/227; Süyûtî, ed-Dürri'l-*

mensûr:7/391)

Bâzı âlimler: "Bu konuyu iki şeye hasretmek sahih olmaz, zîra Tahrîm ve Abese sûrelerinde de buna benzer konular zikredilmektedir" demişlerse de diğeri ulemâ: "Bu kayıt, cihat işiyle alâkalı olan konulardadır, diğeri mevzularda tekerrür etmiş olmasında bir mâni yoktur" diyerek buna cevap vermişlerdir.

Ulemâ: "**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)den bu konuda evlâyı terk sâdir oldu. **Allâh-u Te'âlâ** da itâb sûretinde sâdir olan hitâbindan önce af müjdesini takdim buyurdu" demişlerdir.

Evet, münâfıkların yalancılığı ortaya çıkıp herkesin huzurunda rezil rüsvay olmaları sağlanıncaya kadar iznin tehiri daha evlâ olacaktı ki böylece Medîne'de rahatlık içerisinde yaşama imkânları kalmayacak ve **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'i aldattık diye sevinmelerine imkân tanınmamış olacaktı.

Zâten âyet-i kerîmenin devamında gelen: "(Mâzeret belirtme hususunda) **doğru konuşanlar sana iyice belirinceye kadar, bir de yalancıları seçinceye dek** (onlara izin vermesen daha iyi olurdu)" cümle-i celîlesi burada evlâ olanı yapmamaktan başka bir suç olmadığını açıkça ortaya koymaktadır.

İbni Abbâs (*Radiyallâhu Anhümâ*)nın: "**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) o gün için münâfıkları tanımıyordu, münâfıkları ancak Tevbe Sûresi indikten sonra tanıyabildi" (*Kurtubî, el-Câmi'u li-ahkâmî'l-Kur'ân:10/228*) sözü de bu görüşü destekler mâhiyettedir.

Bu âyet-i kerîmede **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) in diğeri peygamberlerden daha üstün olduğu açıkça ortaya çıkmıştır. Zîra diğeri peygamberlere yapılan sitemli hitaplardan önce af müjdesi takdim edilmemiştir.

Ayrıca bu âyet-i kerîme Enbiyâ (*Aleyhimüsselâm*)'ın ictihat yapmalarının câiz olduğuna ve bu ictihatlarında hata etseler bile bir ecre nâil olacaklarına dâir delil teşkil etmektedir.

Eğer burada: "**Allâh-u Te'âlâ Habîbine** bu şekilde hitâb ettiğine göre acaba bu, ictihatla hüküm vermemenin evlâ olduğuna delâlet etmez mi?" diye sorulacak olursa buna şöyle cevap verilir:

"**Allâh-u Te'âlâ Habîbini** mutlak mânâda izin vermekten engellememiş ancak bu hükmü, doğru söyleyenle yalancının ayrılacağı bir zaman kaydıyla mukayyed kılmıştır ki doğrularla yalancıların vahiy yoluyla belirlenmesi mümkün olduğu gibi gelişecek olaylarla ortaya çıkması da muhtemeldir.

“O kimseler ki **Allâh’a** ve **Rasûlü’ne** eziyet etmektedirler, muhakkak **Allâh** onlara dünyâda da, âhirette de lânet (etmiş ve rahmetinden uzak) etmiştir. Bir de onlar için hor ve hakir eden büyük bir azap hazırlamıştır”

(Ahzab Sûresi:57)

Eğer burada sadece vahyin gelmesini beklemek kasdedilecek olsaydı bunu terk etmek büyük günah sayılırdı. Ama burada böyle bir şeyin söz konusu olmadığı âşikârdır. Dolayısıyla burada hâsıl olan beklememenin ictihatta vâki olan bir hatâ olduğunu ve ‘**Amr ibni Âs** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivâyet edilen:

‘Hüküm verme vasfına hâiz olan bir kişi ictihat eder (doğruyu meydana çıkarmak için olanca bilgisini ve birikimini sarfeder) **de sonra** (Allâh-u Te’âlâ’nın hükümünde hak olan karara) **isâbet edebilirse onun için iki ecir vardır, ama hüküm vermek istediği zaman ictihatta bulunur da hatâ ederse onun için de bir ecir vardır’** (*Buhârî, İ’tisâm:21, no:6919, 6/2676; Müslim, Akdiye, no:1716; Fahrüddîn er-Râzî, et-Tefsîru’l-kebîr:16/77*) hadîs-i şerîfinin altına dâhil olduğunu kabul etmek daha evlâ olur.”

PEYGAMBERLERDEN GÜNAH SUDÛRUNU CÂİZ GÖRENLERE REDDİYE

Peygamberlerden günah sâdir olmasının mümkün olduğuna inananlar bu âyeti delil almışlardır. Çünkü onlara göre bu âyet-i kerîmede **Allâh-u Te’âlâ Habîbini** affettiğini beyân etmiştir, af ise evvelinde bir günah geçmesini iktizâ eder. Ayrıca bu âyet-i kerîmede **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in onlara cihattan geri kalmaları için izin vermesi istifham târîkiyle (soru yollu) reddedilmiştir.

Oysa bu mesele böyle değildir, zîra: “**Allâh** seni affetsin” cümle-i celîlesi bir günah meydana gelmiş olmasını gerektirmez, aksine bu, muhataba tâzim ve tevkiir hususunda mübâleğaya delâlet eder.

Nitekim karşısındakine değer veren bir kişi ona hitâb ederken: “**Allâh**’ın affına mazhar olasıca, benim şu işimi ne yaptın?”, “**Allâh** senden râzî olsun, benim şu sözüme ne cevap veriyorsun?”, “**Allâh** sana âfiyet versin, **Allâh** seni affetsin, şu iş ne oldu?” gibi tâbirler kullanır ki söz

başlarında bu gibi lafızları kullanmak muhâtaba tâzime delâlet eder.

Nitekim sürgüne gönderilmesini emreden halîfe **Mütevekkil’e** hitâb eden **Ali ibni Cehm**:

“Ey yüceliğin oğlu! **Allâh** affetsin seni,

Senin lütfunu cömertçe bahşedecek bir hürmet bulunmaz mı?

Sen mutlaka haddini aşan bir köle görmüşsündür ki, Ama efendisi de onu affetmiş ve doğruya eriştirmiştir.

Sen beni bağışla ki ezeli olan Zât da seni bağışlasın,

Seni korusun ve helâki senden uzak etsin” demiştir ki, burada onun maksadının halîfeye karşı “Sen yanlış yaptın” demek olmadığı âşikârdır.

‘**Ikrim**e (*Radiyallâhu Anh*)dan rivâyet edilen: “**Gerçekten ben -Allâh kendisini affedesice- o Yûsuf’un cılız ve etli sığırlar hakkındaki rüyânın tâbiri kendisine sorulduğundaki sabrına ve iyi huyuna şaşıtm. Onun yerinde ben olsaydım beni hapisten çıkartmalarını şart koşmadıkça onlara hiçbir şey bildirmezdim**” (*İbnü Cerîr et-Taberî, Câmi’u’l-beyân:13/202; Âlûsî, Rûhu’l-me’ânî:10/108*) hadîs-i şerîfi de bu kabildendir.

Zîra buradaki ifâde **Yûsuf** (*Aleyhisselâm*)ın bağışlanacak bir günahı bulunduğu delâlet etmemektedir.

Ayrıca: “**Onlara niçin izin verdin?**” kavli-i şerîfini **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in bu fiilin reddilmesi şeklinde anlamak câiz olmaz. Zîra bu hâdisede bir günahın suduru ya düşünülür ya da düşünülmez. Eğer böyle bir durum söz konusu ise zâten söz başında affedildiği bildirilen bir günahın peşi sıra tekrar konu edilmesi kerem-i ilâhîye uygun düşmez.

Zîra âyet-i celîlenin başında geçen af müjdesi burada tenkite şâyân bir durum bırakmaz, işte bu da ardından tekrar bu fiile yönelik bir inkârın bulunduğunu düşünmeyi muhal kılar. Yok eğer burada bir suç mevzubahis değilse zâten onu inkâr etmek düşünülemez. Dolayısıyla burada **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in fiiline karşı bir inkâr bulunduğunu düşünmenin imkânsız olduğu hususu sâbit olmuştur.

Kādî 'İyâz (*Rahimehullâh*) "**eş-Şifâ**" isimli eserinde bu konuyu şöyle açıklamıştır: **Allâh-u Te'âlâ** daha önce peygamber (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'e 'Onlara bu hususta izin vermemesi' konusunda bir nehiy yöneltmemiştir ki **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in izin vermesi mâsiyet sayılabilirdi. Zâten **Allâh-u Te'âlâ** da **Habîbi** hakkında bunu bir mâsiyet saymamıştır. Hattâ ehl-i ilim bunu bir sitem olarak dahi görmemişler, böyle görenleri yanlış anlayışa nispet etmişlerdir.

Niftaveyh (*Rahimehullâh*): "**Allâh-u Te'âlâ Habîbini** bir mâsiyet işlemekten uzak tutmuştur. Aslında o, iki iş arasında muhayyer olup, kendisine vahiy gelmemiş olan konularda dilediğini yapma hakkına sâhip idi. Üstelik bu konuda **Allâh-u Te'âlâ**: "**Onlardan dilediğine izin ver**" (*Nûr Sûresi:62*) buyurmuşken, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) onlardan bir kısmına cihattan geri kalmaları hususunda izin verdiği zaman nasıl günah işlemiş sayılabilir?

Ancak burada başka bir durum söz konusudur ki o da şudur: **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) bu kişilere izin verdikten sonra **Allâh-u Te'âlâ** ona onların gizli niyetini ve izin alamasalar da zâten cihâda çıkmayacak olduklarını ama bu yaptığı şey hususunda kendisine bir vebâl yüklediğini bildirmiştir.

Dolayısıyla burada geçen (عَفَا) fiili, mağfiret (bağışlama) anlamında değildir. Aksine böyle bir durumun hiç söz konusu olmadığını beyân sadedinde kullanılmıştır.

Nitekim **Ali** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivâyet edilen: "**Allâh sizden atların ve kölelerin zekâtını affetti**" (*Bezzâr, el-Müsne'd, no:840, 1/483; Hâzin, Mecmû'atü't-tefâsîr:3/133*) hadîs-i şerîfinde de aynı durum söz konusudur. Zîra atlara zekât hiç farz edilmemiştir."

Kuşeyrî (*Radiyallâhu Anh*)'ın da buna benzer şöyle bir izahı vardır: "Konumuz itibarıyla 'Af ancak günah hakkında düşünülür' demek ancak Arap kelâmını bilmeyenlerden sâdir olur. Aslında 'Allâh seni affetti' sözünün mânâsı: 'Bu işte sana bir günah terettüp etmedi demektir.'"

Dâvûdî (*Rahimehullâh*) bu lafzın bir tekrime (değer verme ifâdesi) olduğunu beyân ederken Mekkî (*Rahimehullâh*): "Bu söz '**Allâh** iyiliğini versin, **Allâh** seni azîz etsin' sözleri gibi bir istiftah (söz başlatma) ifâdesidir" demiştir.

Semerkindî (*Rahimehullâh*) ise: "Bunun mânâsı: 'Ey kalbi selîm olan zât! **Allâh** sana âfiyet versin' şeklindedir" demiş ve bu mânâyı **Ebû Sa'îd el-Feryâbî** (*Rahimehullâh*)dan nakletmiştir.

Bir kavle göre bunun mânâsı: "**Allâh** senin hakkında affı dâim kılsın" demektir.

Ulemânın beyânına göre **Allâh-u Te'âlâ** bir kuluna, hele de **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) gibi en yüksek mertebeye sâhip nazlı bir zâta: "Niye böyle yaptın?" dediği zaman bu heybetli hitap şekli ona kaç defa ölmekten daha zor gelir.

Dolayısıyla **Allâh-u Te'âlâ** bu âyet-i kerîmesinde **Nebî** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) e hitâba başlarken "Niçin onlara izin verdin?" ifâdesiyle söze başlasaydı elbette bu kelâmın heybetinden dolayı **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in kalbinin yarılması düşünülebilirdi. Ama **Allâh-u Te'âlâ** sonsuz rahmeti ve **Habîbine** karşı husûsî alâkası nedeniyle âyet-i celîleyi af lafzıyla başlatarak sevgili peygamberinin kalbini teskin buyurmuştur.

'Avn ibni Abdillâh (*Radiyallâhu Anh*): "Siz hiç bundan daha güzel bir sitem işittiniz mi? **Allâh-u Te'âlâ** sitem yapmadan önce affettiğini bildirdi" (*İbnü Ebî Hâtim:6/1805*) sözleriyle bu konuyu özetlemiştir.

Hâsıl-ı kelâm; burada olsa olsa en fazlasıyla evlâ ve ekmel (yapılması daha uygun) olan şeyin terk edilmesi söz konusudur ki burada zâten dünyâ maslahatlarından olan harple ilgili bir durum mevzubahistir.

Zâten bu münâfıkların cihâda çıkmalarında dînî bir maslahat yahut Müslümanlara bir menfaat mevcut olmayıp onların çıkışının sâdece bir zarar ve fesat ortaya çıkaracağı konusu ileride gelecek olan: "**Onlar sizin içinizde çıkmış olsalardı, size şer ve fesattan (bir de düzen bozmaktan) başka bir artış sağlamazlardı ve elbette (aranızda görüş ayrılığı çıkarmak sûretiyle) size fitne (ulaştırmayı) aramakta oldukları halde (kovuculuk ve birbirine düşürme konularında) aranızda (at) koştururlardı**" âyet-i celîlesinde açıkça ifâde edilmiştir.

Yine böylece **Allâh-u Te'âlâ** bu konuda Kendisinin de onların cihâda çıkmasını istemediğini beyân sadedinde: **"Lâkin Allâh çıkışa kalkışmalarını hoş görmedi de, kendilerini** (tembelliğe ve isteksizliğe sevk ederek) **engelledi"** buyurmuştur ki bu da bu konuda **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in fiilinin isâbetine delildir.

Bütün bu izâhat, Ehl-i Sünnet ulemâsı tarafından **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'e günah isnâd eden ve onun bu iznini kınanmayı mücip kötü bir iş kabul eden kimselere karşı yapılmıştır.

Hal böyleyken **-Allâh** hürmet perdesini keşfedesice- **Keşşâf** sâhibinin ve Mûtezile'ye âit yanlış görüşlerin takipçisi konumundaki **Mustafa İslamoğlu** gibi bâzı kimselerin buraya: "Sen yanlış yaptın ve ne kötü bir şey yaptın?" şeklinde mânâ vermeleri ve bu gibi âyet-i kerîmelerle istidlâl ederek: "Peygamber günahsız değildir, **Allâh** Kur'an'da onu da affettiğini bildiriyor" gibi hezeyanlar sarf etmeleri gerçekten çok yanlış ve edepsizce bir davranıştır.

Bu adamların en azından **Habîbi** hakkında bizzat **Allâh-u Te'âlâ**'nın riâyet ettiği âdâbı gözetmeleri gerekmez miydi? Bunların bunu kasıtlı olarak yahut incelik bilmediklerinden yapmış olduklarını düşünecek olsak dahi her iki takdirde de **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) hakkında riâyet edilmesi gereken âdaptan gâfil oldukları ortadadır.

İslamoğlu gibiler bu yanlış mânâları sapık Mûtezile fırkasından aşırımlardır. İslamoğlu'nun muhterem pederi **Ahmet İslamoğlu Hoca Efendi**'yle yapmış olduğum telefon konuşmasında bana ifade ettiği gibi Mustafa İslamoğlu Mûtezile ve Câferiyye gibi bâtil mezhepleri harmanlayarak bir ucûbe meydana çıkarmıştır.

Nitekim **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) hakkın-da suçlayıcı üslup kullanmayan âlimleri tenkit etmesi ve yüceltilikle ithâm etmesi de bu hususta edebe riâyet etmemiş olan Mûtezile'nin baş müfessiri **Zemahşerî** gibilerin yorumuna uygun düşmektedir.

Ehl-i Sünnet'in büyük müfessiri **Âlûsî** (*Rahimehullâh*) bakın bu hususta **Zemahşerî**'yi nasıl kınamıştır:

"Feyâ sübhânellâh! **-Allâh**'ın adâletiyle muâmele görüncesi- **Zemahşerî** burada: "Ne kötü yaptın?" mânâsını nereden çıkartmıştır? Haydi diyelim ki af tâbiri bir hatâyı müstelzim olabilir, kasıtsız bir yanılma anlamına gelen "Hata" için "Kınanmayı mücip çirkin bir iş" tâbiri nasıl kullanılabilir? Hem de burada "Çirkinliğin şaşılacak dereceye vardığı"nı ifâde eden (يُسَمَا) tâbiri nasıl tercih edilebilir?"

Evet, Keşf sâhibi burada Keşşâf sâhibi adına birtakım özürler dileyerek onun esas maksadının bu mânâ olmadığını açıklama tekellüfünde bulunduysa da bu itizar (özür beyânı) zevilukûl nezdinde (akl-ı selîm sâhiplerince) makbul değildir.

Zâten **"Keşşâf Tefsîri"**nde bu gibi nice sakatlıklar vardır ki bundan dolayı **İmâm-ı Sübkî** (*Rahimehullâh*) gibi bâzı büyükler bu tefsirin okutulmasını yasaklamışlardır."

(*Âlûsî, Rûhu'l-me'ânî, ilgili âyet-i kerîme*)

"Rûhu'l-beyân Tefsîri"nde zikredildiğine göre; bu âyet-i kerîme bâzılarının Tebûk gazvesinden geri kalmalarının **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in izniyle olduğuna delâlet etmektedir. Af ise evvelce bir hatâ vukû bulduğunu gösterir. Ama bu hatâ günah kabîlinden olmayıp evlâ ve efdal olanı terk etmek kabîlindedir ki o da iş meydana çıkıncaya kadar acele etmeden beklemektir.

Nitekim peşisıra gelen: **"Doğru olan kimseler sana iyice belirmeden ve sen o yalancı olanları bilmeden"** cümle-i celîlesi bunu açıkça ortaya koymaktadır.

Allâh-u Te'âlâ sitemden önce **"Af"** tâbirini takdîm buyurarak: **"Neticede Allâh senin için geçmiş olan günahını da, gelecek olanı da bağışlayacak"** (*Fetiḥ Sûresi:2*) âyet-i kerîmesinin mânâsını tasdik ve tahkik buyurmuştur.

Dolayısıyla **"Niçin onlara izin verdin"** kavli-i şerîfi hakikatte sitem vechi üzere olmayıp, **Allâh-u Te'âlâ**'nın **Habîbi** hakkındaki lütfunu ve kemâl-i re'fetini (mükemmel mânâda esirgemesini) açıklama yolu üzeredir.

"Ebu's Su'ûd Tefsîri"nde zikredildiği üzere; **Süfyân ibni 'Uyeyne** (*Radiyallâhu Anh*): "Şu lütfâ bakın ki, affedilen konuyu zikretmeden önce affetmekle söze başlad" demiştir.

Dolayısıyla: "Bu söz **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in suç işlediğini anlatmaktan kinâyedir ve mânâsı: 'Yanlış yaptın, ne kötü yaptın' demektir" diyenler ve yazanlar yanlış yapmışlardır, edepsizlik yapmışlardır ve ne kötü yapmışlardır!

Kâşifî (*Rahimehullâh*)'ın, kendi tefsirindeki beyânı vec-hile; bu cümle-i celîlenin **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'e af duası mâhiyetinde inşâî bir kelâm olduğunu kabul etmek de câizdir. Buna göre **Hakk Sübhânehü ve Te'âlâ** peygamberine **"Allâh seni bağışlasın"** buyurmuş olur. İnsanların birinde bir hatâ zuhur etmeden önce de rahmet ve mağfirete ermesi için duâ edilmesi âdettendir. Nitekim susuz kalmış birine su verene o kişi: **"Allâh seni mağfiret etsin"** der veya hapşırana birine: **"Allâh sana merhamet etsin"** denilir.

Kâşifî (*Rahimehullâh*) bu tefsirinde isâbet etmiş ve izahını çok güzel yapmıştır. Zîra **Nebî** (*Aleyhisselâm*)'ın hatâsı, sehvi (yanılması) ve unutulması ümmet fertlerinin yanlışları, yanılırları ve unutmaları kabîlinden olamaz. Bu yüzden edebe en lâyük olan hal, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in makamına noksanlık getirecek veya kemâline yakışmayacak şeyleri konuşmamaktır.

Allâh-u Te'âlâ cümlemize yüce peygamberi **Muhammed Mustafa** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) hakkında gereken edebi takınmayı nasib eylesin ve her birerlerimize tekrar tekrar mevlid ayına sıhat-ü âfiyetle ve kemâl-i muhabbetle kavuşmayı müyesser eylesin. Âmîn!

“İFK” YANI ÂİŞE (RADIYALLAHÜ ANHA) VALİDEMİZE İFTİRA HADİSESİ

İftira, içi başka dışı başka olan iki yüzlü münafıkların metodudur. İftiradan sakınmak, iftiraya uğrayan mazlumlara arka çıkmak, zalim ve iftiracıları yalanlamak gerekir.

İftiranın Sebebi ve Kaynağı:

Baş münafık Abdullah b. Übeyy'in, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ve Muhacirler aleyhindeki kışkırtmaları meydana çıkmış, halk yanındaki mevkii, itibarı oldukça sarsılmıştı. Kendi öz kavmi bile onu kınamaktan, suçlamaktan ve hatta azarlamaktan geri durmuyorlardı.

Dikkatleri başka taraflara çevirtecek, Müslümanları kendi derdine düşürüp birbirleriyle uğraştıracak bir hâdise çıkarmaktan yahut herhangi bir hâdiseyi istismar etmekten başka çare kalmamıştı.

Nitekim Peygamber Efendimizin hanımı Hz. Âişe (Radiyallahü Anha) validemizin, herkes gibi mâkul ve meşru' bir mâzeretle savaş birliğinden geride kalıp bir müddet sonra, ordunun kalan veya düşen şeylerini sahiplerine teslim etmek üzere toplamakla vazifelendirilmiş bulunan Safvan b. Muattal gibi saf, temiz kalpli ve hattâ sonradan, hasûr olduğu yâni erkekliliği bile bulunmadığı anlaşılan gerçek bir Mü'min ve Müslüman tarafından getirilmesi hâdisesi, kendisine hiç bulunmaz ve kaçırılmaz bir fırsat gibi görünmüş ve hemen iftira şebekesini harekete geçirmişti.

Olayın gerçek yüzü münafıkların, Medine-i Münevvere'de güvenli bir yurt edinen ve günden güne gelişen İslâm toplumunu parçalamak için İslâm peygamberinin aile mahremiyetini hedef alarak, başvurdukları bir aleyhte propaganda ve karalama hareketidir. Onlar, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in, en yakın arkadaşları ile arasını açabilirlerse, İslâm'ı yok etme emellerine kısa yoldan varabileceklerini zannediyorlardı. Münâfıklar, Benî Mustalık kabilesine karşı düzenlenen cihad hareketinde, Hz. Aişe validemizin başına gelen normal bir olaydan yararlanarak Hz. Ebu Bekir (Radiyallahü

anh) ile Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) arasına fitne sokmaya ve Efendimizi gözden düşürmeye çalıştılar.

Âişe (Radiyallahü Anha) validemize Yapılan İftiranın Yersizliği ve İmkânsızlığı:

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), Mü'minlere öz nefislerinden evlâdır ve O'nun hanımları da, Mü'minlerin anaları hükmündedir. Cenab-ı hak şöyle buyuruyor:

“Peygamber, müminlere kendi canlarından daha yakındır. Eşleri, onların analarıdır.”¹

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'den sonra bile, hanımlarından herhangi birisini nikâhlamak, kat'î surette yasaklanmıştır. Binaenaleyh, ALLAH Teâlâ'ya ve Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e gerçekten iman etmiş ve bağlanmış olan bir Müslümanın, bu açık âyet-i kerimeler karşısında, Efendimizin gerek sağlığında ve gerek ahirete teşriflerinden sonra hanımlarından herhangi birisine, değil kötü gözle bakması, hattâ böyle bir kötülüğü kalbinden geçirmesi bile düşünülemez. Böyle kötülükler, ancak münafıklara yaraşır. ALLAH Teâlâ'ya ve Resûlüne gerçekten iman etmiş olan bir Mü'min ve Müslümanın, aziz Peygamberinin hanımını, örtüsüne bürünmüş ve yapayalnız uyuyakalmış görünce, Onu, hürmetle deveye bindirip orduya yetiştirmesi kadar tabîi ve zarûrî ne olabilirdi?

Sefere Çıkış:

Âişe (Radiyallahü Anha) validemiz der ki: Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir sefere çıkmak istediği zaman hanımları arasında kur'a çeker ve sefere çıkardı.

Benî Mustalık gazasına çıkmak istenildiğinde de, öteden beri olduğu gibi, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) hanımları arasında kur'a çekti, benim ismim çıkınca, Resûlullah ile ben sefere çıktım.

¹ Ahzab sûresi:6

Bu sefer, hicab âyet-i kerimesinin indirilmesinden sonra idi. Bunun için ben, hevdecin içinde taşınıyor, konak yerinde hevdeç içinde indiriliyordum. Devem hareket etmeden önce, hevdecin içine girip oturur, hevdecin deveye yükleyecek olanlar gelirler, onu alt tarafından tutup yukarı kaldırarak devenin üzerine yerleştirirler, iplerle bağlarlar, bundan sonra devenin yularından tutarak yola devam ederlerdi.

Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) gazasını bitirip Medine-i Münevvere'ye yöneldi ve oraya yakın bir yerde konakladı. Orada gecenin bir kısmını geçirdi. Sonra, hareket edileceğini Mücahidlere bildirdi.

Gerdanlığın Kayboluşu:

Harekete geçileceği sırada abdest bozmak için oradan uzaklaştım. Boynumda, Yemen göz boncuğundan dizilmiş gerdanlık vardı. Bu gerdanlığı bana gelin hediyesi olarak annem Ümmü Ruman takmıştı. Hâcetimi kaza ettikten sonra konak yerine gelince gerdanlığımın düştüğünü anladım. Hemen dönüp onu aradım, bulamadım. Fakat onu aramak, beni yoldan alıkoymuştu.

Bu arada yolda bana hizmet edenler gelmişler, hevdecimi yükleyip devemi hareket ettirmişlerdi. Beni de hevdeç içinde sanmışlardı.

Gerdanlığımı, ordu ayrılıp gittikten sonra buldum. Hemen ordugâha geldimse de orada kimse yoktu. Hepsini gitmişlerdi. Ben de evvelce bulunduğum yere geldim. Çarşafıma bürünüp yanımın üzerine uzandım. Hevdeçte beni bulamayınca, aramak üzere geri gelirler sandım. Orada uyumuş kalmışım.

Safvan b. Muattal, ordunun arkasına kalır, gazilerin eşyasını araştırır, bir şey kalmışsa zayı olmaması için alıp diğer konak yerine götürürdü. Safvan askerin arkasından yürüyerek sabaha karşı bulunduğum yere doğru gelmiş, uyuyan bir insan karaltısı görünce, gelip başucuma dikilmiş ve beni görünce tanımıştı. Çünkü, Hicab âyeti inmeden önce, Onun beni görmüşlüğü vardı.

Safvan beni görünce: «İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn/biz, ALLAH Teâlâ'nın kullarıyız ve muhakkak Ona dönüp varıcağımız» dedi. Onun sesine uyandım ve çarşafımla yüzümü örtüp büründüm.

Vallahi, Onunla ne bir kelime konuştuk ne de istirca yani innâ Lillâhi ve innâ ileyhi râciûn'dan başka Ondana bir kelime işittim. Bundan sonra Safvan devesini çöktürdü.

- Bin! dedi ve kendisi, geri çekildi. Ben de kalkıp deveye bindim. Kendisi de devenin başını, yularını çekerek birliğe yetişmek için süratle ilerlemeğe başladı. Sabaha kadar birliğe yetişemedik. Nihayet birlik konak yerine inip yerleştiği sırada idi ki, Safvan devemin yularını çekerek konak yerine beni getirdi.

Söz konusu bu gecikme başlangıçta kötüye yorumlanmamış, hatta kimsenin dikkatini bile çekmemişken, hicretten önce Hazrec kabilesinin reisi olan ve Medine-i

Münevvere'nin yönetimi kendisine verilmek üzere iken Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in gelmesiyle bundan mahrum kalan Abdullah b. Übeyy'in başlattığı dedikoduyla birlikte iç huzursuzluklara yol açan önemli bir olay halini almıştır.

İslâmiyeti istemeyerek kabul ettiği için münafıkların reisi diye bilinen Abdullah b. Übey ile adamlarının, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i ve kayınpederi Ebû Bekir (Radıyallahü anh)'i küçük düşürmeye ve aralarını açmaya yönelik sözleri, bazı müminlerin de katılmasıyla kısa zamanda yayılmıştı.

İftira Yaygarasının Koparılışı :

Ordu ardcısı Safvan b. Muattal; Aişe validemizi deve üzerinde getirirken, kabilesinden bir topluluk içinde bulunduğu sırada, baş münafık Abdullah b. Übeyy'e rastlamışlardı. Abdullah b. Übeyy:

- Kimdir bu? diye sordu.

- Âişe'dir! dediler. Abdullah b. Übeyy:

- Vallahi ne Âişe o adamdan dolayı kurtulur, ne de o adam Âişe'den dolayı kurtulur. Demek peygamberinizin ailesi bir adamla gecelemiş, sabaha kadar kalmış! Sonra da adam devesinin yularından tutup onunla yanınıza gelmiş hâ? diyerek ilk yaygarayı koparmıştı .

H. Aişe validemiz der ki: İşte iftiracılar aleyhimde söyleyeceklerini söylemişler, ordugâh çalkalanmış. Vallahi, benim bunların hiçbirinden haberim yoktu. Aleyhimde iftira ederek helak olanlar, olmuş! İftiranın en büyüğüne ve en çoğuna girişen de, Abdullah b. Übeyy imiş!

Sonra, Medine-i Münevvere'ye geldik. Çok geçmeden ağır bir hastalığa tutuldum. Bir ay çektim. Meğer bu sırada halk, iftiracıların uydurdukları iftiralara dalmışlar, tefrikalara düşmüşler! Ben ise, bunlardan hiç bir şey sezememiş, anlayamamıştım. Aleyhimdeki iftiralar, Resûlullah'a ve babamla anneme kadar da, yetiştirilmiş. Fakat onlar, bana bunlardan ne az, ne de çok hiç bahsetmiyorlardı. Yalnız evvelce hastalandığım zaman, Resûlullah'dan görmüş olduğum lütuf ve iltifatları bu hastalığım sırasında görememişim ve kendisinin, yanıma girdikçe selâm verip adımları anmadan:

- Hastanız nasıldır? diye sorarak dönüp gidişi, beni şüphelendiriyor ve üzüyordu. Fakat ortada dönen, dolaşan şerhlerden hiç haberim yoktu. Aradan, yirmi gece geçtikten sonra idi ki, hastalığımı atlatmış, nekahet devresine girmiştik. Biz Arap kavmi, o zaman Arap olmayanların evleri yanında edindikleri şu helâları, kokusundan öğrendiğimiz için evlerimizin yanında bulundurmaz, Medine-i Münevvere'nin kırlarına çıkardık. Kadınlar oraya her gece ihtiyaçlarını gidermek için çıkarlardı. O zaman bizim halimiz göçebe Arapların sahrâda hacetlerini gidermelerine benzemekte idi.

Ben yine bir gece, Mıstah'ın annesi ile hâcet giderme yeri olan Menâsi' tarafına çıkmıştım. Bu, evlerimizin yanında helâ edinmemizden önce idi. İşte o sırada

Mıstah'ın annesi çarşafına takılarak düşünce:

- Mıstah yüzünün üzerine düşsün, kahrolsun! diyerek oğluna beddua etti. Ben:

- Ey ana! Sen ne diye oğluna beddua ediyorsun?! dedim. Sustu, cevap vermedi. İkinci kere ayağı çarşafına dolaşip düştü. Yine:

- Mıstah yüzünün üzerine düşsün, kahrolsun! dedi. Ben:

- Ey ana! Sen, ne diye oğluna beddua edip kötü söylüyorsun? dedim. Yine susup cevap vermedi. Üçüncü düşüşünde de yine beddua edince, ben yine:

- Ey ana! Sen oğluna ne diye beddua ediyorsun?! Bedir savaşında bulunmuş olan bir zâta mı kötü söylüyorsun! dedim.

- Vallahi, ben O'na ancak senin aleyhindeki suçundan dolayı beddua ediyorum! Bak hele şu saf tazeye! Sen, O'nun söylediklerini işitmedin mi? dedi.

- O neler söylemiş? diye sordum.

Bunun üzerine Mıstah'ın annesi, iftiracıların söylediklerini bana birer birer haber verince, hastalığım geri geldi. Hastalığıma hastalık katlandı. O kadar ağladım ki, ağlamaktan ciğerlerim kopacak, parçalanacak sandım.

Annem Ümmü Ruman yanımda bulunuyor, bana bakıyordu. O sırada Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), selâm verip girdi. Yine ismimi anmadan:

- Hastanız nasıldır? diye sordu. Tek kelime daha konuşmadı. Artık kendimi tutamadım:

- Yâ Resûlellah! Ben, şimdiye kadar hiç görmediğim cefayı görüyorum! Bana müsaade etsen, annemin yanına gitsem de, hastalığıma orada bakılsa olmaz mı? dedim.

- Gitmende sakınca yok! buyurdu.

Ben, ebeveynimin yanına gidip aleyhimdeki haberin iç yüzünü anlamak istiyordum. Resûlullah yanıma bir uşak katıp beni babamın evine gönderdi. Eve geldiğimde annemi aşağıda, babamın evin damında Kur'an-ı Kerîm okuyor buldum. Annem:

- Kızcağızım! Sen ne için geldin? diye sordu. Anneme:

- ALLAH Teâlâ seni affetsin! Halk benim aleyhimde neler söyleyip duruyorlarmış da, siz bana onlardan hiç bir şey sızdırmadınız! Anneciğim! Halkın benim aleyhimdeki söylentileri neler imiş? dedim. Annem:

- Kızcağızım! Sen kendini hiç üzme! Sıhhatini düşün. Vallahi, bir kadın senin gibi güzel ve kocasının yanında sevgili olsun ve onun bir çok ortakları bulunsun da, onu kıskanmasınlar ve onun aleyhinde bir takım laflar çıkarasınlar, pek nâdirdir! dedi.

- SübhânALLAH! Demek, halk benim aleyhimde böyle birtakım kötü şeyler söylüyorlar, konuşuyorlarmış ha?! dedim. Anneme:

- Babamın bundan haberi var mı? diye sordum. Annem:

- Evet! Var! dedi.

- Resûlullah'ın da haberi var mı? diye sordum. Annem:

-Evet! Var! dedi. Gözlerim yaşla doldu, ağladım. Babam sesimi işitince indi, anneme:

- Nedir bunun halî? diye sordu. Annem:

- Aleyhindeki söylentilerden haberi olmuş! dedi. Babamın gözleri yaşla doldu.

- Kızcağızım! Evine dönmen için sana and veriyorum! dedi. Evime döndüm. O gece sabaha kadar hep ağladım durdum. Ne gözümün yaşı diniyordu, ne de gözüme uyku girdirebiliyordum. Ağlaya ağlaya sabaha çıktım. Babamla annem yanımdan ayrılmadılar.

Peygamber Efendimiz, Hz. Aişe validemiz aleyhinde yapılan iftiranın yayıldığı günlerde vakitlerinin çoğunu evinde geçirmiş, dışarı çıkmamıştır.

Hz. Aişe validemiz der ki: Durumum hakkında vahyin gelmesi gecikince, Resûlullah durumu ashabına danıştı. Hz. Ömer (Radyallahü anh):

- Yâ Resûlellah! O'nu, Sana kim nikâhladı? diye sordu. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

- ALLAH Teâlâ! buyurdu. Hz. Ömer:

- O'nun hakkındaki bir şeyi, ALLAH Teâlâ'nın Sana karşı gizleyeceğini mi sanırsın? Hâşâ! Bu, büyük bir bühtan ve iftiradır! Yâ Resûlellah! Ben, kesin olarak biliyorum ki, bu, münâfıkların yalanıdır. ALLAH Teâlâ bedenine sinek konurmaktan Seni koruyup durmaktadır. Bedenini, böyle pisliklere konan sineklerden bile koruyan, onları bedenine yaklaştırmayan ALLAH Teâlâ nasıl olur da âileni böyle kötülöklere bulaştırmaktan koruması! dedi.

Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in yanına Hz. Osman (Radyallahü anh) girdi.

- Yâ Resûlellah! Görüyorum ki, üzerine insan ayağı basmasın yahut yeryüzündeki pisliklerin üzerine düşmesin diye ALLAH Teâlâ Senin gölgeni yere düşmekten korumaktadır. Böyle gölgeni bile hiç kimseye çiğnetmezken, nasıl olur da âilenin ırzını herhangi bir kimsenin kirlmesine meydan ve imkân verir! dedi.

Hz. Ali (Radyallahü anh) da:

- Yâ Resûlellah! Biz, bir gün arkada durup namaz kılıyorduk. Namaz içindeyken Sen ayakkabılarını çıkarıyordun. Sana uyararak biz de çıkarmıştık. Namazı bitirince ayakkabılarımızı çıkarmamızın sebebini bize sormuştun. Biz de, Sana uyumuş olmak için çıkardığımızı söylemiş-tik. Temiz olmadıkları için onları çıkarmamı Cebrail bana emretti! Buyurmuşsunuz. Ayakkabılarına bulaşan bir pislik, Sana bildirildiği ve onları çıkarman emredildiği halde, âilene nâmus kiretecek kötülöklere bir şey bulaşsın da, onu çıkarman Sana emredilmesin olur mu hiç! dedi.

Hız. Ali (Radyallahü anh), halk arasında çalkalanan dedikodulardan Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in son derecede üzüldüğünü görünce, bu üzüntülerden kurtulması için son bir çare olmak üzere, ayrılma hususunu da Kendisine üstü kapalı olarak işâret etmişti.

- Yâ Resûlellah! ALLAH Teâlâ sana dünyayı daraltmamıştır. O'ndan başka kadın çoktur. Bununla beraber sen, bir de onun hizmetçisi olan kadına sor! O, sana doğrusunu söyler, demişti. Bunun üzerine, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Berire'yi çağırttı, ona:

- Ey Berire! Hız. Aîşe'de seni şüphelendirecek bir şey gördün mü? diye sordu. Berire:

- Hayır! Vallahi, ben Hız. Aîşe hakkında, kuyumcunun halis kırmızı altın külçesi hakkındaki bildiğinden başka bir şey bilmiyorum! Vallahi ben, O'nun hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyorum. Onda ayıplayabileceğim bir şey görmedim. Seni hak ve gerçek din ve Kitaba peygamber olarak gönderen ALLAH Teâlâ'ya yemin ederim ki, benim onda kusur olarak görebileceğim şey ancak şudur: Ben hamur yağurmuş, kollamasını söylemişim de, kendisi çok genç yaşta bir kadın olduğu için uyuya kalınca, koyun gelip hamuru yemişti! Vallahi yâ Resûlellah! O'nun hakkında bundan başka bir şeyler olsaydı, ALLAH Teâlâ onu Sana haber verirdi! dedi.

Efendimiz Üsâme b. Zeyd'i de yanına çağırıldı. Vahiy geldiği için âilesinden ayrılma hususunu, ona da sordu ve danıştı. Üsâme b. Zeyd:

- Yâ Resûlellah! Onlar, senin ailelerindir. Biz onlar hakkında hayırdan başka birşey bilmiyoruz! O'nun aleyhinde söylenenler, ancak, yalan ve boş laflardan ibarettir, dedi.

Efendimiz, Zeyneb binti Cahş'a da:

- Ey Zeyneb! Aîşe hakkında bildiğini, gördüğünü, duyduğunu bana söyle! diyerek durumumu sormuştu. Zeyneb binti Cahş:

- Yâ Resûlellah! Ben işitmediğimi işittim demekten kulağımı; görmediğimi gördüm demekten gözümü korurum! Ben vallahi, O'nun hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyorum, dedi.

Hız. Aîşe (Radyallahü anha) validemiz der ki: "Mistah, Hamne ve Hassan, bu iftirayı dillerinden düşürmeyenlerdendi. Abdullah b. Übeyy'e gelince, o, bu iftirayı kurcalayan, ortaya çıkaran, açıklayan, yayan ve derleyip toparlayan kimse idi. Günahın en büyüğünü yüklenen de O'nunla Hamne idi. Hamne bint-i Cahş, aklınca kız kardeşi Zeyneb bint-i Cahş'a rekabetimi kırmak ve beni, O'nun karşısında küçük düşürmek için bu yolda yayılmayacak şeyler yayıyordu.

Sorguya Çekiliş:

Hız. Aîşe (Radyallahü anha) validemiz der ki: Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Mescidde halka hitapta bulunduğu günümü ağlamakla geçirdim. Ne gözümün yaşı diniyor, ne de gözüme uyku giriyordu. Ben böylece

iki gece, bir gündüz ağladım. O kadar gözyaşı döktüm ki, annemle babam, ağlamaktan ciğerlerim parçalanacak sandılar. Annem ve babam yanımda oturdukları ve ben de ağlamakta olduğum sırada, Ensardan bir kadın benden izin istemiş, ben de izin vermişim. O da, oturup benimle birlikte ağlıyordu. Biz bu vaziyette iken, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) içeri girdi. Selam verdikten sonra, oturdu. Halbuki, Resûlullah bundan önce, aleyhimde dedikodular başladığı günden beri yanımda hiç oturmamıştı. Bir ay beklediği halde, benim hakkımda kendisine bir şey de vahyolunmamıştı. Resûlullah oturdu ve şehadet getirdikten sonra:

-Ey Aîşe! Senin aleyhinde bana şöyle şöyle sözler ermişti! Eğer sen bu isnadlardan berî ve uzak isen, yakında ALLAH Teâlâ senin onlardan beri ve uzaklığını açıklayacaktır. Şayet böyle bir günaha bulaştınsa, ALLAH Teâlâ'dan mağfiret dile ve O'na tevbe et! Çünkü, kul günahını itiraf ve arkasından da tevbe ettiği zaman, ALLAH Teâlâ onun tevbesini kabul buyurur, dedi.

Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) sözlerini bitirince, gözümün yaşı kesildi. O derece kesildi ki, ağlamak için ondan bir damla bile bulamıyordum. Hemen, babama dönüp:

- Bu hususta benim tarafımdan cevap ver! dedim. Babam:

- Vallahi, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e ne diyeceğimi bilmiyorum! dedi. Bu sefer annemden benim adıma cevap vermesini istedim. O da aynı şeyi söyledi.

Bunun üzerine şehâdet getirip ALLAH Teâlâ'ya hamd ettim ve O'nu, lâıyk olduğu üzere senâ etikten sonra söze başladım:

- Vallahi ben anladım ki; siz bu lafları işitmişsiniz ve hatta onlar gönüllerinizde yer etmiş, onlara inanmışsınız! Şimdi, ben size o kötülükten berîyim, uzağım! desem -ki ALLAH Teâlâ biliyor, ben ondan berîyim- beni tasdik etmezsiniz. Faraza ben kötü bir iş yaptım! diye itiraf da bulunacak olsam -ki ALLAH Teâlâ biliyor, ben böyle bir şeyden berîyimdirtir- Siz beni hemen tasdik edersiniz! Vallahi ben, kendim için de, Sizin için de, Yâkub'un oğulları ile olan misâlinde başka getirecek misal bulamıyorum. Nitekim, o zaman, O şöyle demişti: "**Artık, bana düşen, güzelce sabredip katlanmaktır. Sizin, şu söylediklerimize karşı yardımına sığınılacak, ancak, ALLAH Teâlâ'dır.**"

Devam Edecek

KARAMAN'IN KOYUNU, ORTADADIR OYUNU...

Â

rifan'ın geçen sayısında bazı ilâhiyatçıların devirdiği çamlardan bir nebze bahsetmeye çalışmıştım. Ama o cins ilâhiyâtçılar o kadar çok ki, onların devirdikleri çamları ne saymak mümkün ne de yaza yaza bitirmek.

Ama olsun. Nasıl onlar bıkip usanmadan çam devirmeye devam ediyorlarsa, biz de onların devirdiği çamları bıkmadan usanmadan yazmaya devam edeceğiz. Tâ ki o tip ilâhiyatçıların İslâm dinine yaptığı hizmetler(!) anlaşılmiş olsun.

Memlekette o tür ilâhiyatçılar o kadar çok ve onlarla ilgili ele alacak konular o kadar bol ki, insanın **acaba hangi ilâhiyatçıdan ve hangi konudan bahsetmeli** diyesi geliyor.

En iyisi galiba en çok tanınan birisinden, nevezuhur müctehidden(!) başlamak. Diğerlerinin müctehid kabul ettiği ve kendisinin de kendisini müctehid gördüğü kişiden yani.

Öyleyse buyurun. Huzurunuzda Sayın Hayrettin Karaman...

Gazeteci Ahmet Hakan, fî tarihinde Kanal 7'de iken **"Günümüz meselelerine cevaplar"** başlıklı bir program için Sayın Hayrettin Karaman'ı ekrana çıkarmıştı. Programın başında Karaman'a ilk cümlesi ve ilk sorusu şu oldu:

"Efendim şimdi soracağımız sorulara bir müctehid olarak mı cevap vereceksiniz?"

Bu soruyu sormakla, İslâm âlimlerine mahsus olan en yüksek makamı bir tepsi içinde Hayrettin Karaman'ın önüne koymuş oluyordu.

Eeee, şimdi Hayrettin Bey ne yapsındı? Çünkü o anda birçok kimse kendisini seyrediyordu. Bu soruya evet mi yoksa hayır mı demeliydi, çok çabuk karar vermeli fırsatı kaçırmamalı mıydı? **Evet** dese, **"Hayrettin Karaman kendisini müctehid olarak görüyor"** diye suçlayanların eline koz vermiş olacaktı. Hayır dese bu sefer de kendi ağzıyla müctehid olmadığını söylemiş olacak ve önünde altın tepsiyle duran müctehidlik elden gidecekti.

Hayrettin Bey oturduğu yerde şöyle bir geriye doğru

yaslandı ve **“EVET”** diyerek kendisinin müctehid olduğunu ilan ediverdi. Biz de böylece kıyâmet alâmeti olarak bir âhir zaman müctehidi görmüş olduk.

O zamanlar, Merhum Esad Coşan'a ait olan Ak TV vardı. Sayın Karaman bir Pazar günü Ak TV'de konuşuyordu. Programa telefonla Zaman Gazetesi yazarı Hekimoğlu İsmail de katıldı ve **“Hayrettin Karaman, kendisine hürmet duyduğumuz müctehid bir hocamızdır”** diyerek kendisinin ne kadar şuurlu, gafletten uzak ve uyanık bir kimse olduğunu(!) ortaya koymuş oldu.

Biz bu makalemizde, Hekimoğlu İsmail'in **“hürmet duyduğumuz müctehid bir hocamızdır”** dediği, müctehid ola-çık-gelen bu zattan, Hayrettin Karaman'dan söz edeceğiz.

7/11/2010 tarihli **“Karaman'dan ŞOK sözler!”** başlıklı bir haberle başlayalım. Haber şöyle:

“TRT Haber'de, dün gece 'Kozmik Oda' programının konuğu, ünlü İslam hukuku profesörü Hayrettin Karaman'dı. Rıdvan Memi'nin sorularını yanıtlayan Karaman, başörtüsü, kadın-erkek ilişkileri ve Cemevlerine ibâdethane statüsü verilmesi tartışmasına ilişkin çarpıcı açıklamalarda bulundu.”

Haberde Karaman'ın şu sözlerine dikkat çekiliyordu:

“İnsanlar günah işlememek için günah imkânlarının ortadan kalkmasına talip oluyorlar. Halbuki Allah böyle istemiyor. Din böyle istemiyor. Din şöyle istiyor:

Günah işleme imkânı bulunacak fakat siz iradenizle, Allah'a olan sevgi ve saygınızdan dolayı onu ihlal etmeyeceksiniz.”

Söze bak hizaya gel...

Karaman'a göre **“Bize de tesir eder de günahkâr oluruz”** düşüncesiyle günah mekânlarının ortadan kalkmasını istemeniz yanlışmış. Doğru olan günah işleme imkânının bulunması imiş. Üstelik Allah her türlü günah işleme imkânının insanlar için hazır olmasını istiyormuş...

Lâ havle... Peki Karaman bunu hangi âyet veya hadise göre söylüyor?

İşte bunun cevabı yok. Zaten olamaz da. Söylediği sözler hiçbir âyet ve hadise dayanmıyor ki, olsun. Sadece kendi sakim düşüncesinin mahsulü.

“İnsanlar günah işlememek için günah imkânlarının ortadan kalkmasına talip oluyorlar” derken, yanlışla düştüklerini söylediği kimseler tabii ki Müslümanlar...

Beyefendi günah yollarını kapatmaya çalışmalı demiyor da günah işleme imkânı bulunmalı diyor.

Sevap peşinde koşan, meselâ namaz kılmak isteyen bir kimse namaz kılacak bir mekânın olmasını ister. Günah mekânlarının ve günah işleme imkânlarının bulun-

masını da elbette ki o günahları işlemek isteyenler. İster ki elinde imkân olsun ki o günahı işleyebilsin.

İçki içmek isteyenler, isterler ki her istedikleri yerde hem meyhane olsun hem de içki fiyatları düşük olsun. Nitekim içki mübtelaları **“İçki satışı kısıtlanıyor”** diye barım barım bağırıyorlar mı?

Ne dersiniz? İçki içilerek rahatça günah işlenebilmesi için her sokak başına meyhane yapılması için kampanya mı başlatmalı yoksa?

Uyuşturucu kullanmak isteyenler, her aradıkları yerde uyuşturucu bulmak isterler.

Zina yapmak isteyenler her yerde bu kötülüğün işlendiği yerlerin bulunmasını isterler...

Hayrettin Bey'e sormalı:

Şimdi bu günah mekânları Allah'ın isteği mi? Olmaması ise Allah'ın isteğine zıt mı oluyor?

Kendisi ne derse desin, sözünün yanlışlığı ortada. Ayrıca **“Allah günah işleme imkânı olmasını istiyor”** demek Allah'a da açık bir iftiradır. Çünkü Allah günah işleme imkânı olmasını istemiyor, bunu destekleyen hiçbir âyet ve hadis de yoktur ve olamaz.

Sayın Karaman, **“Günah işleme imkânı bulunacak fakat siz iradenizle; Allah'a olan sevgi ve saygınızdan dolayı onu ihlal etmeyeceksiniz”** diyor.

Günah işleme imkânının bulunmasını Allah istiyorsa, insanlara bu imkânı kim temin edecek?

Kâfirler zaten inançsız oldukları için Allah'ın emirlerini yerine getirmiyorlar. Öyleyse bu vazifeyi Müslümanlar mı yapacak? Yani Müslümanlar sevap işlenecek yerler değil de günah evleri mi açacaklar?

Bu ne tür bir mantıktır?

Devlet olsun vatandaş olsun, günah yolları ve günah yerleri açmak yerine ya bu yolları kapatırsa o zaman günah mı işlemiş olacak?

Madem Allah günah işleme imkânı olmasını istiyormuş, öyleyse böyle mekânları açanlar bayağı büyük sevap işliyor olmalı. Meselâ meyhane veya bilmem ne hâne işletenler...

Sayın Karaman! Bilmiyor musunuz, İslâm dini, günah işleme imkânlarının bulunmasını bir tarafa bırakın, günaha giden yolları bile kapatıyor. Kur'an-ı Kerim meselâ zina etmeyiniz demiyor, **“Zinaya yaklaşmayın”** buyuruyor. Siz de kalkmış, insanların günah işleme imkânları olmalı diyor, üstelik bunu bir de Allah'ın istediğini söylüyorsunuz.

Ama Kur'an, Karaman'ın dediği gibi demiyor. “Memleketin her il, ilçe hatta köyüne –çok affedersiniz- meyhâneler, bilmem ne hâneler açın ki her yerde günah işleme imkânı olsun, ama insanlar Allah'a olan sevgi ve saygılarından dolayı orada işlenen günaha düşmesinler” demiyor.

İslâm dininin hedefi, insanların ellerinde her günahı işleme imkânı olsun ama bu imkânları kullanmasınlar

diye bütün günah yollarını insanların emrine vermek değil, yeryüzünden bütün kötülükleri ve günah hatta günah yollarını kaldırmaktır. Peygamberimiz sallallâhü aleyhi ve sellem, **“Ben güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim”** buyurmuyor mu?

Eğer Karaman'ın söylediği gibi olsaydı, Sevgili Peygamberimiz **“İnsanların elinde günah işleme imkânı olsun ama Allah'a olan saygılarından dolayı günah işlemedinler diye, ben günah işleme imkânı temin etmek için gönderildim”** buyururdu. Var mı böyle bir hadis? Zaten böyle bir şeyi düşünmek bile insanın imanını titretir...

Peygamberimiz, **“Kim bir kötü şey ortaya koyar da insanlar o kötülüğü işlerlerse, o kötülüğü işleyenlerin günahlarının bir misli de o kötülüğü başlatana yazılır”** buyurmuyor mu? Onun içindir ki, insan öldürenlerin günahlarının bir misli de yeryüzünde ilk katil işini yapan Kâbil'e yazılmıştır mu?

Hayrettin Karaman yukarıdaki haberdeki sakîm sözleri şöyle devam ediyor:

“Erkekler kadını günah aracı olarak görmüşler. Bu günah aracını mümkünse evin içinde hapsedmeyi arzu etmişler. Sınırı aşma dediğim işte bu. Sınırı tarih boyunca aşmışlar. Peygamberimiz bile bununla mücadele etmiş.”

Değerli okuyucular! Hayrettin Bey acaba ne söylediğinin farkında mı?

Şimdiye kadar **“Müslümanlar kadını dört duvar arasına hapsedmişlerdir”** gibi sözleri hep inançsız kimselerden ve kadınları daima sokakta görmek isteyenlerden duymadık mı biz? Peki Hayrettin Bey'e ne oluyor? O niye aynı telden çalıyor? Müslümanların tarih boyunca kadınları evin içine hapsederek sınırı aştığını o da söylüyor? İlaveten de **“Peygamberimiz bile bununla mücadele etmiş”** diyor.

Yukarıdaki cümleleriyle Allah'a ve onun dinine iftira ediyordu, bu cümlesiyle de İslâm âlimlerine, ashâb-ı kiram ve Peygamberimiz'e iftira ediyor.

Hem durup dururken bilhassa inançsız kimselerin istismar ettiği kadın meselesini kaşımak niye? Başka meselesi mi yok bu zatın? Müslümanların halledilecek meseleleri mi kalmadı?

Niyet üzüm yemek olmadığı için, Hayrettin Bey meseleyi eksik de ele alıyor. Şöyle ki:

Günah aracı sadece kadın değil. Mal-mülk, para ve ağızdan çıkan sözler de icabında birer günah aracıdır. Hatta kendini beğenerek kılınan namaz bile... Bu misalleri çoğalt çoğaltabildiğin kadar...

Kadınlara gelince:

Az da olsa çalışan kadın varsa da ekseriyetle erkekler çalışır kadınlar ise evdedir. Yani vazifeleri icabı kadınların vakitlerinin çoğu zaten evlerinde geçer. Kadınların, evinde yani işlerinin başında olmaları, onları eve hapsedmek

değil aksine vazifelerinin başında bırakmaktır. Kaldı ki, zamanımızda bile kadınlar köylerde bağ-bahçe ve tarlada yani ev dışında çalışmaktadırlar.

Ayrıca, bazı erkeklerin icabına göre evde kaldıkları gibi, kadınlar da ihtiyaç oldukça dışarıya çıkabilirler ve çıkmışlardır. Yani kadınları eve hapsedme gibi bir durum yoktur.

Hem de kadınların dışarı çıkma ihtiyacı oldu da İslam âlimleri **“Kadınlar hiçbir şekilde dışarı çıkamazlar”** diye fetvâlar mı verdiler? Yok böyle bir şey. Var demek İslâm âlimlerine iftiradır.

Velhâsıl, kadın zaten çok zaman evindedir. Yemek yapar, bulaşık yıkar, çocuğuna bakar, evinin temizliğini yapar, dışarıya çıkma ihtiyacı olduğu zaman pekâlâ dışarıya da çıkar.

Öyleyse Sayın Karaman'ın –haydi derdi ne, zoru ne demeyelim- isteği ne? Kadının, saydığımız bu vazifelerini yapmayı, vaktini dışarılarda geçirmesini mi istemektedir?

Geçmiş asırlarda yaşayan kadınların, şimdi olduğu gibi tek başlarına her istedikleri yerde erkekler gibi gezmeden vefat etmiş olmalarını içine sindiremiyor da onları müdâfaa ederek aklınca onların ruhlarını memnun etmek mi istemektedir?

Öyle ise bile zamanımıza bakarak müsterih olabilir. Bugün; isteyen kadınlar, istedikleri yerlerde, istedikleri gibi, istedikleri kadar gezip tozmakta ve istedikleri açıklıkta elbiseler giyerek, istedikleri kadar dışarıda arzı endam etmektedirler. Dolayısıyla Hayrettin Karaman'ın yukarıdaki isteği yerini bulmakta, kadınlar vasıtasıyla günah işlemek imkânı herkes için bol bol bulunmaktadır.

Sayın Karaman, dünyanın her tarafının plajlar gibi olduğu ve her günahı işleme imkânının bol bol bulunduğu günümüz manzarasına ne diyor acaba?

Herhalde **“Hah işte böyle olmalı!”** demiyordur. Dese dese **“Bu kadarı da fazla canım. Ben bunu demek istemedim”** diyordur. En azından bizim kendisinden beklentimiz böyle.

Veya baştan beri yazdıklarımızla biz bir yanlış anlayış içindeyse doğrusu nedir, bilmek isteriz.

Karaman'ın yukarıdaki sözlerini tekrar hatırlayalım. Şöyle diyordu:

“Erkekler kadını günah aracı olarak görmüşler. Bu günah aracını mümkünse evin içinde hapsedmeyi arzu etmişler. Sınırı aşma dediğim işte bu. Sınırı tarih boyunca aşmışlar. Peygamberimiz bile bununla mücadele etmiş.”

Karaman' böyle söyleyedursun, biz şunları hatırlayalım:

* Peygamberimiz, kadının mescidinin, namaz kılacağı en makbul yerin evinin bir köşesi olduğunu buyurmuştur.

* İslam fıkhına göre, kadınların namazlarını cemaatle kılmak için mescide/câmiye gitmeleri erkekler gibi olmayıp bazı şartlara bağlıdır.

* Kadınlar mescide/câmide değil evlerinin bir odasında itikaf yaparlardı.

* Müslüman hanımlara örnek olan Peygamberimiz'in hanımları olan annelerimiz, vakitlerini Hâne-i Saâdet'te geçirirlerdi. Hatta zevcelerinden biri Peygamberimiz'in irtihalinden sonra, vefatına kadar evinden hiç çıkmamıştır.

Bu gerçekleri Sayın Karaman da bilir. Bilmeye bilir de hem bilip hem de Peygamberimiz'e ve ashab-ı kirama iftira dolu yukarıdaki cümleleri söylemekteki niyet ve gayesinin ne olduğunu da biz bilesek.

Yukarıdaki sözünde **“Erkekler kadını günah aracı olarak görmüşler. Evin içinde hapsedmeyi arzu etmişler. Peygamberimiz bile bununla mücadele etmiş”** diyor.

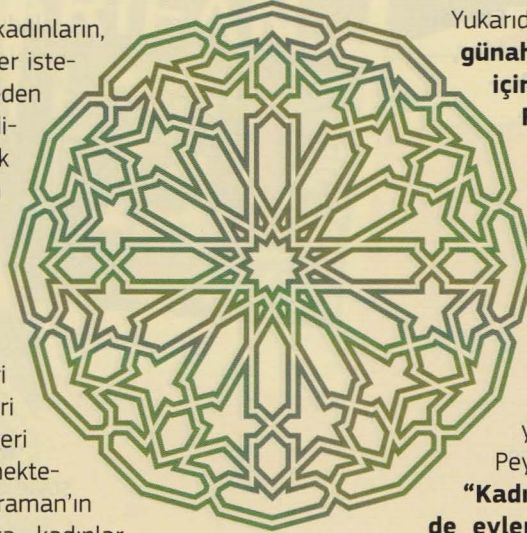
Oysa bu iddiası desteksiz bir atıştır ve tarihte böyle bir mücadele yoktur. Eğer var olmuş olsa, Peygamberimiz'in bu mücadeleyi Müslümanlara yani ashab-ı kirama karşı vermiş olması icap eder. Ve yine bunun gerçek olması için, Peygamberimiz'in ashab-ı kirama **“Kadınları günah aracı olarak görüp de evlere hapsedmeyin”** demiş olması, ashab-ı kiramın da inadına Peygamberimiz'in bu sözüne itiraz etmesi, bunun üzerine de Peygamberimiz'in onlara bunu kabul ettirebilmek için onlara karşı mücadele vermiş olması icap ederdi.

Ama ne ashab kadınları günah aracı olarak görüp evlere hapsedmiştir, ne Peygamberimiz ashaba “Kadınları günah aracı olarak görüp de evlere hapsedmeyin” demiştir, ne onlar buna itiraz etmiş ve ne de Peygamberimiz böyle bir mücadele vermiştir. Tarihte böyle bir şey yoktur. Var olan, şanlı ashaba ve Peygamberimiz'e yapılan iftiradır.

Hayrettin Karaman'ı dinlemeye devam edelim:

“Peygamber Efendimiz zamanında saflar önce erkekler, sonra erkek çocuklar sonra da kadınlar şeklinde sıralanmış. Ama erkekler kadınların hizasında olsalar...”

Mezhep imamları bu konuyu tartışmışlar. **Mesela Hanefiler demişler ki, kadın önde olursa ya da erkeğin hizasında olursa erkeklerin namazı bozulur.**

Ama diğer imamlar bozulmaz demişler. Bozulmaz niye bozulsun. Kadınlar ve erkekler aynı hizada durabilirler.”

Değerli okuyucular, **“Bozulmaz niye bozulsun. Kadınlar erkekler yan yana durup namaz kılabilir”** diyerek İmam Muhammed, İmam Ebû Yusuf ve İmam-ı Âzam Hazretleri'nin kısaca bütün Hanefî müctehidlerinin icthadlarını bir çırpıda kenara atan ve bu tavrıyla **“Onların bu yanlış sözlerine kulak vermeyin”** demek isteyen bu zata hatırlatalım:

Siz ve sizin gibiler, 1970'li yıllarda mezhepsizlikle suçlanıyordunuz da buna itiraz ediyordunuz. Şimdi işte açıkça Hanefî mezhebinin icthadına itiraz ediyorsunuz.

Madem mezhepleri inkâr etmiyorsunuz, o halde söyler misiniz, hangi mezheptensiniz?

Bu zata söyleyecek başka sözümüz de var.

Sayın Karaman! **“Peygamber Efendimiz zamanında saflar önce erkekler, sonra erkek çocuklar sonra da kadınlar şeklinde sıralanmış”** diye kendiniz söylüyorsunuz. Siz de biliyorsunuz ki bu sıralamayı yapan Peygamberimiz'dir.

O halde size üç soru:

1- Kadın ve erkeklerin aynı hizada, yan yana namaz kılmaları mahzurlu değildi de Peygamberimiz niçin kadın ve erkeklerin aynı hizada namaz kılmalarına izin vermedi / vermiyordu?

2- Peygamberimiz niçin, **“Günah işleme imkânı bulunacak fakat siz iradenizle, Allah'a olan sevgi ve saygınızdan dolayı onu ihlal etmeyeceksiniz”** diyerek kadın ve erkeklerin yan yana namaz kılmalarına izin vermedi?

3- Peygamberimiz'in tatbikatı mı doğrudur yoksa sizin yukarıda naklettiğimiz iddianız mı?

Sayın Karaman, Ramazan ayında kaleme aldığı 15/8/2010 tarihli yazısında -aşağıda altı çizili satırlarda göreceğiniz gibi- bazı medya kuruluşlarından şöyle şikâyetle bulunuyordu:

"Her zaman ama özellikle Ramazan'da, İslam, medyanın gündemine giriyor. Bir kısmı müminlere hizmet, kendileri için de kazanç olsun diye erbabına İslam'ı anlattırmayı tercih ediyorlar ve onları rahatsız edecek, kafa karıştıracak, huzur bozacak davranışlardan ve konuları tartışma zeminine çekmekten uzak duruyorlar.

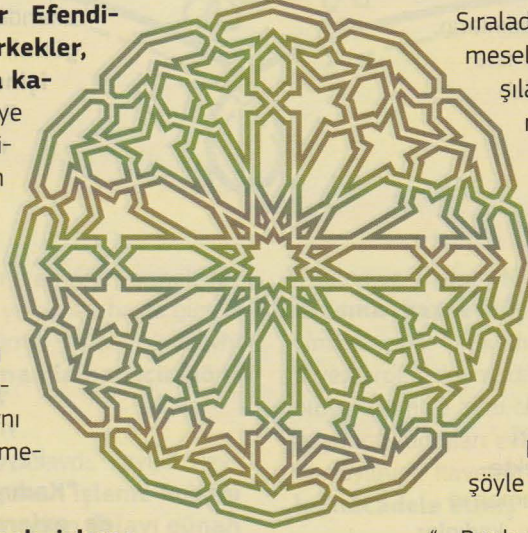
Bir kısmı ise fırsat elvermişken İslam'ı veya ona ait gösterilen bazı konuları tartışma mevzuu yapıyor, kendilerince İslam'ın yumuşak karnı gördükleri meselele-

ri piyasaya sürüyor, bundan sonuç almaya (insanları İslam'dan uzaklaştırmaya) çalışıyorlar."

Bu satırların sahibi olan Sayın Karaman, "İslam'ın yumuşak karnı gördükleri meseleleri piyasaya sürüyor, bundan sonuç almaya (insanları İslam'dan uzaklaştırmaya) çalışıyorlar" derken, memleket gündeminde olmayan bu meseleleri köşesinde günlerce işleyerek piyasaya bizzat kendisi sürdü. Hem de ehl-i sünnet mensubu ulemânın izahlarına ters olarak.

Yazısında, insanların kafalarını karıştırmak için bazı medya kuruluşlarının tartışma konusu yaptığını söylediği meseleleri dokuz madde halinde şöyle sıralıyordu:

".....Recim, kadınların sünneti, çok kadınla evlilik, mirasta kadına az, erkeğe çok verilmesi, el kesme cezası, kocanın karısını dövme hakkı, kölelik, tasadduk (muhtaçlara yardım), tesettür... konuları günümüzde Doğu'da ve Batı'da sıkça tartışılan ve kötü niyetli olanların istismarına açık bulunan konulardır."

Sıraladığı bu dokuz madde hakkında, "Bu meseleler Doğu'da ve Batı'da sıkça tartışılan ve kötü niyetli olanların istismarına açık bulunan konulardır" dediği halde, ortada fol yok yumurta yokken aynı meseleleri bizzat kendisinin gündeme taşıyıp günlerce üzerinde durmasını ne ile izah edecek? Madem bunlar istismar ediliyor da durup dururken bu meseleleri gündeme taşımamak icap etmez miydi?

Karaman yazısının devamında şöyle diyordu:

"...Bunlar İslam'da yok ise yok diyelim, sahip çıkmayalım, İslam'a mal ederek ona zarar vermeyelim. Var ise "bugün Müslümanların meseleleri bunlar mı" diye soralım ve oyuna gelmeyelim."

Evet gelmeyelim. Gelmeyelim ama oyuna gelmemek, aynen bu meseleleri istismar edenler gibi gündeme taşıyıp günlerce üzerinde durmakla mı oluyor?

Zaten istismar edenler de aynı şeyleri yapmıyorlar mı?

Öyleyse, bu yapılanın kötü niyetliler dediğimiz kimse-lerin yaptıklarından ne farkı kalıyor Sayın Karaman?

Değerli okuyucular!

Yukarıda da ifade etmeye çalıştığımız gibi, bazı ilâhiyatçılarımızın devirdiği çamları katarlar taşıya taşıya bitiremez. Varsın onlar çam devirmeye devam etsinler. Biz de onların devirdiği çamları, hatta çamların alev almasıyla meydana gelen yangınları sesimizin çıktığı kadar Müslümanlara haber vermeye devam edeceğiz.

Fî emânillah...

EHLİ SÜNNETTE EHL-İ BEYT VE ASHAB SEVGİSİ

Allah'ın selamı üzerinize olsun!

Bismillah!

Hamd ve salavattan sonra; Muhterem kardeşlerimiz, Müslüman olarak elimizdeki en büyük sermaye iman ve İslam nimetidir, son peygamber Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem ümmet olma şerefidir.

O halde, eldeki bu nimeti korumanın gayreti içinde olmalıyız. Bunun için temel dayanak ehli sünnet itikadını elde etmek, o inanç üzere istikametle yaşamaktır.

Evvela mahabbetin imanla alakası üzerine duralım.

Efendimiz Sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: **“Birbirinizi sevmedikçe asla iman etmiş olmazsınız. Birbirinizi seveceğiniz şeye sizi delalet edeyim mi? Aranızda selamı yayın. Nefsim kudret elinde olan Allah’a yemin olsun ki, birbirinize merhamet etmedikçe asla cennete giremezsiniz.”**

Ashabı kiram efendilerimiz dediler ki: Ey Allah'ın Resulü; hepimiz merhametliyiz.

Efendimiz Sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu: **“Bu, sizin birinizin hususi merhameti değildir. Lakin umumi rahmettir, umumi rahmettir.”** (Taberani, Hakim Ebi Musa'dan r.a)

Bir diğer benzer rivayette şöyle buyurdu: **“Muhammed'in (Sallallahu aleyhi ve sellem) nefsi kudret elinde olan Allah’a yemin olsun ki, iman etmedikçe asla cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de (kamil şekilde) iman etmiş olmazsınız. Birbirinizi seveceğiniz şeye sizi delalet edeyim mi? Aranızda selamı yayın.”**

Ashabı kiram efendilerimize, böylece önemle ihtar edilen sevgi ve mahabbet hususu, sonra gelen ümmet için

daha bir önem kazanmaktadır. Bu yüzden bu konu itikad kitaplarında önemle işlenmiştir.

Kur'anı Kerim, ashabı kiramı bizlere tanıtıyor:

“Muhammed Allah'ın resulüdür. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı şiddetli, kendi aralarında merhametlidirler. Onları rükûya varırken, secde ederken görürsün. Allah'tan lütuf ve rıza isterler. Onların nişanları yüzlerindeki secde izidir. Bu, onların Tevrat'taki vasıflarıdır. İncil'deki vasıfları da şöyledir: Onlar filizini yarıp çıkarmış, gittikçe onu kuvvetlendirerek kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş bir ekine benzerler ki bu, çiftçilerin de hoşuna gider. Allah böylece onları çoğaltıp kuvvetlendirmekle kâfirleri öfkelenendirir. Allah, onlardan inanıp iyi işler yapanlara mağfiret ve büyük mükâfat vâdetmiştir.” (Fetih: 29)

Onların haliyle ancak kafirlerin öfkeleneneceğini haber vermekle, ashabın tamamını sevmenin ne kadar önemli olduğu açığa çıkmış olur.

İtikatta müçtehid olan ikinci bin yılın müceddidi İmamı Rabbanî k.s. hazretleri ashab sevgisi hakkında şöyle buyuruyor: Ayrıca şu tarikatta, nihayeti başa girdirmek vardır. Şu tarikat ehli ilk adımda, başkalarının sonda bulduğunu bulur. Her ne kadar aralarında fark olsa da bu ancak, icmal ve tafsi, şumul ve ademi şumul bakımındandır. Şu nisbet, aynen Ashabı Kiramın nisbetidir. Üzerlerine Allah'ın rızası olsun. Beşerin en hayırlısının ilk sohbetinde buldukları, ümmetin onlardan başka velileri için nihayette hasıl olur mu, olmaz mı bilinmez. İşte bu sebepten dolayı, tabiinin en faziletlisi olan Veysel Karanî, Hamza radiyellahu anhu'nun katili olan Vahşi'nin (r.a.) mertebesine ulaşamadı. Zira o, beşerin en Hayırlısı aleyhissalatü ves-selam'ın sohbetine bir kere nail olduğu için.

Muhakkak sohbet fazileti, bütün faziletler ve kemalâtın üzerindedir. Zira onların imanları şuhûdîdir, bu devlet asla başkaları için hasıl olmadı.

Mısra':

İşitilen, asla görülene benzer mi?

İşte bu sebepten onların bir müd (bir ölçek) arpayı infak etmeleri, başkalarının altından olan bir dağ infak etmelerinden daha hayırlıdır.

Ashabın tamamı, şu fazilette eşittirler. Tamamına tazim etmek ve hepsini hayırla anmak gereklidir. Muhakkak ashabın tamamı, adildirler. Hepsi, rivayetlerinin kabul edilmesinde ve hükümleri tebliğ etmekte eşittirler. Onlardan hiç birinin rivayetinin, diğeri üzerine üstünlüğü yoktur. Onlar yüce Kur'an hamilleridirler. Dağınık olan ayetler onlardan toplandı. Şundan iki ayet, şu diğeri üç ayet, daha fazla ve daha azı, adaletlerine itimad edilerek (toplanmıştır.) Kim, ashabtan birini cerh (noksanlık ve adaletsizlikle itham) ederse, bu cerh yüce Kur'an'a döner. Zira o cerh edilen ve taan olunan (dil uzatılan) ashabın, Kur'an'ın bazı ayetlerini yüklenmiş olması mümkündür.

Şu büyükler arasında vakı olan muhalefetler ve çekişmeleri, sahih bir yorumla yorumlamak gerekir. Onları heva taassubtan uzak tutmak gerekir. İmam Şafi (Allah ona rahmet eylesin) der ki, -(kendisi) ashabı kiramın halterini daha iyi bilir- (Onların üzerine Allah'ın rızası olsun.) **'Şu bir kandır ki, Allah-u Teala ondan ellerimizi temizledi, biz de ondan dillerimizi temiz tutalım.'**

Bu gibi bir söz, İmam Caferi Sadık'tan da naklolunmuştur. Allah ondan razı olsun.

Ashabın, özellikle ensarı kiramın sevgisinin ne derecede olduğunu bilmek istersek şu hadisi şerife bakmalıyız.

Enes ibni Malik'ten (r.a) rivayetle, Nebi Sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: **"İmanın alameti, ensarı sevmektir, münafıklığın alameti de ensara buuz etmektir. Onları seveni Allah'ta sever, onlara buuz edene Allah'ta buuz eder."** (Umdetul Ahkam şerhi: 3/105 - isnadı sahihtir.)

Meşhur rivayette şöyle geldi:

"Ashabım yıldızlar gibidir, hangisine uyarsanız, hidayet bulursunuz." (Riyazus-Salihin: 1/157)

Mektubatı Rabbani'de şöyle der:

<Abdullah İbni Mübarek'e soruldu; Muaviye mi, yoksa Ömer ibni Abdül-Aziz mi daha hayırlıdır?

Dedi ki; Allah'a yemin olsun ki, Resulullah Sallallahu aleyhi ve sellem ile birlikte iken Muaviye'nin atının buruna giren toz, Ömer ibni Abdül-Aziz'den birkaç kere

daha faziletlidir.>

Ashabın faziletlerini saymakla bitiremeyiz, onlardan bir kaçını zikrelelim:

Nebi Sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu: **"Ümmetimin en hayırlısı, içinde bulunduğum asırdır, sonra onları takip edenler (tabiin), sonra onları takip edenler (tebe tabiin)..."**

"İnsanlar üzerine bir zaman gelecektir, o vakitte bir topluluk cihad edecektir. Şöyle derler: içinizde Resulullah Sallallahu aleyhi ve selleme sahabe olmuş (ashab) var mıdır?"

Evet, var. Denir. Onlara fetih nasib olur...." (Rivayet bu şekilde üç kere devam ediyor. Yani üç dönemdeki mücahitler ashab ile fetih talebinde -tevessülde- bulunurlar.)

".. Ben ashabım için emniyetim. Ben ahirete gittikten sonra, ashabım üzerine vaad edilen şeyler (fitneler) gelir. Ashabım da ümmetim için emniyettir. Ashabım ahirete gidince, ümmetime vaad olunan (fitneler) gelir." (Müslim)

"Ashabımdan hiç biri yok ki bir beldede vefat etmez (ancak böyle olursa), kıyamet gününde o kavim için, nur olan öncüler olarak diriltirler." (Tirmizi)

"Allah Ashabım hakkında (sakinin) onları benden sonra hedef tutmayın (onların aleyhine konuşmayın.) Kim onları severse beni sevdiği için onları sever, kim onlara bu'z ederse bana bu'z ettiği için onlara bu'z eder. Kim onlara eziyet ederse muhakkak bana eziyet etmiştir, bana eziyet eden muhakkak Allah'a eziyet etmiştir. Kim Allah ve Resülüne eziyet ederse sorumlu tutulması (hesaba çekilmesi) umulur." (Tirmizi)

Hatîb, Enes (r.a.) 'ten rivayet etti ki: Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: **"Allah beni seçti, benim için ashab seçti, onların içinden bana hısım (akrabalar) seçti, ensar seçti. Kim beni onlar içinde muhafaza ederse (hakkıma riayet ederse), Allah o kişiyi korusun, kim bana onlar hususunda eziyet ederse, Allah o kişiye eziyet versin."**

Tabaranî İbni Abbas (radiyellahu anhüma) dan rivayet etti ki Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu. **"Kim ashabıma söverse onun üzerine Allah'ın, meleklerin, bütün insanların laneti olsun."**

İbni Adiyy, Aişe'den (radiyellahu anhâ) rivayet etti ki; Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu,

"Ümmetimin en şerhileri ashabım aleyhine cür'et edenlerdir." (Dil uzatanlardır).

((Bu zaman sapıklarının, Aşure günü bahanesiyle, Hazreti Hüseyin'in (radiyellahu anhu) anmak düşüncesiyle, işi çıkarından çıkartıp ashabın bir kısmına sövmeye ve hakaret etmeye götürmeleri, son derece vahimdir. Bundan daha vahimi de, bunların toplantılarına destek veren ahmak kişilerdir. Allah şuur versin deriz, yaptıkları işin çok yanlış ve tehlikeli olduğunu bildiririz.))

Bu gibi rivayetlerin sonunu bulamayız. O halde ashaba dil uzatılırken susmamız, mutlaka itikadımıza zarar verir, iyi anlayalım, bu işi sadece hocalara bırakmayalım.

Ashabın tamamını sevmek ehli sünnetin en büyük alametidir. Ashabtan bazısını (sadece ehli beyti) sevmek, aslında ashabi sevmemek demektir, zira onların hepsi Resulullahın (Sallallahu aleyhi ve sellem) dostları ve arkadaşlarıdır, ona iman etmişler ve onunla birlikte Allah yolunda cihad etmişlerdir. Resulullah'ı (Sallallahu aleyhi ve sellem) seven ve sevgisinde samimi olan, onun arkadaşları ve dostları arasında ayırım yapmaz, onların arasına girmez, işlerini tenkit etmez, sadece hayırla onlardan bahseder.

Şia/rafiziler sadece ehli beyti severler ve bu sevginin yerleşmesi için diğer ashabın tamamına dil uzatırlar. Bu yüzden onlara rafizi (kaldırıp atanlar) denmiştir. Hariciler de Hazreti Ali (radiyellahu anhu) ve arkadaşlarına dil uzatırlar. Bu iki fırka da ifrat ve tefrit içine düşmüşler, ehli sünnetten sapmışlardır.

En doğru ve isabetli olanı ehli sünnetin çizgisidir, yani Ashabın tamamını sevmek. Ancak bununla birlikte dört halifeyi, aşereyi mübeşşereyi, ehli beytin tamamını, Bedir ashabını, Uhud ashabını, Ridvan bey'atı ehlini sırayla efdaliyyet derecesine göre severiz. Bu efdaliyyet sıralaması akaid kitablarımızda mevcuttur.

Allah için sevmek, Allah için buuz etmek, dinde büyük asıldır. Aynı zamanda Allah için dostluk, Allah için düşmanlık, Allah için ibadet, Allah ile yardım talep etmek, Allah'tan korkmak, Allah'tan ümitli olmak, Allah için vermek, Allah için men etmek gibi hususlar da önemlidir. Bu hususlar ancak Resulullah Sallallahu aleyhi ve sellem'in yoluna ittiba ile olur. Zira ayeti kerimede sevgi iddiasının doğru olması için ittiba şart koşulmuştur.

"(Resûlüm!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (Ali İmran: 31)

Ebu Bekir siddik radiyellahu anhunun, Efendimize (Sallallahu aleyhi ve sellem) olan sevgisi son derece ihlaslı ve samimi idi.

Ebu Bekir radiyellahu anhu hakkında, **"Ancak yüce olan Rabbisinin rızası için (verdi), yakında elbette**

razı olacak." (Leyl: 17) ayeti inmiştir.

Hazreti Ebu Bekir radiyellahu anhu yaptığı amelin karşılığını halktan değil de ancak Allah'tan bekledi, bu yüzden sevgisi ve amelleri ihlaslı olup ilahi taltife şayan olmuştur.

Amcası Ebu Talib'in sevgisi ise Allah için değildi, belki kendi hevası içindi.

Ebu Talibin sevgisi Allah için olmadığından, Allah-u Teala katında makbul olmadı ve cenneti kazanamadı, belki iman şerefiyle şereflenemedi ve ebedi hayatında ziyan etti.

Sevgiye başka bir şey karışırsa, Allah katında makbul olamayacağı gibi, kişiler arasında da başka duygulara sebep olurki bu da sonunda menfaate, hirs ve kavgaya götürür.

Nitekim Mektubatı Rabbani'de zikredildiği gibi, kişi (fena fillah olmadan evvel) her ne şeyi severse onu sadece nefsi için sever. Evladını, hanımını, malını, arkadaşını, kendindeki hasletleri v.s... Zira bunlardan gayesi, nefisini memnun etmektir. Ne zaman nefsi ile olan bağlantısı kesilirse, o zaman şu şeylere olan sevgisi ve bağlantısı da kesilir. O halde evvela nefsimizin esaretinden kurtulmalıyız ki, Allah için sevelim.

"Allah için ol ki, Allah ta senin için olsun" sözünün manasını iyi anlamak lazım.

Gelelim ehli beyt sevgisine:

Ayeti kerimede şöyle buyruldu: **"Deki; sizden (tebliğim üzerine) bir ücret istemiyorum, ancak akrabalarım hakkında dostluk etmenizi (isterim)"** (Şura: 23)

Tebliğin ücreti, mal mülk rütbe makam değil, sadece yakınlarını sevmek ve onlarla dostluk etmektir. O halde ashabın hangisi bu dostluktan uzak olabilir! Bu mümkün mü? Asla! Zira onların hepsi de, ehli beyte tazim ederlerdi.

Hadisi şerifte şöyle geldi. **"Evlatlarınızı üç haslet üzere edblendirin. Nebinizin (Sallallahu aleyhi ve sellem) sevgisi, Nebinizin ehli beytin sevgisi, Kur'an okumayı öğretmek..."** (Camius- Sağir şerhi-Menavi: 1/104)

<Aleyhis-salatü ves-selam buyurdu: **"Ehli Beytimin misali, Nuh'un gemisinin misali gibidir. Her kim ona binerse kurtulur. Her kim ondan geri kalırsa helak olur."**

Resulullah'ın Ehli Beyt'inin misali, Nuh'un gemisinin misali gibidir. Kim ona binerse kurtarır, kim ondan geri kalırsa helak olur.

Bazı arifler derki, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem ashabını yıldızlar gibi yaptı. Onlar yıldızlarla hidayet bulurlar. Ehli Beyt'ini Nuh'un gemisine benzetti, zira

gemiye binen mutlaka yıldızların haline itibar edecek ki helakten emin olsun. Yıldızların haline itibar etmeksizin kurtuluş imkansızdır. >

Ehli sünnetin, ehli beyti sevmediğini iddia edenlere karşı İmamı Rabbni k.s. şöyle ikaz buyuruyor:

<Asıl sözüme dönelim deriz ki, Ehli Sünnet ve-l Cemaat hakkında nasıl Ehli Beyti sevmediği zannedilsin! Halbuki onlara göre **Ehli Beyti sevmek, imanın bir cüzüdür. Son nefeste selamet, onlara göre şu mahabbetin derin olmasına bağlıdır.** Bu fakirin kıymetli babası, ekseri vakitlerde Ehli Beyt sevgisine rağbetlendirirdi. Zahiri ve batını ilimlerde alim idi. Şöyle derdi, **'Onları -ehli beyti- sevmenin, hüsnü hatimede çok tesiri vardır.'**

Buna en mükemmel şekilde riayet etmek lazımdır. Bu fakir, onun ölüm hastalığında yanında hazır idim, muamelesi sona ulaşınca, bu alemle şuuru az kalınca, bu vakitte şu sözünü hatırlattım, şu mahabbetin durumundan sordum. O halde iken dedi, **'Ben, Ehli Beytin sevgisine gark oldum. Şu vakitte Hak celle ve alâ'nın şükürünü eda ediyorum.'**

Ehli Beyte sevgi, Ehli Sünnet ve-l Cemaatın baş sermayesidir. Muhalifler ise, bu manadan gafillilerdir, orta yol olan sevgilerinden habersizdirler. Kendileri için ifrat yolunu seçtiler, ifrattan ötesini de tefrit/geri kalmak zannettiler. Haricilikle hükmettiler. Bunu da haricilerin mezhebi zannettiler.

İfrat ile tefrit arasında, hak merkezi ve doğruluk mevzısı olan orta yol bulunduğunu bilemediler. Bu da Ehli Sünnet ve-l Cemaat mezhebinin nasibidir. Allah, çalışmalarını şükranla layık eylesin.>

Bir de şu meseleyi açıklayalım:

Şia ile kardeşiz, Caferiler ehli sünnete çok yakındırlar.....

Bu iddianın boş bir temenni olduğunu söyleyelim ve boşuna heveslenmeyelim. Zira senelerdir (belki de otuz sene) takip ettiğimiz şudur ki, Şia veya Caferiyye eskiden ne ise, şimdi de aynıdır. Ehli sünnete yakınlaşmak için hiçbir ilerleme yapmamışlardır, sadece takıyye yaparlar, yani ehli sünnettenmiş gibi görünürler. Buna aldanmamızı beklemeleri boşunadır.

Evvela üç halifeyi kabul ettiklerini açıklasınlar, memleketlerinde bir tane Ebu Bekir, Ömer, Aişe ismi var mı? Neden yok? Biz ehli sünnette hepsinin ismi vardır ve hiç kimse de bundan rahatsız olmaz, memnun olur.

Sonra, abdestte ayaklara mesh etmeyi terk etsinler, ayakları yıkasınlar. Mesh giyinmeyi, Muhammed'in dininden sapmaktır şeklindeki itikadlarını düzeltsinler.

ezandaki ilaveleri çıkartsınlar, İmamların masum olduğu itikadını kaldırsınlar, sadece peygamberlerin masum olduğunu kabul etsinler. Hılafetin sadece ehli beyte ait olduğu yanlışından vazgeçsinler, ashabi kirama özellikle Muaviye (radiyallahu anhu), Ebu Hureyre (radiyallahu anhu) ya ve diğerlerine asla dil uzatmasınlar.

Mut'a nikahı ve daha bir çok yanlışlarını kendi kitaplarından aktarabiliriz, lafı uzatmaya gerek yok, kardeşlik tesisi için itikadın ve amellerin birbirine uyumlu olması şarttır. Şu hususlarda aynı seviyeye gelinmedikçe nasıl kardeşlik olacak???

Kendilerinin ehli sünnetten olduğunu söyleyip Şia ve Caferiyye propagandası yapanların, neye hizmet ettiği bizce malumdur, milletimiz de bunu anlıyor artık.

Hazreti Ali kerremallahu vechehu hazretlerinin Gadir Hum denilen yerde velayetinin ilan edilmesi ve tebrik edilmesi olayını da saptırmanın bir işe yaramadığı açıktır. Zira oradaki olay, Hazreti Ali'nin (radiyallahu anhu) velayetin tebrik edilmesidir, yoksa imametini veya hılafetini değil. Zira velayet kemalatlari ve makamlarının tümü, Hazreti Ali'de (radiyallahu anhu) toplaşır. Hılafet ve imamet kemalatlari ve makamlari da Ebu Bekir'de (radiyallahu anhu) toplaşır. Bu husus Mektubatı Rabbani'de açıklanmıştır. Her şeyi yerli yerinde kabul etmek lazım, haddi aşmamak lazım, hepsini oldukları hal ve makam üzere sevmek lazımdır.

Şayet Kadir Hum olayı, Şia'nın dediği gibi imamet ve hılafetin Hazreti Ali'ye verildiğinin ilanı olsaydı, Hazreti Ali radiyallahu anhu halife ve imam olduğu zamanda bu olayı açıklar ve kendine haksızlık edildiğini söylerdi. Halbuki böyle bir söz asla mevcut değildir, aksine halife olduğu zamanda diğer üç halifenin kendinden efdal olduğunu defalarca açıklamıştır.

Şia'nın alimlerinden olan Abdurrezzak isimli kişi, bunu itiraf etmiş ve Ali'yi sevdiğim halde onun efdal tuttuklarını ben de efdal tutarım, zira bunu yapmazsam Ali'yi sevmek iddiam yanlış olur, demiştir.

İşte insafli olanlar hakkı kabul eder ve itiraf ederler. Değilse biz onların hakkı itiraf etmelerini zaten beklemiyoruz, zira ümmetin ihtilafı, Mehdi ve İsa (aleyhis-selamlar) ın zuhuruna kadar devam edecek herhalde, durum bunu gösteriyor.

"Hak üzere daim olan bir topluluk bulunacaktır, kimse onlara zarar veremeyecektir, taki Rabbimizin emri -yardımı- gelene kadar."

Allahu Teala bizleri ehli sünnetten ayırmasın. Amin!

PEYGAMBERİMİZİN ŞECAAT VE CESARETİ

Ş

ECAAT VE NECDET kelimeleri Peygamberimizin cesaret ve kahramanlığını en güzel ifade eden kelimelerdir.

Şecaat: Dinî ve dünyevî hukukunu korumak için canını dahi verecek derecede gösterilen bir yiğitlik olarak tarif edilir.

Necdet: Korku ve dehşet veren bir hâdise anında ve olağanüstü haller karşısında sabır ve sebat göstererek soğukkanlılığını koruyup, endişeye kapılmadan sakin bir şekilde hareket etmektir.

Bu hasletlerden her ikisi de Peygamberimizde tam ve mükemmel manada bulunuyordu.

O, insanların en cesuru, en yüreklisi, en kahramanı ve en yiğidi idi. Gençliğinden itibaren hayatının bütün devrelerinde şecaat manasında ki cesaret, Peygamberimizde çok açık bir şekilde görülüyordu.

Peygamberimiz ömrünün gençlik yıllarında da eşsiz cesaret ve kahramanlıklar göstererek yiğitliği ve gözünün pekliliğiyle çevresinin takdir ve hayranlığını kazanmıştı.

Çocuk denecek yaşta idi. Kavmi putlardan medet bekliyor, onlara tapıyorlardı. Peygamberimiz onların bu hareketini çok manasız buluyor, bazen putları küçük düşürücü ifadeler kullanıyordu. Onlara nefretini açıkça gösteriyordu. Kendisinden "Lat ve Uzza hakkı için" diyerek bir şey istedikleri zaman, böyle bir yemin şeklinden rahatsız oluyor ve şöyle diyordu:

"Onlar adına benden bir şey istemeyin. Vallahi, onlardan nefret ettiğim kadar hiçbir şeyden nefret duymuyorum."

On yedi yaşında iken amcalarıyla birlikte Yemen seferine çıkmıştı. Yolları bir vadiye düştü. Azıp kaçmış, vahşi bir deveyle karşılaştılar. Kimse cesaret edip de devenin

yanına yaklaşmıyordu.

Peygamberimiz ileri atıldı, devenin önüne geçti, yularından tutarak yakaladı, getirdi. Deve de zaten Peygamberimizi görünce uysallaşmıştı.

Peygamberimizin cesaretinin derecesini biraz olsun anlayabilmek için, onun tek başına insanları hak dine davet edişi esnasındaki halini ve gayretini hatırlamamız gerekir.

Öyle bir dine davet ediyordu ki, bu dine uymaları halinde bütün sosyal, siyasal, ekonomik ve ailevî hayat tarzlarını değiştirmeleri gerekiyordu.

Asırlardan beri atalarından görüp yaşayageldikleri esasları bırakıp inkâr etmeleri, kan ve damarlarına işlemiş bulunan birçok âdet ve alışkanlıklardan vazgeçmeleri gerekiyordu.

Peygamberimiz onları sadece Allah'ın varlık ve birliğine davetle kalmıyor, ahiret gibi ebedî bir âlemin geleceğinden, tekrar dirileceklerinden, hesaba çekilip amelilerinin mizanda tartılacağından bahsediyor, cehennem gibi bir zindandan haber veriyordu. Hele bu, müşrik Arapların hiç hoşuna gitmiyordu.

Kavmi ve en yakın akrabaları Peygamberimizin ve dininin getirdiklerini kabule yanaşmıyor, alay ve hakaret ediyor, hatta vazgeçirmek için önüne cazip teklifler sürüyorlardı.

Öz amcası Ebu Leheb, "Bizi bunun için mi çağırдың?" diyerek, onun kurtuluşa davet mesajıyla alay ediyordu.

Übey bin Halef, eline aldığı çürümüş bir kemiği ufalayıp toz haline getirdikten sonra Resul-i Ekrem'in yüzüne üflüyor, "Ey Muhammed, Allah buna mı hayat verecek?" diye küstahça mukabelede bulunuyor; diğerleri onu davasından caydırmak için mal, mülk, şeref ve makam gibi tekliflerde bulunuyordu.

Ama davetiyle alay edenlere vahiyle cevap verirken, Ebu Talib'e de, "Amca, Kureyş'in elinden gelse, bir elime güneşi, bir elime ayı koysa, ben yine hakikati ilan etmekten asla vazgeçmem" diyerek cesaretle üzerine gidiyordu.

Peygamberimiz tebliğinde ve insanları hakka davetinde o derece metanet, sebat ve cesaret gösteriyordu ki, büyük devletler, büyük dinler, kavim ve kabilesi ve hatta amcası ona şiddetli düşmanlık ettikleri halde, zerre kadar bir tereddüt eseri, bir telaş, bir korkaklık göstermiyor; tek başına bütün dünyaya meydan okuyor; İslamiyet'i anlatmaya devam ediyordu. Bu sebat ve azmin sonunda nihayet İslamiyet'i dünyaya hakim kıldı.

Peygamberimizin tebliğine çalıştığı İslamiyet, Kureyş'in servet, zenginlik ve övünme kaynakları olan

ıçki, kumar, zina ve tefecilik gibi, ayrılmaları çok güç gelen yolları yasaklıyordu.

Diğer taraftan, Kureyş'in katı faiz uygulaması bir bela şeklinde bütün kabilelerin üzerine çöreklenmişti. Peygamberimiz, onları bu tükenmez servet kaynaklarından vazgeçiriyordu.

Buna sabredip tahammül göstermeleri ve karşı çıkmamaları mümkün değildi: Fakat Peygamberimiz müşriklerin direnmelerine hiç aldırıyor, hak ve hakikati büyük bir cesaret ve azimle anlatmaya çalışıyordu.

Kureyş çok mağrur bir kavimdi. Kendilerini bütün kabilelerden üstün görüyor, her hususta imtiyazlı sayıyor, aile şerefi ve atalarıyla övünmeyi büyük bir meziyet biliyorlardı. Diğer kabilelerle eşit tutulmaya, hele kölelerle eşit şartlar altında yaşamaya yanaşmıyorlardı.

Halbuki Peygamberimiz bütün insanları tarak dişleri gibi eşit görüyor, köleleri hürriyete kavuşturuyor, efendileriyle aynı haklara sahip kılıyordu. Kureyşliler buna da razı olmayıp Peygamberimize ellerinden gelen işkence, eziyet ve hakareti yapmaya ve böylece fikrinden caydırmaya çalışıyor, fakat Peygamberimizdeki cesaret ve şecaat buna meydan vermiyordu.

Peygamberimiz on üç senelik Mekke hayatı boyunca hiçbir felakete, hakarete, işkence ve sıkıntıya aldırılmadan büyük bir cesaretle ve şecaatle, anlatmakla vazifeli olduğu hak dini yaymaktan çekinmemişti.

Peygamberimizin bu hali diğer Müslümanlara güzel bir örnek oldu. Onunla birlikte yüzlerce insan, davaları uğruna yurtlarını yuvalarını, mallarını mülklerini, çocuklarını bırakarak Medine yollarına düştüler, muhacir olarak yaşamayı göze aldılar. Hicret esnasında da gerek Peygamberimiz, gerekse Müslümanlar pek çok engellemeyle karşılaştılar, ama hiçbirine önem vermediler.

PEYGAMBERİMİZİN ŞÜKRÜ

PEYGAMBERİMİZ, felaket ve musibetlere karşı sabrederken, bir lütuf ve nimete kavuştuğu zaman da onun her hali şükür üzerineydi. Hiçbir meseleden dolayı şikayet ettiği, insanlara dert yandığı görülmemişti. Çok ağır hastalıklara yakalandığında bile devamlı şükür içinde bulunurdu.

Hz. Âişe anlatıyor:

Bir gün hastalandı. Yatağının içinde Ben kendisine, 'Eğer bu hastalık içimizden birisine gelseydi, çok şikâyet ederdik' dedim. Bunun üzerine Resul-i Ekrem şöyle buyurdu:

"Şunu unutma ki, müminler birtakım sıkıntılarla karşı karşıya gelirler. Ayağına bir diken batan veya bedenine

bir ağrı giren müminin başına gelen bu sıkıntı dolayısıyla Allah bir günahını affeder ve ahiretteki makamını bir derece yükseltir.”

Peygamberimiz en dayanılmaz musibetlere uğradığı gibi, en büyük ve ulvi nimetlere kavuşmuştu. Cenab-ı Hak kendisini âlemlere rahmet olarak göndermiş, kâinatın efendisi yapmış, bütün peygamberlere sultan, evliyalara rehber, müminlere eşsiz bir örnek kılmıştır.

Kendisine muhatap seçerek yüce kelamını ona vahyetmiş, kısa zamanda davasında başarılı kılarak düşmanlarına galip getirmiş, yaymaya çalıştığı hak dini dünyaya yayılmış, kıyamete kadar hükmünü geçerli kılmıştır.

Bunun gibi daha sayamayacağımız pek çok nimete kavuşturmuştur.

Cenab-ı Hak, Peygamberimizi bütün günah ve kusurlardan temiz ve uzak olarak yaratmıştır. Geçmiş ve gelecek bütün günahlarını bağışlamıştır. Böyle olduğu halde, Peygamberimiz devamlı şükür içinde bulunurdu

Bir gece sabaha kadar namaz kılmış, gözyaşı dökmüştü. Peygamberimizi bu halde gören aziz hanımı Hz. Âişe:

“Ya Resulallah, niçin kendinizi bu kadar yoruyorsunuz? Geçmiş ve gelecek günahlarınız -yok ya- affedilmedi mi?” deyince, Peygamberimiz şu karşılığı verdi:

“Ya Âişe, Allah’a şükredici bir kul olmayayım mı?”

Evet, o Allah’a gerçek manada şükreden yüce bir insandı. Sevinçli bir haber duyduğu zaman hemen şükür secdesine varır, Rabb’ine olan minnetini bildirirdi.

Dünyada iken cennetle müjdelenen Hz. Abdurrahman bin Avf anlatıyor:

“Bir seferinde Resulullah odasına doğru gitti ve içeri girer girmez kibleye karşı dönüp secdeye vardı. Secdeyi o kadar uzattı ki, Allah secdede ruhunu aldı sandım. Hemen yanına yaklaşım oturdum. Başını kaldırdı.

‘Kimsin?’ dedi.

‘Abdurrahman’ dedim.

‘Ne var?’

‘Ey Allah’ın Resülü, öyle bir secde yaptınız ki, Allah’ın secdede ruhunuzu almış olmasından korktum’ dedim.

Resul-i Ekrem şöyle konuştu:

‘Cebrail bana gelerek Allah’ın şöyle buyurduğunu müjdeledi: ‘Kim sana salat ve selam getirirse, Ben ona rahmet ederim.’ Bunun üzerine ben de Allah’a şükür secdesinde bulundum.”

Peygamberimiz hasta veya sakat birisini görünce Allah’ın kendisine ihsan etmiş olduğu sağlık için şükürünü dile getirmek üzere yine secdeye varırdı.

Abdullah bin Ömer’in anlattığına göre, Peygamberimiz bir gün yatalak bir hastaya uğradı.

Onun hâlini görünce hemen bineğinden indi, Allah için secde etti. Hz. Ebu Bekir uğradı, o da inip secde etti; Hz. Ömer de aynı şekilde secdeye vardı.

Peygamberimizin mübarek dilinden “Elhamdülillah” zikri düşmezdi. Bu kelime tam manasıyla Allah’ın ihsan ettiği nimetlere şükürün bir ifadesiydi.

Hz. Ali anlatıyor:

“Resulullah yakınlarından birisini orduya katarak sa-vaşa gönderdi. Şöyle dua etti:

‘Allah’ım eğer onları sağ salim döndürürsen Sana layıkıyla şükretmek bana borç olsun’ buyurdu.

Çok geçmeden savaş bitti, onlar da sağ olarak döndüler. Resulullah, onları görünce, ‘Allah’ım, nimetlerini bollaştırdığın için Sana hamd olsun’ dedi.

Bunun üzerine ben, ‘Ya Resulallah, siz, eğer onları sağ salim döndürürsen Allah’a layık üzere şükretmek bana borç olsun, dememiş miydiniz?’ dedim.

Peygamberimiz ‘Yapmadım mı?’ buyurdu.”

“Allah’a hamdolsun” anlamına gelen “Elhamdülillah” kelimesi Allah’a şükürün tam bir ifadesi sayılıyordu.

PEYGAMBERİMİZİN TİCARÎ AHLAKI

PEYGAMBERİMİZ toplumdan uzak yaşayan bir insan değildi. Herkes gibi o da alış veriş yapıyor, borç alıp veriyordu. Ticarî hayatı kontrol için ara sıra çarşıya pazara çıkıyor, insanlara adalet, insaf, hak hukuk dersi veriyor, birbirlerini aldatmamalarını, yalan yere yemin etmemelerini söylüyordu.

Peygamberimiz, henüz kendisine peygamberlik gelmeden önce ticaretle meşgul oluyordu. Onunla iş yapanlar çok memnun kalıyor, doğruluk ve dürüstlüğüne hayran oluyorlardı. Mekkeliler en kıymetli mallarını onun yanına emanet olarak bırakıyor, her alanda güven duyuyorlar; yalan, hile, aldatma gibi çirkin huyların zerresinin dahi bulunmadığını çok iyi biliyorlardı.

Bir gün Peygamberimize Saîb adında bir Arap tüccar takdim edildi. Onu, Peygamberimize doğruluk ve dürüstlüğü dikkat eden bir adam olarak tanıtıyorlardı. Peygamberimiz ise, “Ben onu sizden iyi tanıyorum” deyince, Saîb de Peygamberimiz hakkında şöyle bir iltifatta bulundu:

“Evet, ticaretle arkadaşlık etmiştik. Bütün hesapları gayet mükemmeldi.”

Peygamberimizi tanımayanlar, ilk defa görenler bile onun yalan söylemeyen ve aldatmayan bir insan olduğu kanaatine varıyorlardı.

Bir defasında Medine yakınlarında bir kervan konaklamıştı. Peygamberimiz oradan geçerken kırmızı bir deve gördü. Fiyatını sordu. İstenilen fiyatı pazarlıksız kabul etti ve deveyi alıp götürdü. Fakat parasını vermemişti. Kervanda bulunanlardan bazıları söylenmeye başladılar. Parasını peşin olarak almadıkları için, sattıklarına pişman olmuşlardı. Fakat içlerinden bir kadın:

“Üzülmeysin, biz bu civarda onun kadar güzel yüzlü, temiz ahlaklı bir adam görmedik. Böyle birisi yalan söylemez ve bizi aldatmaz” deyince, hazır bulunanlar sustular.

Akşam olmuştu. Peygamberimiz devenin parasıyla birlikte, kervan halkının yemeklerini de gönderdi.

Peygamberimiz alış veriş esnasında kendisini tanımayıp da kaba davranışları hoş karşılar, onlara karşı peygamberlik imtiyazını kullanmazdı.

Bir gün bedevinin birisi et satıyordu. Peygamberimiz de bir miktar hurma karşılığında et almak istedi, fakat hurmayı bir müddet sonra getirmek üzere söz verdi. Eve geldi, hurmanın kalmadığını gördü. Tekrar pazara gitti. Bedeviyi buldu.

“Senden hurma karşılığında et almıştım, fakat hurma kalmamış” demeye kalmadı, bedevi bağırıp çağırmaya, yaygara koparmaya başladı. Etraftan Peygamberimizi tanıyanlar müdahalede bulunmaya kalkıştılar. Fakat Peygamberimiz onları bırakmadı.

“Siz müdahale etmeyin, bedevinin hakkı var” dedikten sonra, meseleyi tekrar anlattı. Yine de bedevi söylenip duruyordu.

Sonunda Peygamberimiz onu Ensar’dan birisinin evine göndererek hakkı olan hurmayı ondan almasını söyledi. Bedevi gidip hurmayı aldı.

Dönüşünde Peygamberimizi sahabilerle beraber oturuyor görünce, tanıdı, göstermiş olduğu anlayış ve sabırdan dolayı son derece duygulandı ve şöyle konuştu:

“Ya Muhammed (a.s.m.), Cenab-ı Hak sana mükâfatını versin. Sen bana hakkımı fazlasıyla verdin.”

Peygamberimiz ticarî meselelerde devamlı haklıdan yana olmayı tercih ederdi. Kendi şahsına karşı bir saygısızlıkta bulunulsa bile yine haklı olanı tutardı. Onun mağdur düşmesini istemezdi.

Peygamberimiz kaba saba hareketlere, daha çok bedevilerle muhatap olduğu zaman maruz kalıyordu. Çölde bulunmaları ve toplumdan uzak bir şekilde yaşamaları, onları sert davranmaya alıştırmıştı.

Yine bedevinin biri Peygamberimizdeki alacağını tahsile gelmişti. Fakat hakkını isterken kaba ve sert davranıyordu. Resulullah’ın huzurunda uygunsuz bazı sözler söyledi. Sahabe-i Kiram bu kaba hareketinden dolayı adama

haddini bildirmek istediler. Fakat Peygamberimiz razı olmadı:

“Susunuz, bırakınız. Çünkü alacaklının, borcunu tahsil edene kadar borçlu üzerinde bir nüfuzu vardır. Hak sahibi hakkını istemekte haklıdır” buyurdu.

Peygamberimiz ödünç bir şey aldığı zaman ödeme zamanında alacaklıya daha fazla verirdi. Bir defa birisinden ödünç bir deve almıştı. Sonra onun yerine daha iyi bir deve verdi. Şöyle buyuruyordu:

“Borçlarını daha iyi ve daha mükemmel bir şekilde ödeyen insanlar faziletli kimselerdir.”

Peygamberimiz bazen çarşı pazarı dolaşır, bir haksızlık ve hile olmaması için kontrolde bulunurdu. Uygunsuz bir şeyle karşılaşırsa, satıcıyı ikaz ederdi.

Bir gün Medine çarşısını dolaşırken bir hububat yığınının önünde durdu. Elini içine daldırdı. Eline bir ıslaklık dokundu ve altından, üstünde olmayan şeyler çıktı. Satıcıya döndü:

“Nedir bunlar?” diye sordu. Mal sahibi:

“Ya Resulallah, yağmur yağmıştı. Ondandır ıslanmış olacak” dedi.

Peygamberimiz, “Neden ıslak kısmını herkesin görebileceği şekilde üste koymadın?” şeklinde azarladıktan sonra:

“Müslümanlar arasında aldatma olmaz. Bizi aldatan bizden değildir” buyurdu.

Bir başka ifadesinde de şöyle buyuruyor:

“Müslüman Müslüman’ın kardeşidir. Kusurlu bir mal din kardeşine satan hiçbir Müslüman’a bu satış helal olmaz. Ancak satarken malın kusurunu açıklarsa başka...”

Peygamberimiz birisine ikramda bulunacağı zaman ticareti buna vasıta yapardı. Onun gönlünü kazanmak ve minnet altında kalmamasını temin için bu yolu denerdi. Peygamberimiz böyle bir ikramı bir seferinde Câbir bin Abdullah’a yaptı. Hz. Câbir’in kendisi anlatıyor:

“Ben bir savaşta Resulullah’la beraberdim. Yolda bana, ‘Allah sana mağfîret etsin, sen bu deveni bir dinara satarmısın?’ dedi.

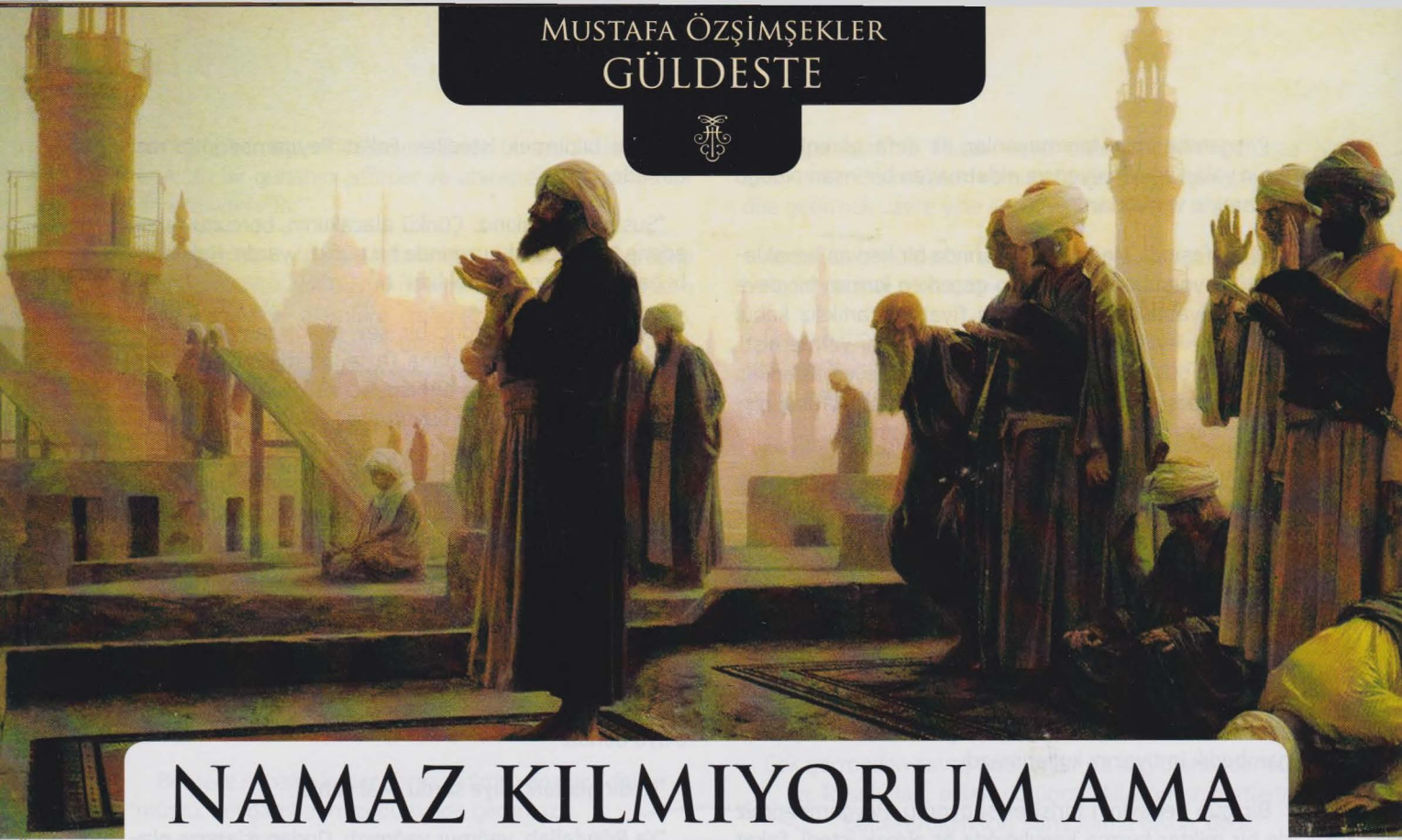
Ben de ‘Ya Resulallah, Medine’ye vardığımız zaman bu deve sizin olsun’ dedim.

Resulullah yine, ‘Allah seni bağışlasın, bunu iki dinara satar mısın?’ dedi.

Yirmi dinara varıncaya kadar devenin fiyatını birer dinar arttırdı. Ben Medine’ye vardığım zaman devemin başından tutup Resulullah’ın huzuruna götürdüm.

Resul-i Ekrem beni görünce Bilal’e:

‘Ya Bilal, Câbir’e ganimet mallarından yirmi dinar ver’ buyurdu. Bana da, ‘Deveni al, evine götür, senin olsun’ taltifinde bulundu.”

NAMAZ KILMIYORUM AMA KALBİM TEMİZ (!)

Bu sözü söyleyenlere zaman zaman rastlarsınız. Bazı kimselerin başta namaz olmak üzere, nefislerinin tembelliğinden dolayı yapmadıkları ibadetler için ürettikleri mazaretlerden biridir bu söz.

“Benim kalbim temiz!”

Kalbî temiz ya, o zaman namaz kılmasa da, oruç tutmasa da, Kur’an okumasa da olur demeye getiriyor. Hiç öyle şey olur mu? Sen Allah’ın emirlerini hiçe sayacaksın, haram-helal demeyeceksin, her türlü günaha isyana bulaşıp sonra da kalbinin temiz olduğunu iddia edecek gûya sorumluluktan kurtulacaksın... Bu hezeyandan başka bir şey değildir.

Allah-u Teala: **“Kendilerini temize çıkaranları görmedin mi? Allah dilediğini temize çıkarır ve kendilerine kıl kadar zulmedilmez.”** (Nisa: 49) buyurarak, kalbinin temiz olduğunu iddia edip kendini temize çıkaranları kınıyor.

Yine Kur’an-ı kerime baktığımızda, Yusuf (Aleyhisselam) Kendisini ısrarla zinaya davet eden kadına, senelerce zindanlarda yatmak pahasına da olsa rest çekip: **“Allah’a sığınırım”** (Yusuf: 23) diyerek harama meyletmiyor. Hal böyleyken Yusuf (Aleyhisselam) bile: **“Ben nefsimi temize çıkarmıyorum. Çünkü nefis ziyadesiyle kötülüğü emreder.”** (Yusuf: 53) buyurarak, tabiri caizse; “Benim kalbim temiz” iddiasında bulunmuyor da, Allah-u Teala’nın emir ve yasaklarına riayet etmeyip, her türlü fitne ve fesat içinde olanlar nasıl bu iddiada bulunabiliyorlar?

Kalbî kim yaratmışsa onun **“temiz mi, pis mi”** olduğu hükmünü de ancak O verir. Eğer kişi, Allah-u Teala’nın koyduğu kurallara uyuyorsa kalbî temizdir. Uyuyorsa değildir. Yoksa bir insanın “benim kalbim temiz” demesinin, kendini temize çıkarmasının hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Zaten herkes kendisini iyi görür. Asıl hüner başka kimselerin onu takdir etmesi, kalbinin temiz olduğunu başkalarının söylemesidir.

Mesela; “ben çok mütevazıyım, alçak gönüllüyüm. Bende zerre kadar kibir yok” diyen bir kimsenin mütevazı olduğundan söz edilebilir mi?.. Veya “ben çok ihlaslıyım” diyen kimsede ihlas olabilir mi?.. Aynı şekilde “benim kalbim temiz” diyenin de sözüne itibar edilmez. Erdem ve fazilet sahibi olanlar zaten: “Ben iyi adamım. Hayırlı bir kimseyim. Benim kalbim temiz” türünden laflar etmezler. Çünkü bu vasıflara sahip olduğunu iddia edip dile getirenlerin, bu faziletlerden yoksun olduğu herkesin malumdur.

Şimdi sokağa çıkıp insanlara soracak olsak, herkes kalbinin temiz olduğunu iddia edecektir. “Benim kalbim pis” diyene rastlamak mümkün olmayacaktır. Yani herkes temiz, herkes pîr-u pak... Peki, madem herkesin kalbî böylesine deterjanla temizlenmişçesine tertemiz, öyleyse toplumdaki bu kadar pislik, kirlilik neden?.. Sadece bir günlük gazete haberlerine bakacak olsak, bu pisliği görmek mümkün. Cinayetler, cinsel tacizler, tecavüzler, gasplar... Demek lafla peynir gemisi yürümüyor.

Kalbî temizmiş. Senin kalbinin temiz olup olmadığını kim, nasıl bilecek? Kalp temizliği bir elbisenin, bir evin veya arabanın temizliği gibi değil ki, bakınca görülebil-

sin. Kalp manevî olduğu için onun hâssaları, latîfeleri de manevîdir. Dolayısıyla kalp temizliği kuru bir iddiayla anlaşılmaz, bunun bir delili, ispatı olmalı, bu temizlik bir şekilde tezahür edip dışa yansımalıdır. Zira **bir kabın içinde ne varsa dışarıya da o sızar. Eğer bal varsa o kaptan bal sızar. Sirke varsa sirke sızar.** İçinde sirke olan kaptan bal sızar mı?..

İnsanların da kalplerinde ne varsa, dışarıya o yansıyacaktır.

Etrafında birçok garip-gureba, fakir fukara bulunan bir zengin düşünün ki, o yoksullar yiyecek ekmek bile bulamıyor açlıktan kıvranıyorken, bu zengin adam onlara el uzatıp yardım etmiyor. Kendisine; “bu yoksullara niçin yardım etmiyorsun?” diye sorulunca da; “ben onlara yardım etmiyorum ama benim kalbim şefkat ve merhametle dolu, aslında ben çok cömertim.” diye cevap veriyor. Şimdi bu zengin adamın cömert olduğuna, kalbinin merhametle dolu olduğuna kim inanır. Eğer kalbinde gerçekten merhamet duygusu olsaydı, yoksullara infakta bulunmakla, onları yedirip içirmekle bu güzel haslet dışına yansır ve tezahür ederdi.

Kalbinin temiz olduğu iddiasında bulunanlar, genelde ibadetinde taatinde olan bazı kimselerin İslam’a uymayan bazı tavır ve davranışlarını, bir takım yanlış ve hatalarını tespit edip bunları öne sürüyor ve diyorlar ki:

“Fılanca namaz kılıyor, hacca da gitti ama şu, şu hataları yanlışları yapıyor. Oysa ben namaz kılmıyorum ama bu türden hatalar yapmam, benim kalbim temiz.” Yani başkalarının hatalarını, kendi namazsızlıklarına ve ibadet etmeyişlerine bir mazeret olarak öne sürüyorlar.

Bazıları da; “tesettürlü değilim ama benim kalbim temiz. Kimse hakkında kötü düşünmem, yoksullara yardım ederim, sokak hayvanlarına acırım. Ama öyle kapalılar var ki içleri çok fesat, ne yanlış işleri var. Bu işler öyle namazla, niyazla olmaz kalbin temiz olacak.” diyerek, kalp temizliğini sadece insanlar hakkında kötülük düşünmemek yahut yardımsever olmak gibi basit bir çerçevede anlıyorlar. Bununla birlikte ibadet sorumlduğundan da kurtulduklarını sanıyorlar. Bu tamamen şeytanın bir vesvesesi ve tuzağıdır. Nefsin bir aldatmacasıdır. Zira farzlar tevîl kaldırmaz. Bir takım yanlış yorumlarla, tevillerle farz olan mükellefiyetler kimsenin üzerinden kalkmaz.

Bu türden sözler şuna benzer: Kendisinden ehliyet-ruhsat isteyen trafik memuruna; “ehliyetim-ruhsatım yok ama sigorta kartım, sağlık cüzdanım var” demek gibi bir şeydir. Bunların hepsinin yeri ayrıdır, hiç biri de diğerinin yerini tutmaz.

Seneler evvel kalbi temizler ekolünden birine rastlamıştım. Aramızda şöyle bir konuşma geçmişti:

- Hocam, ben iş yoğunluğumdan dolayı namaz kılamıyorum, bazı dini vecibelerimi de yerine getiremiyorum. Ama çok yardım sever, cömert biriyim. Şöyle iyiyim böyle merhametliyim, kalbim de çok temiz. Fakat benim bir komşum var. Adam namazını kılar, hacca da gitti ama yalan, dolan ne ararsan var. Üstelik çok da

cimri bir adam, kimseye yardım etmez. Şimdi hocam **o mu daha iyi ben mi?**”

(Kendince çok uyanık. Başkasının kötü huylarını söyleyip kendisinin iyi olduğunu söyletmek için çanak soru soruyor)

- Kanaatimi söyleyeyim mi?
- Tabi, buyurun
- Ama darılmaca gücenmece yok.
- Olur mu öyle şey hocam, neden darılayım?
- Özür dilerim ama ikiniz de (kâmilen) iyi değilsiniz.

!!!

Çünkü siz Allah'ın namaz emrine uymadığınızı, bazı dini vecibeleri yapmadığınızı söylüyorsunuz ki, bu hiç doğru bir şey değil. Yani bu yönden iyi değilsiniz. Diğer taraftan Allah'ın infak emrini yerine getirdiğinizi söylüyorsunuz ki, bu yönden iyisiniz.

Komşunuza gelince; Allah'ın namaz ve hac emrini yerine getirmiş, bu yönden iyi.

Diğer yandan İslamın yasakladığı yalan, dolan ve cimrilik gibi kötü huyları olduğunu söylüyorsunuz ki, bu yönden de kötü...Evet böyle kimselerle çok karşılaşırız.

Kendi hatasının üzerini örtmek için, başkasının hatasını bir bahane olarak ileri sürüyorlar. Böyle içi boş laflar ederek vicdanlarını rahatlatmaya çalışıyorlar. Neymiş efendim? “Komşusu namaz kılıyormuş ama yalancının tekiymiş.” İyi de namaz kılan komşunun yalancı olması, senin namaz kılmaman için bir bahane değil ki. İbadetinde taatinde olan nice dürüst insanlar var, sen onlara baksana... Hem bizler, nefsinde uyup günah içinde yüzen hacılara-hocalara değil, hayatında zerre kadar leke olmayan Muhammed Mustafa (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e uymakla mükellefiz. Allah-u Teala bize Onu örnek göstermiştir. Nitekim Kur'an-ı kerimde: **“And olsun ki, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çokça anan kimseler için Allah Resûlünde pek güzel bir örnek vardır!”** buyurulmuştur.

Bu arada şunu da ifade edelim ki; bir adam hem namaz kılıyor hem de yalancının, sahtekarın biriyse, bu adam namazını tekrar gözden geçirmeli. Çünkü iyi adam olmanın, o kötü vasıflarından kurtulmanın yolu yine namazdan geçer. Zira Mevla Teala **“Hakkıyla kılınan namaz, insanı hayâsızlıktan ve kötülüklerden alıkoyar.”** (Ankebût: 45) buyurmuştur. İnsan, Allah rızasını gözeterek, ihlas üzere namazlarını vaktinde eda etmeye devam ederse, namazın nûru onun hayatına da sirayet edecek ve bu kötü hasletlerden bir gün mutlaka kurtulacaktır.

Bir çoklarının diline pelesenk ettikleri bu söze birde i'tikâdî açıdan bakacak olursak; “Namaz kılmıyorum ama kalbim temiz” sözü aslında çok tehlikeli bir sözdür. Bu cümledeki **“ama”** kelimesi, manayı çok tehlikeli mecalara götürüyor. Çünkü **“ama”** kelimesi, kendisinden

önceki cümleyi önemsiz kılarak, bu önemi kendisinden sonraki cümleye taşır. Hal böyle olunca, "Namaz kılmıyorum **ama** kalbim temiz" cümlesini tahlil ettiğimizde, "namaz kılmamak önemli değil, önemli olan kalp temizliğidir." manası çıkıyor. Yani kalbin temiz olduktan sonra namaz kılmışsın kılmamışsın bunun pek de önemi yok... Allah muhafaza buyursun bu ne kadar tehlikeli bir söz, insanı iman dairesinden bile çıkarabilir. Allah-u Teala Hazretleri'nin farz kıldığı, hemde dinin direği, ibadetlerin başı olan namaz, önemsiz olur mu? Bu sözde en basitinden Allah'ın emrini hafife almak, ibadeti hiçe saymak vardır ki, **İstihfaf**; yani dini bir meseleyi hafife almak, kişiyi iman dairesinden çıkarabilir neüzübillah.

"Benim kalbim temiz" diyerek ibadetten yüz çevirmek, gurur ve kibirlenmenin değişik bir versiyonudur. Böyle kimseler için Rabbimiz şöyle buyuruyor:

"Bana ibadet etmekten büyüklenip yüz çevirenler, muhakkak hor ve hakir olarak Cehennem'e gireceklerdir. (Mü'min, 60)

Ayrıca namaz kılanların kalbi pis mi?..

Kâinatta kalbi en temiz olan Zât, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'dir. İnsanların en cömerti, en merhametlisi, en şefkatlisi, en güvenilir olanıdır. Kimseye kötülük düşünmemiş, Müslümanlara her türlü işkenceyi reva görenleri, hatta Hz. Hamza (Radiyallahü anh)'ı parça parça edenleri bile affetmiştir. Kalbi de, Allah-u Teala'nın nurlarının tecelligâhı olmuştur. Çok yüce bir ahlâk üzere yaratılan ve tertemiz, pâk bir kalbe sahip olan Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) sabahlara kadar namaz kılmış, hatta namaz kılmaktan ayakları şişmiştir. Hal böyleyken şayet Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bile; "Benim kalbim temiz" deyip namazı terk etmediyse, başka hiçbir kimse böylesine uyduruk bahanelerle namazını terk edemez.

Kalbin temizlenmesi, ruhun arınması, nefsin ıslahı ve insanın yücelmesi, ancak iman ve ibadetle mümkün olur. Kalbi temiz olan daha fazla ibadet eder, daha fazla Kur'an okur, daha fazla namaz kılar. Nitekim Kur'an-ı kerimde: **"Temizlenip, arınan kurtuluşa erdi"** âyetinin hemen ardından: **"Rabbinin ismini zikredip, namaz kılan"** (Âlâ Suresi: 14-15) buyrulur, gerçek anlamda temizliğin, Allah'ı zikretmekten ve namazdan geçtiğine işaret edilmiştir.

"Kalbim temiz" demekle cennet garanti olsaydı tamamdı ama durum hiç de öyle değil. Çünkü bir gün yaptıklarımızdan veya yapmamız gerekip de yapmadıklarımızdan hesap sorulacak. Mahşer günü herkesin günahları ve sevapları Mîzan'da tartılacak. Sevapları ağır gelenler kurtulacak, hafif gelenler hüsrana uğrayacaktır. Nitekim Rabbimiz:

"O gün (amelleri tartacak) terazi haktır. Kimin tartı (sevap)ları ağır gelirse, işte onlar kurtuluşa erenlerdir. Kimin de tartı (sevap)ları hafif gelirse, işte onlar da âyetlerimize haksızlık etmeleri sebebiyle kendilerini ziyana uğratmış kimselerdir. (A'raf: 8-9) buyurmuştur.

Âyet-i kerimede, kurtulacak olanların sevapları ağır gelenler olduğu çok açık bir şekilde beyan edilmiştir. Peki bir müslüman, yerine getirmesi gereken en önemli ve en hayati ibadet olan namazını kılmazsa, başka hangi amelinin sevabıyla Mîzanı ağır gelecek de kurtulardan olacak? Onun için hiç kimse kendini kandırmasın, nefsinin tembelliğinden dolayı ihmal ettiği ibadetleri yapmak yerine, "kalp temizliğini" öne sürerek ahirette kurtulurum zannetmesin.

Misal verecek olursak bu durum şuna benzer ki: Okula gitmeyip derslerine çalışmayan tembel bir öğrencinin; "ben öğretmenlerim, okulum ve derslerim hakkında hiç kötülük düşünmüyorum, benim kalbim temiz" diyerek sınıfı geçeceğini zannetmesi, ne kadar mantıksız ve geçersiz bir mazeret ise, Allah'ın emirlerine riayet etmeyip kalp temizliğini öne sürerek cennete gideceğini zanneden kimsenin durumu da buna benzer.

Veyahut: "Benim evim çok temiz" diyen ama hiç temizlik yapmayan birinin evi ne kadar temiz olursa, "kalbim temiz" deyip manevi yönden hiçbir gayreti olmayan kimsenin kalbi de o kadar temiz olur. Öyleyse başkalarının hatalarına ve günahlarına bakıp kendimizi temizle çıkaracağımıza, eksik ve noksanlarımızla ilgilenelim, ibadet ve taat konusunda gayret ederek ahirette kurtulardan olalım inşallah.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır: **"Bir kimse, günah işlediği zaman kalbinde siyah bir nokta hasıl olur. Eğer tevbe ederse, o leke silinir. Tevbe etmeyip tekrar günah işlerse, o leke büyür ve kalbin tamamını kaplar ve kalp kapkara olur."**

Hadisi şerifte de ifade edildiği üzere, işlenen günahlar kalbi karartır ve kirlendirir. Günahlar ne kadar fazlaysa, kalp de o nispette kirlenecektir. O halde, namazsızlık çok büyük bir günah olduğuna göre, namaz kılmayanın kalbi nasıl temiz kalabilir?

Kalbin temizlenmesi ve kirden kurtulması için, hadisi şerifte buyrulduğu üzere günahlardan tövbe etmek ve bir daha da işlememek lazımdır ki yine kirlenmesin. Bir de, büyüklerin tavsiyesi üzere, "La ilahe illallah" zikrini çok yapmak gerekir. Zira kelime-i tevhidi çok söylemek, kalbin temizlenmesinde çok tesirlidir.

Hulasa-i kelam; bedeninin temizliği yıkamakla, kalbin ve rûhunun temizliği ise ibadet ve taatle sağlanır, bunun başka bir yolu yoktur.

Rabbim cümlemize mâsivâdan temizlenmiş, Allah-u Teala'nın tecelligâhı olan pâk, duru, selim bir kalp ihsan eylesin.

Fi Emanillah!

“ Siz *Allah*'a hakkıyla *tevekkül edebilseydiniz*, sizleri de, *kuşları rızıklandığı* gibi *rızıklandırır*dı. *Sabahleyin aç çıkar, akşama tok dönerdiniz*. ”

[Tirmizi; 2345]

KANAAT

R

ahman ve Rahîm olan Allah'ın adı ile...

Kanaat; eldekine razı olma, azla yetinme anlamında bir ahlâk terimidir.

Sözlükte “payına razı olma” manasınadır. Terim olarak kanaat; “Kişinin azla yetinip elindekine razı olması, kendisinin ve sorumluluğu altında bulunanların ihtiyaçlarını asgari ölçüde karşılayabileceği maddi imkânlarla iktifa edip başkalarının elindeki şeylere göz dikmemesi, aşırı kazanma hırsından kurtulması” şeklinde açıklanmaktadır. Hırs, tamah, şereh (insanın muhtâc olduğu şeylerin lüzûmundan fazlasını istemesi) ve tûl-i emel gibi kavramlarla ifade edilen mal ve dünya tutkusunun, kalpten silinmesiyle kazanılan ahlâki bir erdem olarak değerlendirilmektedir.

Kanaat güzel bir huydur ki, onu kendine adet edinen kimse daima aziz olur. Kanaatin zıddı tamah ve hırsdır ki, bunu huy edinmenin cezası mahrumiyettir. Hırs ve tamah-tan kendisini kurtaramayan daima zelildir. Hırs ve tamah rızıkı artırmaz. Kanaat ise tükenip bitmeyen bir hazinedir.

Kanaat demek, taksim olunan rızka razı olmak ve bu

taksim Rezzak-ı Âlem olan Allah-ü Teâlâ'nın işi olduğunu tasdik etmektir. Tamah ve hırs ise bunun aksine rızık taksimine razı olamamak ve o taksimi yapan Allah'ı -Hâşâ!- hatalı saymak gibi kötü bir mana ifade eder. Nitekim Allah-ü Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Rabbinin rahmetini onlar mı taksim ediyorlar? Dünya hayatında onların geçimliklerini aralarında biz paylaştırdık. Birbirlerine iş gördürmeleri için kimini ötekine derecelerle üstün kıldık. Rabbinin rahmeti ise, onların topladıkları bütün şeylerden daha hayırlıdır.”¹

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) birçok hadis-i şerifte kanaatkârlığa vurgu yapmıştır. Bu hadis-i şeriflerden bazıları şöyledir. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyuruyor ki:

“İslam hidayeti nasip edilen ve yeterli miktarda maaşeti olup, buna kanaat edene ne mutlu!”²

1) Zuhur Suresi: 32

2) Tirmizi; 2350

“Ey Âdemođlu! Eğer fazla malını Allah yolunda harcarsan bu senin için daha hayırlıdır. Kendine saklarsan senin için zararlıdır. Kefaf (yeterli miktar) sebebiyle levm edilmez (kınanmaz)sin. (Harcamaya), bakımları üzerinde olanlardan başla. Veren el alan elden daha hayırlıdır.”³

“Mü’minlerin hayırlıları kanaat edenler, şerli olanları da tamahkâr olanlardır.”⁴

“Siz Allah’a hakıyla tevekkül edebilseydiniz, sizleri de, kuşları rızıklandırdığı gibi rızıklandırırđı. Sabahleyin aç çıkar, akşama tok dönerdiniz.”⁵

“Zenginlik mal çokluğuyla değildir. Bilakis zenginlik göz tokluğuylağır.”⁶

“Sizden biri, mal ve yaratılışça kendisinden üstün olana bakınca, nazarını bir de kendisinden aşağıda olana çevirsin. Böyle yapmak, Allah’ın üzerinizdeki nimetini küçük görmemeniz için gereklidir.”⁷

Avn bin Abdullah bin Utbe (Rahimehüllah):

“Ben zenginlerle düşüp kalkıyordum. O zaman (dünya malına) benden daha heveslisi yoktu. Bir binek görsem benimkinden daha iyi görürdüm, bir elbiseye baksam benimkinden daha iyi olduğuna hükmederdim. Ne zaman ki bu hadis-i şerifi işittim, fakirlerle düşüp kalktım ve rahata erdim” demiştir.

Ebu Said el-Hudri (Radiyallahü anh) anlatıyor:

“Ensar’dan bazı kimseler, Resulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz’den bir şeyler talep ettiler. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) istediklerini verdi. Sonra tekrar istediler, yine verdi. Sonra yine istediler, tekrar verdi. Yanında mevcut olan şey bitmişti ve şöyle buyurdular:

“Yanımda bir mal olsa, bunu sizden ayrı olarak (kendim için) biriktirecek değilim. Kim iffetli davranır (istemezse), Allah onu iffetli kılar. Kimde kanaat ederse Allah da onu zengin eder. Kim sabırlı davranırsa Allah ona sabır verir. Hiç kimseye sabırdan daha hayırlı ve geniş bir ihsanda bulunulmamıştır. İslâm’a girip, yeterli miktarla rızıklandırılan ve verdiği bu miktara Allah’ın kanaat etmeyi nasip ettiği kimse kurtuluşa ermiştir.”⁸

Bazı kaynaklarda hadis olarak geçen ancak İbn Hibbân’ın Muhammed b. Münkedir’in babasına nisbet ettiği **“Kanaat tükenmeyen bir hazinedir”** anlamındaki söz, İslâm ahlâk kültüründe kanaatin en güzel ifadelerinden biri olarak yer alır.

Hız. Ali (Radiyallahü anh) şöyle buyurmuştur:

- 3) Müslim; 1036
- 4) Müşnedü Şihab; 791
- 5) Tirmizi; 2345
- 6) Müslim; 1051
- 7) İbn Mace; 4142
- 8) İbn Mace; 4138

“Kanaat eden aziz, aç gözlülük yapan zelil olur.”

“Kanaatkâr yaşa, sultan olursun.”

“İktisat az şeyi çoğaltır, israf çok şeyi azaltır.”

Molla Cami lakabıyla meşhur olan Abdurrahman Cami de; **“Haris olanlar, bu dünyada fenalıktan kurtulamazlar. Kanaatkârlar ise daima rahat ve huzurludurlar”** buyurmuştur.

Tasavvuf kaynaklarında kanaatkârlığın öncelikle manevi bir erdem olarak ele alındığı görülür. İbn Hibbân “Kanaat kalptedir; kalbi zengin olanın eli de zengin olur, kalbi yoksul olanın mal zenginliği kendisine fayda sağlamaz” derken, kanaatin insanda ruhi bir meleke haline gelmesi gerektiğine işaret etmiştir.

Ragıp el-İsfahânî, kanaat ve zühd (dünya sevgisinden uzak olma) kavramlarını karşılaştırırken kanaatin manevi bir haslet, zühdün ise bunun eyleme dönüşmesinden ibaret olduğunu, dolayısıyla iç dünyasında kanaatkârlık bulunmayan kişinin zühd gibi görünen tutumlarının, ancak sahte zühd sayılabileceğini söylemiştir.

Ragıp el-İsfahânî, kanaati; “Yeterli miktarın altında bulunana da razı olma” şeklinde açıklamakla birlikte bu; “Gerektiğinde azla yetinmeyi bilmek, mal hırsına kapılarak meşruiyet dışında kazanç aramaktan ve başkasının elindekine göz dikmekten sakınmak” anlamında olup kişinin meşru çerçevesinde fazla kazanç elde etmesine engel değildir.

Şafii ulemasından meşhur Maverdi, kanaatin üç derece olduğunu söyler. Bu üç dereceden en üstünü ve birincisi; dünya nimetlerinden hayatın devamına yetecek kadarıyla yetinip başka bir şey istememektir. İkincisi; kullanıp değerlendirebileceği kadarına sahip olup elinde fazladan kalabilecek şeylere ilgi duymamaktır. Üçüncüsü ise imkân ölçüsünde olanları istemek, güçlükle kazanılabilen şeylerin peşinde koşmamaktır.

Maverdi, sırf zengin olma hırsına kapılanları, kötü arzularını tatmin için aza kanaat etmeyenleri eleştirmekle birlikte, hem kendisine hem de başkalarına faydalı olma düşüncesiyle zaruret ölçüsünden daha fazlasını kazananların en çok takdire lâyık kimseler olduğunu belirtmiştir. Çünkü ona göre mal, birçok iyiliğe vasıta, dine dayanak ve insanların kaynaşmasına yardımcı olur.

Mustafa İsmet Ğaribullah (Kuddise sirruhu) da Risale-i Kudsiyye isimli eserinde;

“Kanaat mevcude kıl, fagri fahret” buyurmaktadır.

Yani Allah-ü Teâlâ’nın verdiği nimetlere kanaat et, fakirliğinle övün buyurmuştur. Fakirlik bir bakıma insan için iyidir. Zira fakirliğine sabredip kanaat eden kimse büyük dereceler elde eder. Fakat fakirliğe kanaat etmeyip şikâyet etmek insana kaybettirir. Şikâyetlenmesi kendisi için tamamen zarardır.

Tasavvuf ehline göre salikin mala karşı haris olma-

ması gerekir. Bu da ancak beslenme, giyim ve mesken gibi temel ihtiyaçların yeteri kadar karşılanmasıyla mümkündür. İmam-ı Gazzali, bu konularda ihtiyaç sınırını aşarak daha çoğunu isteyen ve uzun süreli gelecek kaygısıyla zihnini meşgul edenlerin kanaat şerefini kaybetmiş, tamahkârlık ve hırs zilletiyle lekelenmiş olacağını belirtir. **“İnsanoğlu iki vadi dolusu altına sahip olsa buna bir üçüncüsünü daha eklemek ister”** mealindeki hadis-i şerifin de içinde bulunduğu bazı sözleri kaydederek, insan tabiatında hırs ve tamahkârlık bulunduğu için ayet ve hadislerde kanaatkârlık övülmüştür. İnsanların aşırı hırstan, talepte ileri gitmekten menedildiğini belirtir.

Hırs ve tamahkârlıktan kurtulup kanaat erdemini kazanabilmek için zihni ve ahlâki bazı değişimlerden geçmek gerektiğini söyleyen Gazzali bunları şu şekilde sıralar:

1. Harcamaları olabildiğince kısarak zorunlu ihtiyaçları karşılamakla yetinmek,
2. Allah-ü Teâlâ'nın her canlının rızıkını tekeffül ettiği yönündeki vaadine güvenerek gelecekle ilgili kaygı taşımamak,
3. Asıl zenginliğin kanaatkârlıkta olduğuna, hırs ve tamahkârlığın kişiyi zillete düşüreceğine inanmak,
4. Zenginliğin bir şeref ölçüsü olmadığını bilmek, fazla malın çeşitli sıkıntılarının olacağını düşünmek.

Bununla birlikte kanaatkârlık mutlaka yoksulluk anlamına gelmez. Kanaat sahiplerinin zengin olmaları da mümkündür. Bu durumda olanların cömertlik göstererek imkânlarını başkalarıyla paylaşmaları gerekir. Zira cömertlik peygamberlerin erdemlerindedir.

Ahlâk ve âdâba dair kaynaklarda dikkati çeken bir husus, kanaatin ahlâki bir erdem olmasının yanında insanın hem kişiliğini ve onurunu koruyup geliştirme-

sinin, hem de mutlu ve huzurlu yaşamasının bir şartı olarak değerlendirilmesidir. Nitekim konu hakkında ilk müstakil çalışma olduğu anlaşılan İbn Ebü'd-Dünyâ'nın el-Konâca ve't-Teceffüf isimli eserinin birinci bölümü; “Başkasından bir şey istemenin kötülüğü, bunun engellenmesi ve bu konuda iffetli olmanın gerekliliği” başlığını taşır.

Diğer kaynaklarda da kanaatkâr olanın onurlu ve özgür bir hayat süreceği gönlünün huzura, bedeninin rahata kavuşacağı, kanaatle yaşayanın hayatı seveceği, hevâ ve hevesi terk edenin hür olacağı belirtilir. Ahlâk ve tasavvufa dair eserlerin çoğunda üzüntü ve mutsuzluğun başlıca sebeplerinden birinin de kanaatsizlik olduğu bildirilmektedir.

Erhamur Râhimîn olan Hazreti Allah (Celle celâlühü) sair günahlardan tevbe kabul buyurduğu gibi hırs, tamah ve kanaatsizlik günahlarından tevbe edenin tevbesini de kabul edeceği kesindir. Binaenaleyh insanın yaratılışı gereği olan tûl-ü emel (ulaşılması uzak olan şeyleri ummak), tamah, hırs ve kanaatsizlik onu çeşitli ahlaksızlıklara ve kişiliği zedeleyecek çirkinliklere sürükleyeceğinden, tevbe edip kanaatle vasıflanıp ahlaklaşmak farzdır.

Yüce Rabbimiz (Celle celâlühü) vermiş olduğu nimetlere kanaat edip, tamah ve dünya malına karşı hırslı olmaktan bizleri, ailemizi, siz değerli okurlarımızı ve tüm Ümmeti Muhammedi muhafaza eylesin... Âmin...

SABIR

M

uhterem okuyucularımız, bu ay sizlerle sabırdan ve sabrın nerelerde gösterileceğinden bahsedeceğiz.

Sabrın, gücü ve te'sîri inkâr edilemez bir hakîkattir. Pek çok problem sabırla çözülür; krizlere ve sıkıntılara onunla karşı konur. Bundan dolayıdır ki Kur'ân, sabrı büyük işlerden kabul etmiştir: **“Kim sabredip affederse, şüphesiz ki bu, mutlaka azmedilip yapılması gereken işlerdendir.”**[1]

Sabır, “İnsanın alışageldiği, tabîatına uygun hallere muhalif olan olaylar karşısında, hiçbir mec-buriyet hissetmeksizin mukavemet göstermesidir.”[2] şeklinde tarif edilmiştir. Ayrıca sabredilecek herhangi bir mes'ele karşısında dişini sıkıp dayanana “sâbir”; sabretmeyi tabiatıyla bütünleştirmiş olana “mustabir”; sabır mevzuunda tam bir vicdan rahatlığına ermiş bulunana “mutasabbir”; bu hususta hiç zorlanma hissetmeyene “sabûr”; herkesin sabrettiği şeylerden daha ağırılarını göğüsleyebilecek babayığite de “sabbâr” [3] denir.

Sabır, acıya katlanmak, ondan kurtulmak için dayanmak ve karşı koymaktır ki, her ferahın, her başarının anahtarındır. Baştaki darlığın, sıkıntının geçmesi için Allah'ın yardımını celbedecek sebeplerin birincisidir. Sabırsız ruhlar her zaman darlık içindedir. Onların dünyaya ait olaylara hiç dayanıklılıkları yoktur. Her şeyi ister ve her şeyden rahatsız olurlar. Genişlik zamanında eldeki nimetin kıymetini bilmezler, gözleri daima başkasındadır. Az bir yokluk görünce, tahammül edemez,

hemen mahvolurlar. Halbuki dünyada değişmeyen hiçbir şey yoktur. Bundan dolayı bir darlığa düşmüş olanlar, Allah'a kalbini bağlayarak, bunun da Allah'ın izniyle geçeceğine iman eder ve Allah'ın yardımını, mutluluk ve ferah gününü temiz kalp ve olgun iman içinde beklerse sonuç kurtuluş olur. Bunun için nefisleri sabra alıştırmalı, insan sabrı alışkanlık edinebilmelidir. Bu alışkanlık acıyı bırakmak için değil, defetmek içindir.[4]

Başta büyük peygamberler olmak üzere bütün peygamberler, veliler sabrı temsil etmekle beraber, Cenâb-ı Hakk'la sınıksız irtibatlı oldukları halde, insanların arasında hayatları boyunca onlardan gelen her türlü kötülüğe sabredip dayanmaları, onların en bariz özellikleri ve erişilmezliklerinin emaresidir. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) de: **“Be-laların en zorlusuna maruz peygamberlerdir; sonra da derecesine göre diğer makbul insanlar”** buyurmaktadır. [5]

Sabır, Kur'ân-ı Kerim'de farklı şekillerde, yüzden fazla yerde geçmekte [6] ve değişik şeylere karşı gösterilmesi gereken mukavemet olarak ele alınmaktadır. Genel olarak sabrın, insanın kendi nefisine, istediği veya istemediği şeyler karşısında hakim olması şeklinde iki temel noktadan ibaret olduğu görülmektedir. Bunların alt maddeleri olarak acaba hangi durumlarda sabretmeliyiz? Sabrın çeşitleri nelerdir?

1.Dünya Sıkıntılarına Karşı Sabır:

Dünya sıkıntılarına karşı sabır, Cenâb-ı Hakk'a tevekkül ve teslimiyet demektir. Bunu kazanan kimse ise Yüce Beyan'da **"Allah sabredenleri sever"** [7] **"Allah sabredenlerle beraberdir."**[8] **"Allah tevekkül sahiplerini sever."** [9] ifadeleriyle müjdelenmiştir. Bu anlamdaki sabırsızlık ise Allah'tan şikayeti içerir ki, bu da Allah-u Teâlâ'nın fiillerini sorgulama, rahmetini itham ve hikmetini beğenmemek demektir.

Musibetin ağırlığı karşısında insanın ağlaması, üzülmesi normaldir. Bu durumda dikkat edilmesi gereken, şikayet etmemek ya da Yakub (Aleyhisselam)'ın **"Ben bu dağınıklık ve tasamı sadece Allah'a açıyorum."** [10] dediği gibi olmalıdır. Yani: Allah'ı insanlara değil de, musibeti Allah'a şikayet etmelidir. Burada anlatılan, dünya hayatının sıkıntıları ve zamanın getirdiği birtakım zorluklar karşısındaki sabırdır. Bu sıkıntıların, mü'min-kafir, masum-günahkâr, herkesin başına gelmesi mukadderdir. Zira bunlar, hayatın gerçeğinden ve insanın tabiatından kaynaklanmaktadır. Çevremize baktığımızda, hiç kimsenin nefsin arzularından, bedeni hastalıklardan, sevdiklerini kaybetmekten, maddi iflaslardan, çeşitli haksızlıklara uğramaktan ve bir takım âfetlerden etkilenmekten asla uzak kalmadığına şahit oluruz. **"Biz mutlaka sizi biraz korku ile, biraz açlık ile, yahut mala, cana veya ürünlere gelecek noksanlıkla imtihan ederiz. Sen sabredenleri müjdele!"** [11] âyeti kerimesinde geçen yüce beyan da bu gerçeği ifade etmektedir.

Kur'an-ı Kerim, Allah dostlarını anlatır; onların, hayatı, hayata ait lezzetleri, dünya ve dünyaya ait her şeyi hakir gören ve gece gündüz Allah yolunda kıyasıya mücadele verdiklerini, Rableriyle gayet sıkı münasebetlerinin olduğunu, mücadelelerini gönülden yaptıklarını, Allah yolunda başlarına gelen her dert ve musibete karşı gevşeklik göstermeyip katlandıklarını, binbir musibet başlarında dönüp dursa, onların azmine zerre kadar tesir etmediğini; hak bildikleri yolda kararlı bir şekilde yürüdüklerini, zira onların birer sabır mücahidi olduklarını anlatır.

2. Nefsin Arzularına Karşı Sabır:

Şeytanın insan için süsleyip cazip bir hale getirdiği, heva ve hevesin hoşuna giden, dünyanın cazibesi ve şehvetleri karşısında insanın sabretmesidir. Bu da kendi arasında farklı şekillerdedir.

a. Dünya zevkleri karşısında sabır:

Bu çeşit sabır, sıkıntılar ve fakirlik değil, tam tersine rahatlık ve zenginlik karşısında insanın sabretmesi ve

bunların birer imtihan olduğunu idrak etmesidir.

"..Biz, sizi sınamak için kâh şerle, kâh hayırla imtihan ederiz, sonunda bize getirileceksiniz." [12] **"Rabbi insanı denemek için ikram ve değer verip, nimetlere garkedince o: "Rabbim bana değer verdi"** der. Ama yine denemek için nasibini daraltınca o: **"Rabb'im beni zelim, perişan etti"** der." [13]

Yukarıdaki ifadelerden de anlaşılacağı üzere Cenâb-ı Hakk, ikram etme ve nimet vermeyi de adeta sıkıntı gibi bir imtihan vesilesi kılmış, bunların tehlikeye götüreceği yönleri karşısında sabır gösterilmesine işaret etmiştir.

Hayat standartlarının yükselmesi, insanları zaman zaman ahiret duygu ve düşüncesinden uzaklaştırabilmektedir. Kur'an Kerîm:

"Kadın, evlat, tonlarca altın, gümüş, eğitilmiş atlar, hayvanlar ve ekinlere karşı şehvet ve tutku, insanlara güzel (süslü) gösterilmiştir. Bütün bunlar, dünya hayatının geçici menfaatleridir. Asıl varılacak güzel yer ise, Allah'ın katındadır"

[14] ayeti ile bu gerçeğe dikkatleri çekiyor. "süslü gösterildi" ifadesi ile, bu güzellikler karşısında insanın gözünün kamaşmamasının adetâ mümkün olmayacağı vurgulanıyor. Bunu aşabilmek de ancak çok güçlü bir iman ve o imanı sürekli hareket halinde tutan sabır ile olabilir. Nitekim bununla ilgili olarak Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) de şöyle buyurmuşlardır:

"Her ümmet için bir fitne (imtihan) vardır, benim ümmetimin fitnesi (imtihanı) ise maldır." [15] **"Allah'a kâsem olsun ki sizin için fakirlik ve darlıktan korkmuyorum. Sizin için, önceki ümmetlere genişleyip bollaştığı gibi, dünyanın genişleyip, dünya malının bollaşmasından, onlar gibi sizin de dünyalık yarışına düşmenizden, dünyalığın onları helak ettiği gibi, sizi de helak etmesinden korkuyorum."** [16]

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'den nakledilen mal ve maddeyi kinayan bu ifadelerin gayesi, mal ve maddeden gelebilecek tehlikelere karşı, müminleri uyarmaktır. Nitekim bütün terakki ve kalkınma hareketleri yoksulluk ve darlıktan doğduğu halde, duraklama ve gerileme hareketleri de, doruk noktasına ulaşan bolluk ve zenginliğin getirdiği rehâvet ve sefâhatle başlamıştır. İnanan kimse, dünya zevkleri karşısında sabra muhtaçtır. Nefsini, kadın, mal, servet ve şehvet arkasına takmamalı, bunlar karşısında kendi-

ni yerinde firenlemesini bilmelidir. Yoksa bunlar mümini azgınlığa ve sapıklığa götüren birer canavar haline gelir. Bunu çok iyi idrak eden sahabeler, beldeler fethedip de, ganimetler çoğalınca şöyle demişlerdir: “Sıkıntılar ve belalar karşısında imtihan edilince bunu başardık, sabrettik. Ama zenginlik ve dünya cazibeleriyle imtihan edilince buna sabredemedik.”

Bunun içindir ki Cenâb-ı Hakk, kullarını mal, evlat ve kadınlar gibi dünya imtihanları karşısında uyarmıştır: **“Mallarınız, evlatlarınız, sizin için sadece bir imtihandır..”** [17]

“Ey iman edenler! Ne mallarınız, ne evlatlarınız sizi Allah’ı zikretmekten alkoymasın! Bilin ki böyle yapanlar, en büyük kayba uğrarlar.” [18]

“Kadınlar, oğullar, yığın yığın biriktirilmiş altın ve gümüş, güzel cins atlar, davarlar gibi nefsinhoşuna giden şeyler insanlara cazip gelmektedir. Bunlar dünya hayatının geçici bir metaından ibarettir. Asıl varılacak güzel yer ise, Allah’ın katındadır.” [19]

Yukarıda zikredilenler, meşru nimetlerdir. Fakat bunların gayr-ı meşru tarafa sebep olma ihtimali vardır. Meşru durumda bunları süsleyip cazip gösteren Allah-u Teala’dır. Gayr-ı meşru olarak süsleyen ise şeytan ve beşerin cehaletidir. Fena sayıp kınama bu itibarladır. Bu iştah çekici şeyler, dünya hayatını devam ettirmek ve geçip Allah’a gitmek için birer araç olarak verilmişken, bunları amaç haline getirmek, Allah katındaki güzel mevkii kaybetmek büyük ahmaklıktır. Zira hayatlarının önemli bir kısmı o zevkleri elde etme hırsı ile yanıp tutuşma ile geçer. Sonra da onlardan ayrılıp mahrum kalmanın acısını çekerler. [20]

b.Zenginlerin malları karşısında sabır:

Bir sabır çeşidi de, insanın diğer zenginlerin mal ve mülkleri karşısında -ki bunlar kendilerine verilen nimetlerden dolayı azıp-sapmış kişilerdir- sabretmesidir. Aslında sahip olunan mallar, sahipleri için birer imtihan vesilesi olmasına rağmen, onlar bu imtihanı kaybetmişlerdir. **“Kendilerine verdiğimiz servet ve evlatlarla iyiliklerine koştüğümüzü mu sanıyorlar? Hayır, onlar işin farkında değiller!”** [21] **“Onlardan bazı zümlere, sırf kendilerini denemek için verdiğimiz dünya hayatının süslerine gözünü dikme. Rabb’inin sana verdiği nimet hem daha hayırlı ve değerli, hem de daha devamlıdır.”** [22] ifadeleri de bu gerçeğe işaret etmektedir.

Gerçek mümin, Allah’ın kendisine bahşettiği imana hidayet nimetiyle sevinen, malın yok olacak bir gölgeden ibaret olup kendisine verilen bir emanet olduğunu idrak eden kimsedir. Gerçek mümin, servet sahiplerinin durumlarından etkilenmeyen ve onlara haset

etmeyen kimsedir. Kur’ân, bununla ilgili olarak, Muşa (Aleyhisselam)’ın kavminden olan Karun’un zenginliği karşısında, ona özentiyle bakan kimselerle, basiret sahibi olanları şöyle anlatmaktadır:

“Karun bir gün, yine bütün ihtişam ve şatafatıyla halkının karşısına çıktı. Dünya hayatına çok düşkün olanlar: ‘Keşke bizim de Karun’un ki gibi servetimiz olsaydı. O gerçekten büyük bir bahtiyar (varlık sahibi)’ dediler. Âhirete dair ilimden nasibi olanlar ise: ‘Yazıklar olsun size, bu dünyalıkların peşine düşmeye değer mi? Oysa Allah’ın iman edip güzel ve makbul işler yapanlara cennette hazırladığı mükâfat elbette daha hayırlıdır. Buna da ancak sabredenler nâil olur.’ dediler.” [23]

[1] Şûrâ 42/43.

[2] Rifat, Ahmet, Tasvîr-Ahlâk, Tercüman 1001 Temel Eser, t.s. s.285.

[3] Bkz: Fîrûzâbâdî, Mecdüddin Muhammed b. Ya’kûb, Besâir-u Zevî’t-Temyîz, el-Mektebetü’l-İlmiyye, Beyrut ts. 3/378-379.

[4] Elmallı, Hamdi Yazır, Hak Dini Kur’ân Dili, Azim Dağıtım, İst. ts. 1/289.

[5] Tirmizi, Zühd 56; İbn Mace, Fiten 23.

[6] Bkz: Abdalbaki, Muhammed Fuad, el-Mu’cemu’l-Müfehres li elfâzi’l Kur’ân’il-Kerim, s.399-401.

[7] Âl-i İmrân 3/146.

[8] Bakara 2/153.

[9] Âl-i İmrân 3/159.

[10] Yusuf 16/86.

[11] Bakara 2/155.

[12] Enbiya 21/35.

[13] Fecr 89/15-16.

[14] Âl-i İmrân 2/14.

[15] Tirmizi, Zühd 26; Ahmed b. Hanbel, 4/160.

[16] Buhari, Rikak 7; Müslim, Zekat 122; Nesai, Zekat 81.

[17] Teğabun 64/5.

[18] Münafikun 63/9.

[19] Âl-i İmrân 3/14.

[20] Yıldırım, Suat, Kur’ân-ı Hakîm ve Açıklamalı Meâlî, Feza Gazetecilik A.Ş. İst.1998, s.50.

[21] Mü’minun 23/55-56.

[22] Tâ Hâ 20/131.

[23] Kasas 28/79-80.

İŞTE HAK, İŞTE SALÂHİYET!

T

ÜRKİYE'NİN TARAF OLDUĞU sorunlarda, Türk diplomasisinin biraz yavan, biraz da yaya kaldığını neden görmezden gelmeli?

Gerçi dışişlerimiz yıllardır Türkiye'ye sempati toplamaya çalışıyor, ama yetmiyor işte... Türkiye diplomatik kuşatma altında kalıyor.

Sahi böyle mi devam etmeliyiz? Yoksa dayatmalardan sıkıldığımızı açıkça söylemeye başlamalı mıyız? Yumuşak başlılık mı, sertleşme mi? Çünkü, yeri geldiği zaman diplomatik üslubu bir yana bırakıp masaya yumruk çakmak, en kuvvetli diplomatik anlatım tarzı olabiliyor...

Yıldırım Bayezid vaktiyle bunu yapmış ve sonuç almıştı... Gerçi aradan çok zaman geçti; şimdi zaman farklı, zemin farklı, oluşlar, oluşumlar farklı; ne var ki o günden beri Avrupa'nın bize karşı yaklaşımı pek değişmedi; karakteristiği zaten belli... O gün bugündür Avrupa "güç karşısında güvercin, güçsüzlük karşısında şahin"dir.

Bunu yüzyıllarla beslenen müşterek tarihimizin pek

çok devrinde görebiliyoruz. Bu yüzden, Avrupa karşısında, arada bir "Yıldırım'laş-mak" gerektiğini düşünüyorum.

Niğbolu Zaferi öncesi... Tarih: 25 Eylül 1396... O tarihte Osmanlı, devlet olmaya çabalayan bir beyliktir henüz. Başkenti Bursa'dır. Yıldırım Padişah, serkeşlik eden Bulgaristan'ı fethetmiş, buna içerleyen Macar Kralı Sigismund ise Bursa'ya özel elçisini göndererek fethi protesto etme hevesine düşmüştür. Sigismund'un elçileri Bursa'ya girerler. Geliş çoktan tüm şehirde duyulmuş, özellikle halkın hiç "gâvur" görmemiş kesimi, sokaklara dökülmüştür.

Macar Kralı Sigismund'un özel elçisi kafilenin en önündedir. Yanında bizim yeniçerilerden dört atlı. Aldıkları emir gereği Macar elçileri Bursa girişinde karşılamış, Osmanlı Padişahı Yıldırım Bayezid'e götürmek üzere refakat etmeye başlamışlardır. Elçinin arkasında ise kendi özel muhafızları vardır.

Halk süslü koşumlu atlara binmiş elçiyi ve korumalarını

hayretle izlemekte, bir yandan da gülümseyerek dalga geçmektedirler: "Vay canına Durak Çavuşum! Görmekte misin ki, koşumlar atlardan, atlar binicilerinden daha değerli... Şu gâvurcuklar çok âlem vesselam!" "Bunlar niye kadınlar gibi süslenmişler böyle?" Elçi söylenenlerin bir kısmını anladığı için bozulur. Ancak aldırnamaya çalışır. Zira bizzat Kral, her şart altında diri durmasını emretmiş, sıkı sıkıya da tembihlemiştir:

"Azametli dur, sert bak, Osmanlıların içine korku salmaya çalış! Macar kafilesini görünce yürekleri ürpersin. Padişaha da meydan oku. Ona hangi hakla Bulgaristan'ı işgal ettiğini sor. Üzerine git. Yüklenebildiğin kadar yüklen! Beni temsil ettiğini unutma."

Macar elçi, kralının söylediklerini içinden tekrarlaya tekrarlaya, yeniçerilerin arkasından saraya girer. Yıldırım Bayezid Han, kralın elçisini makul bir süre sonra huzuruna alır.

Elçi, önce getirdiği hediyeleri padişaha takdim eder. Üç adım gerileyip söze başlar:

"Azametlü, kudretlü, asaletlü, fehametlü Macaristan Kralını temsilen..."

Padişah, sadrazama göz atar. Sadrazam elini kaldırıp elçiyi susturur: "Sadede gel elçi, bizim boş vaktimiz yoktur! Ayrıca da biz kuvvet, kudret, azamet kaynağı olan Allah'tan başka hiçbir kuvvet, kudret ve azametten korkmayız. Bunu böyle belle ve buna göre kelâm eyle!"

Macar elçi ne söyleyeceğini şaşırır, ilk yenilgisini almıştır. Kekeleye başlar:

"Ama kralımızın ordusu çok büyüktür, kralımız yüce bir kraldır!"

"Dağ ne kadar yüksek olursa olsun, yel üstünden aşar."

"Siz rüzgâr değilsiniz ki..."

"Evet, ama siz de dağ değilsiniz! Hem bize Yıldırım' dendiğini duymuş olmalısınız."

"İyi ama Bulgaristan'ı hangi hak ve salâhiyetle işgal ettiniz?"

Yıldırım Bayezid, yine sadrazama bakar: "Bir Kur'an-ı Kerim'le bir kılıç getirun!"

Kur'an ve kılıç hemen gelir. Yıldırım Padişah, sağ eline Kur'an'ı, sol eline kılıcı alır. Önce sağ elini havaya kaldırır, Kur'an'ı gösterir:

"İşte hak!"

Sonra sol elini kaldırıp kılıcı gösterir:

"İşte salâhiyet!"

Tahtına döner:

"Var git şimdi, cevabımızı aynen kralına ilet, kendisinin korkmadığımızı da söyle. Biz hakkı Kitabımızdan, salâhiyeti kılıcımızdan alırız! Allah'a güvenir, ancak Ondan korkarız. Bütün küffar birleşip üstümüze gelseniz, davamızdan dönmeyiz!"

Bu kadar...

Macar Kralı Sigismund'un elçisi, geri geri huzurdan çıktı. Azametle girdiği Bursa'yı başı önünde terk etti.

Örneğimiz bugüne uyar mı bilmem? Sonuçta bendiniz diplomat değilim. Ama zaman zaman, ince diplomasiye gur bir ses katmak gerektiğine inanıyorum:

"İşte hak! İşte salâhiyet!" dercesine...

İNEBAHTI YENİLGİSİNDEN GÜNCEL DERSLER

ŞAHSEN TARİHİN "TEKERRÜR" ettiğine inananlardanım. Sadece tarih değil, hatta hayat tekerrür ediyor, dönem dönem ve zaman zaman kendini tekrarlıyor.

Hayatın tuzağına, yahut uzağına düşmemek için geçmiş çok iyi değerlendirmek, geçmiş olaylardan dinamik dersler çıkarmak gerekiyor. Bu bağlamda tarihe baktığım zaman, bazı mağlubiyetlerin de en azından zaferler kadar önemli olduğunu görüyorum. Ve nesillerin tarih şuuruyla buluşması için, sadece zaferlerin değil, yenilgilerin de yazılması gerektiğine inanıyorum.

Biliyorsunuz İnebahtı Deniz Savaşı'nda Osmanlı Devleti koskoca bir donanma kaybetti. Ayrıca Kaptan-ı Derya (Deniz Kuvvetleri Komutanı) Ali Paşa başta olmak üzere pek çok yetişmiş denizci şehit düştü.

Peki bu kanlı savaş neden çıktı?

Kıbrıs'ı almıştık. Bu durum Avrupa'da büyük bir paniğe sebep oldu. Çünkü Osmanlı'nın Akdeniz hâkimiyeti güçlenmişti. Bu da Avrupa ülkelerinin deniz ticaretinin büyük bir darbe yemesi anlamına geliyordu.

Yine Papa'ya gittiler. Papa bir çağrı daha yayınladı. Avrupa elden gidiyordu, "iyi Hıristiyan'ların görevi Osmanlı'yı durdurmaktır. Venedik, İspanya, Malta ve diğer İtalya hükümetleri hemen hemen ellerindeki tüm savaş gemilerini gönderdiler. Böylece büyük bir Haçlı Donanması hazırlanıp Don Juan komutasında Akdeniz'e yelken bastı.

Öte yandan Osmanlı Devleti de donanmasını aletta etmiş, Kaptan-ı Derya Ali Paşa'nın komutasına vermişti. Yanı başında deneyimli denizcilerimizden Pertev Paşa ve Uluç Ali Paşa bulunuyordu. İki donanma 7 Ekim 1571 sabahı Mora'nın kuzey, Orta-Yunanistan ile Karlıeli'nin güney kapılarında bulunan İnebahtı Körfezi'nde karşılaştı.

Osmanlı Donanmasının amiral gemisinde hemen bir istişare meclisi kuruldu. Herkes açıkça fikrini söyledi. Pertev Paşa ile Uluç Ali Paşa savunmada kalınmasının daha münasip olacağını savunurken, Kaptan-ı Derya Ali Paşa saldırıda bulunulmasında ısrar etti. Düşman donanması toparlanmadan vuracak, dolayısıyla kolay bir zafer kazanacaktı. Bu zafer sayesinde belki sadrazam bile olurdu.

Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Osmanlı Donanması beklemediği bir darbe aldı ve çok sayıda gemi kaybetti. Kaptan-ı Derya Ali Paşa, sadrazamlık makamına ulaşmayı beklerken, şehitlik mertebesine ulaştı.

Uluç Ali Paşa bu savaşta büyük başarılar göstermişti. Başarısı hemen ödüllendirildi. Sadrazam Sokullu Mehmed Paşa tarafından, kaptan-ı deryalığa getirildi.

Sokullu Mehmed Paşa donanması zayıf bir Osmanlı Devleti'nin kanadı kırık kuşa döneceğini biliyordu. Bu yüzden hemen yeni bir donanma hazırlanmasını emretti. Fakat yeni kaptan-ı deryanın buna bir itirazı vardı:

"Onca gemiyi inşa etmek için sayısız ağaç, donanımlarını tam ve tek mil yapmak için arşınlarca halat, yelkenleri için binlerce kulaç kavi bez, gemileri toplarla bezemek için çelik ve dökümhane lâzımdur. İlla bu kadar kısa zamanda bunları oldurmanın mümkünatı yoktur. Bunca nevale tedarikine Osmanlı hazinesinin tamamı bile kâr etmez."

Sokullu dik dik Uluç Ali Paşa'ya baktı:

"Bak a paşa!" dedi, "Kaptan-ı deryası olduğun devlet öyle muazzam bir devlettir ki, isterse bütün donanmanın demirlerini gümüşten, halatlarını ibrişimden, yelkenlerini atlastan yapabilir. Hangi geminin malzemesi yetişmezse, gel onu benden al!"

"Büyük devlet" in ekonomik gücünü görebiliyor musunuz? O sırada Venedik elçisinin geldiğini bildirdiler. Sadrazam Sokullu, çıkmaya davranan Kaptan-ı Derya Ali Paşa'yı durdurdu: "Kal ve gör, nasıl bir devlet idare ettiğini anla."

Venedik elçisi girdi. Böbürlenme ihtiyacıyla İnebahtı Deniz Savaşı'nı hatırlattı. Sokullu Sadrazam gülümsü-

yordu: "Biz," dedi, "Kıbrıs'ı almakla sizin kolunuzu kestik, siz İnebahtı'da bizi yenmekle, sakalımızı tıraş ettiniz. Kesilen kol yerine gelmez, fakat kesilen sakal daha gür çıkar."

"Devlet adamı'nın özgüvenini görebiliyor musunuz?"

Kıssadan hisse...

Yenileceğinize değil, yeneceğinize inanın. Geçmişte kalan mağlubiyetleri, üzüntüleri, mutsuzlukları düşünmek yerine, gelecekte oluşacak muhtemel başarıları, güzellikleri ve mutlulukları düşünün.

O zaman kendinizi daha mutlu hisseder ve başarılı olursunuz.

HARAM YİYEN HARAMÎ OLUR

- TARİHÇİ ÂŞİK PAŞAZADE anlatıyor:
- Sultan II. Murad'a, artan savaş masraflarını karşılamak üzere, acil para lâzım olmuş. Çandarlı Halil Paşa'yı huzuruna çağırılmış. Varlıklı büyük bir aileden gelen Çandarlı'nın elinde büyükçe bir meblâğ olduğunu biliyormuş. Borç istemiş:
- "Sefer masarifatı için akçe gerektür, vadesi geldükte iade etmek şartıyla bir miktar akçe viresun." (Savaşa para lâzım, belirli bir vade ile senden ödünç para istiyorum.)
- Çandarlı Halil Paşa:
- "Tedarük için biraz mühlet lâzım, kangı miktar

virebileceksem bugün, yarun arz iderum.” (Parayı toparlamak için biraz zaman lâzım, toparlar toparlamaz gelir, verebileceğim kadarını veririm.)

- Fazlullah Paşa, padişahın borç istediği haberini nasılsa duymuş. Duyar duymaz da huzura koşmuş
- “Kul kısmından borç alınmaz!” diye âdeta çıkmış padişaha, “Şevketlü Hünkârım, padişahlar borç almazlar.”

“Lâzım oldukça başkaca çare kalur mi ki, vezirum?”

“Padişahlara hazine gerektür Hünkârım! Müsaade buyrulursa size hazine toplayalım.”

Sultan II. Murad sakın sakın sormuş:

“Nasıl toplayacaksun ey benim vezirum?”

Fazlullah Paşa cevap vermiş:

“Ahali (halk) sayenüzde zenginedur, malları-mülkleri çokçadur. Bir yolunu bulup ellerunden almak münasiptur. Böylece hazine tedariki yapmış oluruz. Leşker gazadan geru kalmaz.” (Halk zenginleşti, bir şekilde servetlerini ellerinden alıp devlete geçirelim.)

Sultan II. Murad öfkeyle yerinden fırlamış:

“Bre Fazlullah!” diye gürelemiş, “Bu nasıl söz söylemektur? Bilmez misun kim bizum mülkümüzde üç helâl lokma var: Bunlardan birincisi madenlerimizdur, ikincisi vergilerdur, üçüncüsü harp ganimetleridur. Bizum leşkerumuz gaziler leşkeridur kim kursaklarına haram lokma girmez. Şol padişah kim leşkerine haram lokma

yedurur, ol leşker harami olur. Haraminin sebatı yoktur. Bir küçük zorluk gördükte firara kadem basar. Biz leşkerumuze haram lokma yedurmezuz. Söyledüklerin duymaz olam.”

(Öyle şey olmaz! Devletin helâl geliri madenler, vergiler, bir de fethedilen bölgelerden elde edilen zenginliklerdir. Bunların dışındaki gelir helâl olmaz. Bizim ordumuz gaziler ordusudur, ordumuza asla haram lokma yedirmeyiz. Çünkü haram yiyen ordu haramî, yani eşkiya olur. Eşkiya yüreksizdir. Zorluk görür görmez kaçar. Sözlerini duymamış olayım.)

İşte böyle... Osmanlı padişahı ile vatandaşı, aynı duyarlılık içinde hayatın “helâl” ile çerçevesine dikkat ederlerdi. “Haram yiyen haramî olur” anlayışıyla “Haram” a yaklaşmazlardı. Belki bu yüzden hayatlarında kriz olmaz, darlık olmaz, geçim sıkıntısı olmazdı.

Bugün ise ne yöneten, ne yönetilen, “helâl” ve “haram” konusunda hassas değiliz. Kriz ve darlık içinde yaşıyoruz.

Biz, çoktandır, “Haram yiyen haramî olur” anlayışından kopup, vaktiyle rahmetli Alipaşa Dayı’dan duyduğum tekerlemeye geldik:

“Helâl haram ver Allah, rezil kulun yer Allah!”

Reziller tüyü bitmemiş yetim hakkı yiyor, ellerine fırsat geçerse milletin kanını emiyorlar.

Ortalığı “kırk haramiler” götürüyor!

SALİH MEMİŞOĞLU

BÜYÜ

VE

CİN

Bu sayımızda, okuyucularımızdan hala cinlerle ilgili bazı varlıklar ve onlardan gelen zarar ve onlara karşı nasıl korunuruz diye bir hayli telefonlar geldi. Ben az da olsa okuyucularımıza biraz cinlerden bahsetmek istiyorum. Cinler, melekler ve şeytanlar gibi görülmeyen varlıklardır. Bize onlarla ilgili Allah cc bazı ayetler göndermiştir. Mesela, Rahman suresinde; Biz cinleri öz ateşten yarattık, Hicr suresi 27. Ayette; Biz cinleri önce zehirli ateşten yarattık. Bilirsiniz ki Kuran'da 32 yerde cenabı Allah cinlerden bahsediyor. Ama o kadar acıdır ki insanlar cinlere vardır diyen ALLAH'a inanırlar, gönderdiği Kuran'a inanırlar ama cinlerin varlığına inanmazlar. Çünkü onlar denizde yüzerler ama milyonlarca balıkları doyuran Allah'a inanırlar ama yüzerken kendilerini o deniz suyunun ıslattığına inanmazlar. Çünkü onlar bilmezler ki Allah'ın bir ayetinde bahsedilen bir şeye inanmak veya karşı gelmek insanı imanından eder. Mesela : İSRA – 88 , KEHF – 50 , ZARİYAT – 56 , RAHMAN – 15 – 33 – 39 – 56 – 74 , ARAF – 179 , NEML – 39 , SEBE -12 -14 – 41 , CİNN – 1 – 5 – 6 , ENAM – 100 – 112 – 128 – 130 , HİCR – 27 Bunları tek tek açıklamak uzun sürer ama ben size birkaç tanesini açıklamak istiyorum.

Aldatmak için birbirlerine cazip sözler fısıldayan cin ve insan şeytanlarını her peygambere düşman yaptık ve şeytanlar ahirete inanmayanların kalplerinin o sözlere yönelmesi ondan hoşnut olması ve kendilerinin istedikleri suçları işlemeleri için böyle yaparlar. Rabbin dileseydi bunu yapamazlardı. Sen onların iftiralarıyla baş başa bırak. (ENAM 112 – 113). Yine Enam süresinde (128 – 130) yüce Allah şöyle buyurur: Allah hepsini toplayacağı gün, ey cin topluluğu insanların çoğunu yoldan çıkardınız der. İnsanlardan onlara uymuş olanlar, Rab-bimiz bir kısmımız bir kısmımızdan faydalandık ve bize tayin ettiğin sürenin sonuna ulaştık derler. Cehennem Allah'ın dilemesine bağlı olarak temelli kalacağınız durağınız der. Doğrusu Rabbin Hakim'dir, Bilendir. Zalimlerin bir kısmını kazandıklarından ötürü diğer bir kısmına böylece musallat ederiz. Ey cin topluluğu size ayetlerimi anlatan bu günle karşılaşmamanız için sizi uyaran peygamberler gelmedi mi? Kendi hakkımızda şahidiz derler. Dünya hayatı onları aldattı ve inkarcı olduklarına kendi aleyhlerinde şahitlik ettiler.

Mesela Rahman süresi 15 – 16. ayetlerde cinleri öz ateşten yarattık o halde Rabbinizin nimetlerinden hangisini yalanlayabilirsiniz. Bakara süresi 30. ayette Hatırla ki Rabbin meleklerle; Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım dedi. Onlar, bizler hamdinle seni tesbih ve takdis

edip dururken yeryüzünde fesat çıkaracak, orada kan dökecek insanı mı halkediyorsun dediler. Allah da onlara siz bilmezsiniz ben bilirim dedi.

Evet cinlerin hala var olduğuna inanmayanlar bu ayetleri herhalde gözden geçirmeleri lazımdır. Ve cinler insanlardan çok önce yaratılmıştır. Mesela cinler de doğar büyür ve ecel gelince de ölürler. Onlar da yerler içerler görürler. Ama biz onları göremeyiz yani aslını göremeyiz çünkü onlar saydam olduğu için aslı şekilde değil de bir hayvan bir yaratık halinde, müslümanları ise bir alim veya korkulmayacak halde görünürler.

Bununla ilgili yaşadığımız bir olayı sizlerle paylaşmak isterim. Bir gün Ardahan ili Göle kazası Polat köyü zannedersen eski ismi Geve olabilir. Bu köyde rahmetli Oruç hoca isminde bir hocamızı ziyarete gidiyordum. Artvin ili Safsat kazasından geçerek Ardahan'a doğru yaylalardan tırmanarak yol alırken yolun sağında baktım aksakallı bir adam gördüm ve bana el uzattı ben de amca buyur dedim ve o anda selam verdi ben de aleyküm-selam dedim. Peşinden bana şu sözü söyledi tanrı misafiri yiyecek bir şey var mı? Ben de kartal marka arabanın bagajını açtım ve üzüm, peynir ekmeği aldım. Bir gazete kağıdı serip yemeğe başladık. Yerken bana şunu söyledi, peygamberimiz üzümü üçer tane yedi gibi bana eliyle anlattı. Biraz dertleştikten sonra bana daha önce hiç tanımadığım bir adam şeklinde göründü. Sen Oruç hocaya mı gidiyorsun eğer gidersen ona bir garipten selam getirdim de o anlar dedi. Bir de baktım o adam şeklinde kişi ortadan anında kayboldu. Ben Polat köyünde hocanın evine vardım baktım aynı anda hoca bana o garibin selamını alıyorum aleyküm-selam dedi. Ben şaşırımdım hocam nerden biliyorsun sana selam getirdiğimi ve bana selam hariç üzümün nasıl yendiğini öğretti mi deyince Sübhanallah dedim. Sonra rahmetli hocamdan çok yalvardım ve ne olduğunu sorunca bana şimdi davetiye kuracağım ve o adamı görürsen ona sor dedi ve ben o adamı bir bardak suyun içinde gördüm ve sordum Allah aşkına kimsin? O da bana ben Abdül-kadir Geylani ye hizmet etmiş arap kabilesinden Abdüsselam cinlerinden bir cinim, şimdi ise Oruç hocaya hizmet ediyorum. Siz buraya geleceğinizi Oruç hocaya bildirmişsiniz o da beni size önderlik edeyim diye malum bulduğumuz yaylada seni karşılamamı söyledi. Ben de sizinle bilindiğim üzere görüştük ve ben bunun üzerine başka şeyler sordum ve bana sen onları Oruç hocaya sor dedi bana selam vererek ortamı terk etti. Tabii bunları görmek bunlarla konuşmak bir uğraştan sonra olur ve çakraları açık olmayan kişiler görüşemez. İnsan oğlu bu

kişilerle veya bu varlıklarla zaman zaman görüşür. Dünya da bazı bilinmeyen ve neyin ne olduğunu anlayamadığımız anlarda muhakkak Sübhanallah, Elhamdülillah demekten kaçınmayalım.

Bu konularda daha açık bir şey söylemek isterim bazen evde dururken sanki arkanızdan bir karartı geçti gibi olur veya bir şey duymuş gibi olursunuz o anda Selamun kavlen min rabbın rahim demek lazımdır.

Bu konuda denenmiş birkaç açıklamadan bahsedeyim. Bir varlık ama görünür ama sesi duyulur ama korkarsınız veya tedirgin olursunuz veya uykuya geçeceğinizi zaman bir sesle veya bir karabasanla kalkarsınız ya da evde çat pat bir ses veya ayak sesi duyarsınız çocuğunuz karınızı kocanız veya annenizin yüzü size değişik bir şekilde görünür veya aynaya bakarsınız yüzünüzü değişik bir şekilde görürsünüz veya karanlık odada bazı şeyler görür ya da hissedersiniz. Bazen kocanız veya karınız evden sabah işe kalkıp gittikten sonra yanınıza kocanız veya karınız şeklinde birinin yattığını hissedersiniz. Bununla ilgili ve bu belirtilerden sonra bir halüsinasyon veya rahatsız ediliyorsanız o zaman önce psikiyatrye gitmeniz gerekir. Bunun yanında yazacağımız ayetleri okuyup her gün bir sefer içmek ve yedi gün devam etmek çok önemlidir. İla-veten bir de defne yaprağı demlenip içilirse çok iyi olur.

1. Rahman süresi . 15 – 33 – 39 – 56 – 74. Ayetler
2. Maide süresi . 90 – 91 – 92 . ayetler
3. Zariyat süresi . 56 .ayet
4. Araf süresi . 38 – 39 – 179 .ayetler
5. Ayetel kürsi . 11 sefer
6. İhlas süresi . 3 sefer
7. Fatih süresi
8. Hud süresi . 1 – 5 arası ayetler
9. Mearic süresi . 1 – 7 arası ayetler
10. Taha süresi . 38 ayet (3 sefer tekrarla)
11. Felak süresi
12. Nas süresi

Bunları bir bardak suya zembem olursa daha iyi olur okunup günde bir bardak içilir yedi gün devam edilirse biiznillah çok iyi şifa olur. Bu arada psikiyatrinin verdiği uyarıları da dikkate almalıyız.

Evet maalesef dünyada yalnız yaşamıyoruz. İnsanoğ-lu bu tür şeylerle karşılaşır ve Rabbimiz her şeyin şifasını verir şunu sorabilirsiniz hocam bunlar zarar verebiliyor mu? Evet her şeyin bir imtihanı vardır. Maalesef bazen bu imtihana biz de dahil olabiliriz sabretmek lazım. Şunu

unutmayın ki her hal geçicidir. Onlar bizlerden daha çok-tur elbette onların da içinden azılsı günah işleyen ve musallat olanı da vardır. Ama bunların bir kısmı büyüyle yani sihir büyü yapılmak suretiyle bir kısmı da namaz ve abdestsiz dolaşmak ve banyoda bevl etmek bir kısmı Besmelesiz dışarıya bevletmek ikindiden sonra dışarı-ya kaynar su dökmek veya çeşitli birkaç tane içinde ne yazıldığını bilmeden muska taşımak veya yıldızname ta-şımak veya çok sinirli mizacı zayıf ve çok korkak olmak vb durumlarda insanlara zarar verenler olabilir ya da insanlar bunlardan zarar görebilir. Onun için bu tür şey-lerden uzak kalmak gerekir. Allah Teala bizleri korusun.

Bu yazımızı cinler alemiyle tamamlamak isterim. Bir gün yine bizzat başımdan geçen ve şahit olduğum bir olayı size anlatmak isterim. İsviçre Basel'de bir eve mi-safir oldum. Ev sahibi bana burada bir çocuk bayılıyor acaba nedir diye bizi evine davet etti. Ben de arkadaş-larımla o şahsa gittik. Sekiz yaşında ve masmavi göz-leri olan bir kız çocuğu gördüm. Bana şunu söylediler bu çocuk her ezan okunduğunda yani ezan sesi duydu-ğunda bayılır veya yanında bir kişi kuran okuduğunda bayılır. Ben de onlara bu çocuğu hiç nörolojiye götür-dünüz mü diye sordum. Bana evet yazın oldu ve Türkiye de dört tane ayrı nöroloğa gösterdik. Bize Konvileks ve Depakin adında ilaçlar verdiler ama hala kesilmedi ve burada ezan sesi olmayınca bayılmıyor ama bu sefer kuran okunurken bayılıyor. Ben de bakalım bayılacak mı diye davetiyeye kurarak bir işlem yaptım ve bayıldı. Bana kalın bir erkek sesiyle ben seni tanıyorum sen babası Mehmet annesi Mevlüde'den doğan şu şu doğumlu evli şu kadar çocuk babası olan kişisin dedi. Ben ona sen kimsin deyince ben yuhannaya inanan arap kavminden bir cinim adım Aphal Süleyonna, geceleri ve gündüzleri gök semanın altında yaşar bazen de yere inerim dedi. Sordum neden musallat oldun bana şunu söyledi; ben aslında cinler tayfasına ait bir sübyanım. Bu içinde bu-lunduğum çocuğun annesi bir hocaya gitmiş benim ço-cuğum olmuyor demiş. Hoca da ona ipleri düğümlemiş ve onu annesi beline sarmış ve ben o düğümlerin içinde dokuz ay o çocuğun doğumunu bekledim bana zulmetti-ler oysa zaten bunda hocalık hiçbir şey yoktu ama bana eziyet etti. Ben de ona seni bu düğümlerden arındırır-sam çocuğu bırakır mısın dedim bana evet dedi. Hemen bir beyaz ip alacağımı söyledi ve o ipe Meryem suresini okuyup yakacağını söyledi. Okuyup yaktığım an çocuğun şekli değiştiğini gördüm ve çıkarken içinden bir bağıрма ve nara atışı vardı bizzat duydum.

İnsanlarımızın bu tür şeylere eğilimli olmaması lazım diyerek yazımıza burada son veriyorum . Allah'ın selamı rahmeti ve bereketi üzerimize olsun..

DUALAR VE ZİKİRLER

NÂFİLE NAMAZLAR

REBÎULEVVEL AYININ (Şubat Ayına Denk Gelen) NAMAZLARI

İlk Gece (3 şubat perşembeyi 4 şubat cumaya bağlayan gece) **Namazı:**

Akşam namazından sonra iki rekat kılınır, her rekatta Fâtiha'dan sonra üç kere İhlas Sûresi okunur. Selam verdikten sonra **Efendimiz** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e yüz kere:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ
وَبَارِكْ وَسَلِّمْ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.»

diye salevât-ı şerîfe okunur.

Üçüncü Gün (6 şubat pazar günü) **Namazı:**

Bu günde dört rekat namaz kılınır. Her rekatta Fâtiha'dan sonra bir kere Âyete'l-Kürsî okunur. Namazın ardından ise üçer kere Tâhâ ve Yâsîn sûreleri okunur.

Sonra kişi bu namazından hâsıl olan sevâbı **Efendimiz Hazreti Muhammed Mustafa** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in mutahhar ve mukaddes rûh-u şerîfine bağışlar.

Onuncu (13 şubat pazar) **ve On İkinci** (15 şubat salı) **Günü:**

Üç yüz altmış kere İhlas Sûresi okunur.

Yirmi Birinci Gün (24 şubat perşembe günü) **Namazı:**

İki rekat kılınır. Her bir rekatta Fâtiha'dan sonra bir kere Müzzemmil Sûresi okunur.

Kişi namazdan sonra secdeye kapanıp kalp huzuruyla:

«يَا غَفُورُ تَغْفِرْتِ بِالْغُفْرَانِ وَالْغُفْرَانُ فِي غُفْرِ غُفْرِكَ يَا غَفُورُ.»

“Ey çok bağışlayan! Sen Ğufran sıfatıyla Ğaffâr oldun. Mağfîret Senin örtüp bağışlamanda gizlenmiştir. Ey Ğafûr!” diye zikreder.

Ardından ne isteği varsa **Allâh-u Te'âlâ**'ya arzeder(se biiznillâhi Te'âlâ isteği kabul olur.) (*Muhammed ibni Hatîrüdîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:52-53*)

YAZILMASI TALEB EDİLEN DUALAR

BELÂ, SIKINTI VE MUSİBET ZAMANLARINDA OKUNACAK DUALAR

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle anlatmıştır: “**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) sıkıntı ânında:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ،
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَرَبُّ الْأَرْضِ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ.»

‘O en yüce ve çok sabırlı olan Allâh(-u Te‘âlâ)dan başka hiçbir ilah yoktur. O büyük Arş’ın Rabbi olan Allâh(-u Te‘âlâ)dan başka hiçbir ilah yoktur.

Göklerin Rabbi, yerlerin Rabbi ve kıymetli Arş’ın Rabbi olan Allâh(-u Te‘âlâ)dan başka hiçbir ilah yoktur’ derdi.” (Buhârî, Tevhîd:22, no:6990, 6/2701; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-
ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:2, sh:108)

Müslim’in rivâyetine göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **Efendimiz** kendisine şiddetli bir sıkıntı isabet edince bu duayı okurdu. (Müslim, no:7100, ez-Zikir ve'd-Du‘â ve't-Tevbe:21, no:7100, 8/85; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-
ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:2, sh:108)

Enes (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edildiğine göre; **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) e bir şey sıkıntı verdiği:

«يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ بِرَحْمَتِكَ أَسْتَغِيْثُ.»

‘Ey Hayy (kendisi hakîki hayat sahibi olan) **ve Kayyûm** (mahlukâta hayat verip onları ayakta tutan)! **Sadece Senin rahmetinden yardım talep ediyorum”** derdi. (Tirmizî, Kitâbu'd-de'avât:92, no:3524, 5/539; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-
ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:2, sh:108)

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

‘Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir iş kendisini kederlendirdiği zaman (mübârek) başını semâya doğru kaldırır ve:

«سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ.»

‘Yüce olan Allâh’ı tesbih ederim’ buyururdu.

Duada son gayreti gösterdiği zaman ise:

«يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ.»

‘Ey Hayy (kendisi hakîki hayat sahibi olan) **ve Kayyûm** (mahlukâta hayat verip onları ayakta tutan)!’ buyururdu.” (Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-
ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:2, sh:108)

YAZILMASI TALEB EDİLEN NAMAZLAR

BİR İSTEĞİN MEYDANA GELMESİ İÇİN KILINACAK HÂCET NAMAZLARI

1) İbni Mes'ûd (*Radiyallâhu Anh*)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Gece veya gündüz (kerâhat vakti olmayan herhangi bir vakitte) on iki rekat namaz kıl, her iki rekat arasında teşehhüd oku ardından selam ver.

Namazının sonunda teşehhüde oturduğun zaman Allâh-u Azze ve Celle'ye senâda bulun, sonra Nebî (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)**e salât et** (Tahiyyât ve Salli-Bârik oku).

Sonra (selam vermeden önce) **secdeye var ve secdedeyken** (başlarında besmele çekerek) **yedi kere Fâtiha, yedi kere de Âyete'l-Kürsî oku.**

Sonra on defa:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ،
لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

'Allâh'dan başka hiçbir ilah yoktur.

O tektir, hiçbir ortağı yoktur, mülk O'na âittir, hamd O'na mahsustur.

O her şeye hakkıyla gücü yetendir' de, daha sonra (kalbindeki muradını niyet ederek):

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِمَعَاقِدِ الْعِزِّ مِنْ عَرْشِكَ وَمُنْتَهَى الرَّحْمَةِ
مِنْ كِتَابِكَ وَاسْمِكَ الْأَعْظَمِ وَجَدِّكَ الْأَعْلَى وَكَلِمَاتِكَ التَّامَّةِ
أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ عَلَى سَيِّدِي مُحَمَّدٍ وَأَنْ تَقْضِيَ حَاجَتِي هَذِهِ.»

'Ey Allâh! Arş'ındaki izzet kulpları, Kitab'ındaki rahmetin son noktası, en yüce olan şânın ve tastamam olan kelimelerin hürmetine Senden Efendimiz Muhammed'e salât etmeni ve bu hâcetimi yerine getirmeni dilerim' diyerek hâcetini iste.

Sonra başını kaldır, sağa ve sola selam ver.

Sakın bu namazı beyinsizlere öğretmeyin.

Zira bununla (uygunsuz şeyler) isteyebilirler de hemen kabul görürler.” (*Münzirî, et-Terğîb ve't-Terhîb, no:1074, 1/274*)

2) Abdullâh ibni Ebî Evfâ (*Radiyallâhu Anh*)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Her kimin Allâh-u Te‘âlâ’dan yâhut Âdemoğullarının herhangi birinden bir hâceti olursa, güzelce abdest alsın, sonra iki rekat namaz kılsın, sonra:

«الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.»

‘Bütün hamdler âlemlerin Rabbi olan Allâh-u Te‘âlâ’ya mahsustur.

Salât-ü selâm Efendimiz Muhammed (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)**in ve âl-i eshâbının hepsinin üzerine olsun’ diyerek Allâh-u Te‘âlâ’ya hamd-ü senâda ve Nebî** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)**e salevatta bulunsun, daha sonra:**

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ
رَبِّ الْعَالَمِينَ، أَسْأَلُكَ مُوجِبَاتِ رَحْمَتِكَ وَعَزَائِمَ مَغْفِرَتِكَ وَالْغَنِيمَةَ
مِنْ كُلِّ بَرٍّ وَالسَّلَامَةَ مِنْ كُلِّ إِثْمٍ، لَا تَدْعُ لِي ذَنْبًا إِلَّا غَفَرْتَهُ وَلَا هَمًّا
إِلَّا فَرَجْتَهُ وَلَا حَاجَةً هِيَ لَكَ رِضًا إِلَّا قَضَيْتَهَا يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.»

‘O çok sabırlı ve lütufkâr olan Allâh’dan başka hiçbir ilah yoktur.

O büyük Arş’ın Rabbi olan Allâh’ı noksan sıfatlardan tenzih ederim.

Bütün hamdler âlemlerin Rabbi olan Allâh’a mahsustur.

**Ben Senden; rahmetini kazandıran ve mağfiretini ciddi mânâda hak etti-
ren şeyler isterim.**

Her iyiliğe (nefisle cihad sonunda kazanılan) **ğanîmet gibi ulaşmayı, her gü-
nahtan da kurtulmayı dilerim.**

Ey acıyanların en merhametlisi!

**Benim için bağışlamadığın bir günah, feraha çıkartmadığın bir dert ve razı
olup da halletmediğin bir hâcet bırakma’ desin.**

**Daha sonra dünya ve âhîret işlerinden ne murad ediyorsa onu Allâh’dan
ister, böyle yaptığı zaman hiç şüphesiz o iş takdir edilir.”** (*Tirmizî, Salâtu’l-hâce, no:479,
2/344; İbni Mâce, Salâtu’l-hâce, no:1384, 1/441*)

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

ON DÖRDÜNCÜ İSM-İ ŞERÎF «الْمُصَوِّرُ» İSM-İ CELÎLİ

Mâu'l-Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)ın beyanları vechile; «الْمُصَوِّرُ» ism-i şerîfi “Hiçbir örneğe bakmadan bütün mevcûdâta özel bir şekil veren Zat” demektir ki, bunca farklı türlere sahip olan birçok varlık bu sâyede diğerlerinden seçilebilmektedir.

Bu ism-i şerîfin “Hâlık ve Bârî” isimlerinden farkı bazı âlimler tarafından şöyle açıklanmıştır:

“Bazıları bu ism-i şerîfin Hâlık ve Bârî isimleriyle müterâdif (eş anlamlı) olduğunu ve her ikisinin yaratma manasına râcî olduğunu düşünürler, halbuki böyle değildir.

Zira yokluktan varlık âlemine çıkan her şey, evvela takdîre (varlık âlemine çıkarılmadan önce, yaratıldığı zaman ne şekilde olacağını tasarlanmasına), sonra ikinci olarak o ayarlamaya göre îcâda (var edilmeye), üçüncü olarak da tasvîre (özel bir şekle sokulmaya) muhtaçtır.

Demek ki **Allâh-u Te'âlâ** yaratmadan önce her şeyi ayarlamış olması cihetiyle Hâlık, daha sonra o takdîre göre yaratması hasebiyle Bârî, her yarattığı şeye özel bir sûret vermesi îtibarıyla da Musavvir'dir.

Nitekim yapacağı bir kürsinin tahtalarını ayarlayan kişi onları takdir etmiş olur, o tahtaları kullanılacak hale getirdiğinde ise onları tesviye etmiş sayılır ki, “Bârî” bundan ibârettir.

Daha sonra o tahtaları birbirine sokup, üzerine oturulacak hale getirdiği zaman onları tasvir etmiş olur.

Bu tasvir sıfatı **Allâh-u Te'âlâ**'nın ef'âl sıfatlarından olduğu için, bunun hakîkatini ancak âlemin sûretini tafsîlatlı bir şekilde bilenler anlayabilir.

Zira âlemin tamamı istenen bir gayeye ulaşmak için farklı uzuvlardan derlenmiş tek bir şahıs hükmündedir.

Gökler, gezegenler, yıldızlar, yerler ve bu arada bulunan su, hava gibi unsurlar âlemin uzuvları ve cüzleri mesâbesindedir.

Bu cüzler öyle bir muhkem tertip üzere işlenmiştir ki, o tertip bozulacak olsa bütün âlemin nizâmı bozulur.

Tasvir âlemin her bir cüzünde, hatta karıncadan da ufak olan zerrelerde, dahası her türlü canlı-cansız mahlûkun her bir cüzünde hiçbir kitaba sığmayacak kadar tafsilatlı bir şekilde mevcuttur.

Kulun bu üç isimden nasîbi, yaratıkların gariplikleri hakkında ince düşünmek, renklerinin ve şekillerinin farklılığına dâir tefekkürde bulunmaktır.

Nitekim **Allâh-u Te'âlâ**:

“Ancak O'dur O Zât ki; gökten suyu indirmiştir. Sonra Biz onun vasıtasıyla her şeyin (türlü türlü) bitkisini çıkardık, on(un tohumun)dan da taze bir yeşillik çıkardık” (En'am Sûresi:99) buyurmaktadır.

Diğer bir âyet-i kerîmede de: **“O (dirilmeyi yok saya)nlar (kör kalmışlar da,) üzerlerindeki göğe hiç bakmamışlar mıdır ki; Biz onu nasıl (sağlam bir şekilde) bina etmişiz (direksiz yükseltmişiz) ve onu (yıldızlarla) iyice süslemişiz? Üstelik onun çatlakları da yoktur!** (Bilakis her türlü noksanlıktan ve bozukluktan tamamen uzaktır.)

Yer (yüzün)e gelince; onu da (göz görebildiğince uzun olarak) Biz döşedik, ona sabit dağlar koyduk ve (kendisine bakana) ferahlık verici güzelliğe sahip her çift (bitkiyi) onda Biz bitirdik.

(Biz bunları, Rabbine) **yönelici her bir kul için bir basîret (bir kalp görüşü) ve bir öğüt olsun diye (yaptık)! Biz gökten çok bereketli (ve faydalı) bir su indirdik de, böylece onun sebebiyle birçok bostanlar ve (buğday, arpa gibi) biçilecek dâneler bitirdik.**

Uzun uzun ((meyve)yüklü/ hurma ağaçlarını da (Biz yetiştirdik) ki, onun üst üste dizilmiş tomurcukları vardır!

Kullara bol bir rızık olsun diye! Ayrıca Biz (hiçbir şey yetiştiremeyecek şekilde kurumuş) ölü bir beldeye onunla hayat verdik.

İşte sana! (Kabirlerden) çıkış da böylece (meydana gelecek)dir!” (Kâf Sûresi:6-11) buyurmaktadır.

Bu üç ism-i şerîf kendisinden evvel geçen on bir esmâ ile birlikte topluca Haşr Sûresi'nin sonunda zikredilmiştir.

(Muhammed Şebrâvî, *Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ*, sh:20-22; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, *Fâtiku'r-ratâk alâ Râtiki'l-fetk*, sh:322; Yûsuf en-Nebhânî, *Sa'âdetü'd-dâreyn*, sh:502-503)

«الْمُصَوِّرُ» İSM-İ CELİLİNİN HAVÂSSİ

1) Her kim bu ism-i şerîfi güneş battıktan sonra iftar yapmadan önce bir miktar suyun üzerine yirmi bir kere okur ve o suya üfleyip hamile kalamayan kısır bir kadına içirirse biiznillâhi Te'âlâ hamile kalır.

Buna yedi gün devam edilmelidir.

2) Her kim (cimâ için) yatağına gittiğinde avretini açmadan ve ilişkiye girmeden önce bu ism-i şerîfi on kere okursa **Allâh-u Te'âlâ** o kişiye sâlih bir veled ihsân eder.

3) Her kim bu ism-i şerîfi çokça zikrederse yani sadâkat ve itikad üzere bu ism-i şerîfi her gün üç yüz elli altı defa okumaya devam ederse mâkul mânâlar kendisine gözle görülen sûretler halinde zuhur eder.

Yani ilim sıfatının sütle temsli gibi varlıkların mânevî tarafları o kişiye maddî boyutta gözükür ve ulvî ruhlarla münâsebet peydâ eder (alâka kurar).

4) Her kim bu ism-i şerîfi yirmi bir kere okursa ilimlere nâil olur.

5) Zanaat ve meslek erbâbı kişiler bu ism-i şerîfi çokça zikrederlerse yaptıkları işlerde muvaffak olurlar ve başladıkları iř bozulmaz.

6) Bu ism-i şerîfin aşağıda yazılı olan duasını vird edininp okumaya devam eden kimse mahlukat arasında muteber ve sevilen birisi olur.

Bu duanın ilim tahsili ve ezberi kolaylaştırma hususunda büyük tesiri vardır.

Nutuk ve kelam erbâbı yani konuşmacı kimseler bu duayı okumaya devam ederlerse **Allâh-u Te'âlâ** konuşmalarında kendilerine serbestlik, meseleyi güzelce beyan etmek, çabukça cevap vermek gibi hasletler ihsan buyurur.

Bu dua da şudur:

«بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ اَنْتَ الْمُصَوِّرُ الَّذِیْ تَجْمَعُ الشَّتَاتَ وَتَضُمُّ الْمُتَفَرِّقَاتِ
وَ تُوْظِرُ مِنْهَا صُوْرًا بِدِیْعَةِ التَّرْكِیْبِ مُتَصَرِّفَةً فِیْ اَنْوَاعِ اَسْرَارِ الْاَرْضِ وَالسَّمَاوَاتِ
قَدَّرْتَ الْاَقْوَاتِ وَ اَبْدَعْتَ الذَّوَاتِ وَ ثَبَّتَ الصِّفَاتِ، اَسْئَلُكَ بِخَفِیِّ سِرِّكَ الْمَوْدُوْعِ فِی
قَلْبِ نَبِیِّكَ وَ بِرُوْحِ سِرِّكَ الْمَوْجُوْدِ فِیْ رُوْحِ اَوْلِیَائِكَ وَ بِبَدَائِعِ لُطْفِكَ فِیْ مُقَدَّرَاتِكَ
وَ دَقَائِقِ اِتْقَانِكَ فِیْ مُخْتَرَعَاتِكَ وَ بِعَجَائِبِ غَرَائِبِ حِكْمِكَ فِیْ مَصْنُوْعَاتِكَ اَنْ تَجْعَلَ
صُوْرَتِیْ مَنْسُوْبَةً مُتَحَلِّیَّةً مُسْتَعِدَّةً لِاِكْتِسَابِ الصُّوْرِ الْعِلْمِیَّةِ الْمُطَابِقَةِ لِلصُّوْرِ
الْوَحْدَةِ وَ اَجْعَلْنِیْ حَامِلًا سِرِّ الْقُرْاٰنِ مَوْصُوْفًا بِاَنْوَارِ سِرِّ الْفُرْقَانِ وَ اسْتَرْعِنِیْ
بِاَنْطِلَاقِ اللِّسَانِ وَ زَیْنِ بَاطِنِیْ بِنُوْرِ الْوَحْدَةِ وَ التَّوْحِیْدِ وَ اِخْلَعْ عَلَیَّ مَلَاسِ التَّجْرِیْدِ
وَ التَّفْرِیْدِ حَتّٰی اَنْفَرِدَ بِكَ مَقَامَ التَّعْدِیْلِ یَا مَنْ بَیْدِهِ الْمِیْزَانُ لِاِظْهَارِ الْقِسْطِ وَ التَّكْمِیْلِ
وَ الْحُجَّةِ وَ الْبُرْهَانِ وَ السُّلْطَانِ لِاَنْتِسَابِ سِرِّ الْمَوْصُوْلِ وَ التَّوْصِیْلِ یَا مُصَوِّرُ.»

(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:24-25; eř-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:322; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:20-22; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:502-503; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, sh:1/67-68, 3/182-183)

ERBA'ÎN-İ İDRÎSİYYE ON BİRİNCİ İSM-İ ŞERÎF

«يَا كَبِيرُ أَنْتَ الَّذِي لَا تَهْتَدِي الْعُقُولُ لِوَصْفِ عَظَمَتِهِ، يَا كَبِيرُ.»

“Ey büyük Allâh! Sen öyle bir Zatsın ki, akıllar Senin büyüklüğünü vasfetmeye yol bulamaz. Yâ Kebîr!”

BU İSM-İ ŞERÎFİN BÂZİ HAVÂSSİ

1) Bu ism-i şerîf cemâlî olup, dînî ve dünyevî hâcetlerin görülmesi için, yedi gün boyunca her gün yedi bin kere okunur.

2) Bir yöneticinin mülkünde veya bir vezirin vezâret görevinde (her hangi bir makam sahibinin vazifesinde) bir hâlel vukû bulur da gücü azalırsa yedi gün oruç tutup, bu ism-i şerîfi her gün bin kere okuyarak sâdık bir kalp ile Mâlikü'l-mülk olan **Allâh-u Te'âlâ** Hazretleri'ne yönelmeli, sonra da okuduğu ism-i şerîfi kendisine zulmedenlerin üzerine göndermelidir.

İşte böyle yapınca yedi gün bitiminde düşmanları kaçar, darmadağın olur, ona güç yetiremeyerek geri dönerler. Başına gelen hezîmetten sonra **Allâh-u Te'âlâ** ona büyük bir devlet verir.

Ama bu kişi **Allâh** ve **Rasûlü'nün** farzlarına riâyet eder, her hak sahibine hakkını teslim edip **“İnsanlar arasında adâletle hükmet, nefsinin hevâsına uyma”** (Sad Sûresi:26) âyet-i kerîmesinde emrolunan adalet vasfını kuşanır ise **Allâh-u Te'âlâ** o kişinin yönetiminde olanlara itaat ve inkiyad lutfederek mu'ânidlerini kahreder ve ona menn-i keremiyle hiçbir vasıta olmaksızın eski gücünü iade eder.

3) Bir insanın hiçbir şekilde ödeme imkânı bulamayacağı şekilde borcu olsa bu ism-i şerîfi en az üç yüz altmış kere, en fazla on bin kere okumalıdır.

Bunu okumaya devam eden medyûn (borçlu) kişinin **Allâh-u Te'âlâ** borçlarını öder, rızıkını kolaylaştırır, o kişiyi korku ve üzüntüden kurtulan emin kimselerden kılar ve onu şükreden zenginlerden yapar. Lâkin sırlarını yabancılardan koruması ve vitirden önce iki rekat kılmaya devam etmesi lâzımdır ki, bu iki rekatta:

﴿قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعْزِزُ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢﴾﴾

“(Habîbim! Mâdem ki ümmetinin Allâh yolunda cihâdı ilerletip İslâm’ı dünyâya hâkim kılarak Acem ve Rum hükümdârlıklarının saltanatlarına sahip olmasını istiyorsun, öyleyse bana dua ederken) **de ki:**

‘Ey mülkün Mâliki olan Allâh! (Saltanat ve) mülkü dilediğine verirsin, dilediğinden de mülkü çekip alırsın!

Dilediğini (dünyâda yahut âhirette veya her ikisinde de yardım ve tevfiğine mazhar kılarak) **aziz** (ve değerli) **edersin, dilediğini de** (iki cihanda rezîl-ü rüsvay ederek) **zelil** (ve alçak) **edersin!**

Bütün hayırlar (ve şerler) **ancak Senin** (kudret) **elindedir** (ki, onun mâhiyeti kul-larca malum değildir).

Şüphesiz ki Sen (güçlü veya âciz kılma, yüceltme ya da alçaltma dâhil) **her şeye** (hakkiyla gücü yeten bir) **Kādîr’sin!**

(Gecenin saatlerinden bir kısmını eksiltip gündüze katarak) **geceyi gündüze girdirirsin,** (gündüzün saatlerini noksanlaştırıp geceye ilâve ederek) **gündüzü de geceye girdirirsin.**

Ölüden diriye çıkarırsın; diriden de ölüyü çıkarırsın! Dilediğini de (darlık ve fakirliğe uğratmadan) **hesapsız olarak rızıklandırırırsın!”** (Âli ‘Imrân Sûresi:26-27) âyet-i kerîmelerini beş defa okur. İşte bu duaya devam eden kişi saltanat makâmına kadar ulaşır.

Allâh-u Te’âlâ onu cinlerin ve insanların kem gözlerinden korur, bütün âfetlerden ve belâlardan muhafaza eder, şevketi ve devleti kimsenin ölçemeyeceği nisbette gün be gün ziyadeleşir.

4) Her kim bu ism-i şerîfi bin kere okuyup,

﴿وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا ۖ وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ ۗ إِنَّ اللَّهَ بَالِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا﴾

“Her kim Allâh’tan hakkiyla sakınır (da, boşamayı sünnet vechi üzere yapar, iddet bekleyen kadına zarar vermez, onu evinden çıkarmaz ve şâhit tutma hususunda ihtiyatlı davranır)**sa,** (ayrıca bütün haramlar hususunda da takvâyı gözetirse,) **O ona** (dünyânın şüphelerinden, ölümün şiddetlerinden ve kıyâmet gününün zorluklarından) **bir çıkış nasip eder ve beklememekte olduğu bir taraftan da onu rızıklandırır!**

Her kim Allâh’a tevekkül ederse, ona yeterli olacak olan ancak O’dur!

Şüphesiz ki Allâh (yapmak istediği) **işine ulaşıcıdır** (ki, hiçbir muradı asla geri kalmaz)!

Gerçekten Allâh her bir şey(in yaşam süresi, geçimi ve son bulması) **için** (daha var olmadan evvel) **bir ayarlama yapmıştır”** (Talâk Sûresi:2'den ve 3) âyet-i kerîmelerini de yetmiş beş kere okursa vazîfesinden azledilmiş olsa bile aynı mertebesine döner.

5) Bu ism-i şerîfi her gece kırk bir defa okuyan **Hızır** (Aleyhisselâm) ile görüşür ama bunu Vettîni Sûresi'nin peşine okursa **Nebî** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i rüyâsında görür.

6) Bu ism-i şerîf sahibini yücelik makâmına çabucak ulaştırdığı için ed-Da'vetü'l-kibriyye diye isimlendirilir.

Bu ism-i şerîfe devam eden kişiye ruhlar zuhur eder. Ekserî vakitlerde, gece-gündüz onunla arkadaş olurlar, emri altına girerler.

Onunla karışıp-görüşürler, kendisini de, hallerini de korurlar. Artık kendisine kötülük yapmak isteyenler o kişinin yönetimi altında olurlar.

7) Bu ism-i şerîfi bindiği geminin ön tarafına yazan kişi boğulmaktan kurtulur.

8) Öldürülmekten veya zulme uğramaktan korkan kişi bu ism-i şerîfi çokça zikrederek hasmına yönelirse, o kişi hasmının yanında büyük bir dağ gibi yâhut onu yiyecek bir aslan gibi heybetli olur.

9) Bu ism-i şerîfi çok zikreden kişi bedeninde, ruhunda ve cisminde âfiyete nâil olur.

Himmeti zayıflamış her hangi bir kişi bunu zikrederse mutlaka himmeti yücelir, zayıf düşmüş her hangi bir kimse bunu zikrederse şifa ve âfiyet bulur.

10) Makâmından azledilmiş olup, tekrar aynı vazifeye dönmek isteyen kişi ilk günü pazar olmak üzere yedi gün oruç tutup, bu sırada hayvânî gıda ve haram yemezse ve bu yedi günün her birinde bu ism-i şerîfi bir oturuşta üç bin kere okursa **Allâh-u Te'âlâ** o kişiyi âcilen makâmına iâde eder. Bu böylece denenmiş ve sıhhat kazanmıştır.

Bu hususta şüphesi olanın helak olmasından korkulur. Zira **Allâh-u Te'âlâ**'nın isimlerinin her birinin tesiri sahihtir. Bazı zamanlarda bir icâbetsizlik görünürse bu bizim bozuk niyetlerimizdendir.

11) Bu ism-i şerîfi çok zikreden kişi insanlar nezdinde, özellikle de yöneticiler ve hâkimler katında pek yüce bir reis olur.

Allâh-u Te'âlâ bu ism-i şerîfi **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **Efendimiz**'e indirmiştir.

Bundan dolayı **Nebî** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) insanların en büyüğü ve enbiyânın en yücesi olmuştur. Bu vird-i şerîf üçler, yediler, kırklar gibi encâb ve nukabânın virdidir.

12) Bu ism-i şerîf ismi Abdulkebir olanlara zikir bakımından çok elverişlidir. Bu ism-i şerîfin husûsiyetleri sayılamayacak derecede fazladır.

Özellikle rızık celbinde, borçların ödenmesinde, vakar ve heybet kesbinde, gece-gündüz, evde-yolda korunma husûsunda, alışverişte kâr elde etme cihetinde, herkes nezdinde mekbûliyet ve mahbûbiyet kazanımında çok tesirlidir.

13) Her kim önce kendi ismini okuduktan sonra bu ism-i şerîfi zikrederse her korktuğu şeyden **Allâh-u Te'âlâ**'nın emânında olur.

Bu ism-i şerîfi okuduktan sonra kendi ismini okuyup, sonra yine bu ism-i şerîfi okursa sayılamayacak kadar menâkıb ve fazilet elde eder. **Allâh-u Te'âlâ** dilediğini doğru yola hidayet eder.

14) Bu duanın çok büyük bir sırrı vardır ki, bütün mahlukattan gizlenmiştir.

Bundan bir nebze açacak olursak; bir kere dâvet yoluyla (yani bu vazîfeyle meşgul olurken hayvânî gıda yememek ve günahlardan, özellikle riyâ ve dünyevî maksatlardan sakınmak gibi şartlara riâyet ederek) her gün yirmi bir bin kere bu ism-i şerîfi okursa, bu okumanın yarısı imsaktan gündüzün yarısına kadar, diğer yarısı da akşamdan sonra gecenin yarısına kadar olursa fakat çabuk davranıp ilk yarıyı zeval vakti girmeden, ikinci kısmı da gece yarısı olmadan bitirir ve bu virde ayın yükselme döneminde (13. ve 14. günlerinde) başlayıp, bu tarîkatı muhafaza ederse süratle icâbet görür.

Ve **Allâh-u Te'âlâ** onu kibriya mertebelerine ulaştırır.

Eğer bu amelin sahibi kalbi sâfî, itikadı kâmil, yakînî inançta sâdik biri olup, halvete ve uzlete devam ederse biiznillâhi Te'âlâ muradına vâsil olur.

Sultanlar, vezirler, ileri gelenler ve menâsıb erbâbı, devlet erkânı, âlimler, sâlihler, seyyidler ve kadılardan oluşan meşhur kimseler ve sâir insanlar halvetinin kapısına yönelir.

Allâh-u Te'âlâ onların kalplerine bu kişiye karşı hürmet ve i'zâz yerleştirir. Bu virde yapan kişiye mânâ âlemi keşfettirilir. Artık nefsi, mutmeinne hâline dönüşür. Lâkin bu ilmiyle faydalanabilmesi için, insanların kendisinin yanında toplanması onu aldatmamalıdır.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâi'l-erba'în, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:112-113; Ayasofya, no:3358, verak:144; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:4; Beyazid Devlet, no:1256, verak:23-24; Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:220-223; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdîyye, sh:18-19)

MÜCERREBAT'TAN

MEŞÂYİH-I KİRÂM TARAFINDAN TECRÜBE EDİLMİŞ BAZI HAVÂSS-I 'İZÂM

FÂTIHA-İ ŞERÎFE HAKKINDA BİRKAÇ HAVAS

1) Şu bilinmelidir ki; Fâtiha-i Şerîfe'nin çok acayip havassı vardır. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): **"Kim uyumadan önce Fâtiha Sûresi'ni, İhlas ve Felak-Nas sûreleriyle beraber okursa ölüm hâriç her şeyden korunmuş olur"** buyurmuş ve yine **"Fâtiha Sûresi okunduğu şey içindir** (ne için okunursa ona iyi gelir)" buyurmuştur.

Başka bir hadîs-i şerîfinde de “**Kur’ân’ın aslı** (Fâtiha Sûresi) **her dert için şifadır**” buyurmuştur.

2) İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle anlatmıştır: “**Hasen ibni Ali** (Radiyallâhu Anhümâ) hastalanmış ve **Efendimiz** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buna çok üzölmüştü.

Allâh-u Te’âlâ, Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **Efendimiz’e**: “Kendisinde ‘Fâ’ (harfi) olmayan sûreyi (Fâtiha Sûresi’ni) oku -çünkü ‘Fâ’ harfi âfettendir (ona işaret eder)-” buyurdu.

Böylece **Allâh-u Te’âlâ** Fâtiha’yı bir kap içerisindeki suya kırk kere okumasını ve bu suyla onun ellerini, ayaklarını, yüzünü, başını ve bütün bedenini yıkamasını vahyetti.

Çünkü **Allâh-u Te’âlâ** her derde şifa verir.

3) Bu Sûre-i Şerîf (safran ve gül suyu karışımıyla) harfleri ayrı ayrı olarak bir tabağa yazılıp, o yazı suyla bozulur ve bu suyu bir hasta içerse **Allâh-u Te’âlâ’nın** izniyle iyi olur.

4) Bazı âlimler şöyle demişlerdir: “Her kim Fâtiha Sûresi’ni temiz bir kaba yazıp, bunu suyla bozup içerse unutkanlığı gider.”

5) Fâtiha Sûresi sabah namazının sünnetiyle farzı arasında kırk bir kere okunursa göz ağrısı **Allâh-u Te’âlâ’nın** izniyle çabucak geçer.

Özellikle de tükürükle göz üzerine meshedilirse inşâallâh bu, göze ve diğer âzâlara şifa olur. Bu, tarafımızdan defalarca tecrübe edilmiş ve sahih görölmüştür.

6) Bazı sâlih zatlar şöyle demişlerdir: “Her kim, elini ağrısı olan yere koyarak Fâtiha Sûresi’ni okur ve şu duayı yedi kere okursa ağrısı geçer ve iyi olur.”

Bu da tarafımızdan aynı şekilde tecrübe edilmiştir:

«اللَّهُمَّ أَذْهِبْ عَنِّي سُوءَ مَا أَجِدُ وَفُحْشَهُ بِدَعْوَةِ نَبِيِّكَ
الْمُبَارَكِ الْأَمِينِ الْمَكِينِ عِنْدَكَ.»

7) Bu sûre-i şerîfenin havâssından biri de akrep sokmasının acısını geçirmesidir.

Şöyle ki; bir kaba bir miktar su konulup, içine biraz tuz atılır ve bunun üzerine yedi kere Fâtiha-i Şerîfe okunur.

Bu sudan akrep sokan kişi içerse biiznillâhi Te’âlâ iyileşir. (Şeyh Ahmed ed-Dîrebî, el-Mücerrabât, sh:7)